

CARTEA RUGĂCIUNII

كتاب الصلاة

Liga Islamică și Culturală din România
الرابطة الإسلامية والثقافية في رومانيا

Cuvânt înainte

O poruncă importantă: Rugăciunea

Încă de pe vremea lui Adam (Allah să-l aibă în mila Sa!), în toate religiile există, într-un fel sau altul, rugăciunea. Allah Preaînaltul a poruncit credincioșilor musulmani, practicarea obligatorie a rugăciunilor (nu practicarea rugăciunii este condiția, pilonul de bază al islamului, ci credința în faptul că acesta este obligatoriu).

Rugăciunea este pilonul credinței. Practicarea neîntreruptă, corectă și completă a rugăciunii reprezintă înălțarea edificiului religiei islamice și menținerea ei în picioare. Cine nu practică rugăciunea, acela contribuie la dărâmarea acestui edificiu. Profetul nostru (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus: "Capul religiei noastre este rugăciunea". Așa cum omul nu poate exista fără cap, tot așa nici religia nu poate exista fără rugăciune.

După mărturia de credință, care este condiția necesară aderării la Islam, rugăciunea este cel de al doilea pilon, stâlp de bază poruncit de Allah. Fără îndoială că Allah Preaînaltul a poruncit rugăciunea ca o îndatorire obligatorie, numai pentru ca supușii să se roage Lui. În Coranul cel Sfânt sunt peste o sută de îndemnuri privind împlinirea rugăciunii. Într-un Hadisul autentic se menționează: "Allah Preaînaltul a poruncit obligativitatea practicării rugăciunii. Allah Preaînaltul a făgăduit că îl va primi în Rai pe acela care, în cunoștință de cauză și respectând ritualul, efectuează de cinci ori pe zi Rugăciunea".

Rugăciunea este cea mai importantă faptă dintre toate cele existente în religia noastră. Într-un Hadis Autentic se menționează că: "Cel care nu efectuează rugăciunea nu are nici un beneficiu din faptul că este musulman". Într-un alt Hadis Autentic se spune că: "Rugăciunea determină diferența între un musulman și un necredincios".

Acest lucru înseamnă că musulmanul efectuează rugăciunea pe când necredinciosul nu, iar fățarnicii uneori efectuează rugăciunea, alteori nu. Aceștia vor avea parte de cea mai aspră osândă în Iad. Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) spune: “În Ziua Judecării, cei care nu efectuează rugăciunea, îl vor găsi pe Allah Preaînaltul mâniat”.

Prin rugăciune ajungem să înțelegem ce reprezentăm noi față de măreția lui Allah Preaslăvitul. Cine realizează acest lucru este mereu dispus să facă numai bine. Inima lui este purificată de rău. Inima celui care se prezintă de cinci ori pe zi în fața lui Allah Preaînaltul este plină de evlavie. Toate mișcările care au fost impuse pentru a fi efectuate în timpul rugăciunii au un efect binefăcător atât asupra sufletului, cât și asupra trupului.

Rugăciunile efectuate în moschee, în grup, contribuie la stabilirea unor legături trainice între inimile credincioșilor și sporește respectul între aceștia. Ei înțeleg mai bine că sunt frați. Cei mari sunt mai miloși, față de cei mici, iar aceștia din urmă sunt mai respectuoși față de cei mari. Cei bogați vin în ajutorul celor săraci, iar cei puternici îi sprijină pe cei slabi. Cei sănătoși îi vizitează acasă pe cei bolnavi. Musulmanii se întrec între ei ca să fie demni de vestirea din hadisul autentic: “Acela care va sări în ajutorul fratelui său se va bucura de mărinimia și dărnicia lui Allah Preaslăvitul”. Rugăciunea ocrotește oamenii de lucruri urâte, rele, nocive și interzise. El este garanția, zălogul pentru păcatele pe care le-au săvârșit. Într-un hadis autentic se spune: “Rugăciunea efectuată de cinci ori pe zi este asemenea unui pârâu care curge la ușa unuia dintre voi. Dacă acela s-ar îmbăia de cinci ori pe zi, n-ar mai rămâne vreo urmă de murdărie pe trupul lui. Tot așa, datorită rugăciunii făcute de cinci ori pe zi, Allah îi șterge păcatele”.

După mărturisirea că nu exista altă divinitate afară de Allah, care nu are asociat și Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), este Trimisul Lui, rugăciunea este cea mai importantă faptă. Tocmai de aceea, atunci când efectuăm rugăciunea, trebuie să ținem cont de felul acelei rugăciuni: dacă

este fard (obligatoriu), uagib (necesar), sunnet (liber) și mustehab (dorit). Profetul nostru (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) într-un hadis autentic spune: “O, voi ce credeți! Rugăciunea efectuată cu respectarea neabătută a tuturor regulilor impuse este fapta cea mai scumpă în fața Atotputernicului Allah. Ea este tradiția profeților; este lucrul cel mai iubit de către îngeri. Este esența cunoașterii, raza și lumina universului și cerurilor. Ea dă forță trupului. Este sursa abundenței și îndestulării, este prilejul prin care rugile noastre sunt primite, este protectorul nostru înaintea îngerului morții. Ea ne luminează mormântul și, în același timp este printre primele lucruri de care ne întreabă Munker și Nekir (îngerii care vin la cel decedat).

Atunci când va veni Sfârșitul lumii, acesta ne va fi un con de umbră protector pentru noi. Este un scut protector între noi și focul iadului; cu el vom parcurge podul Sirat ca fulgerul. Este cheia ce deschide Raiul. Allah Preaînaltul n-a mai dat ceva mai important și mai valoros oamenilor ca rugăciunea. Dacă ar fi existat altă pomenire mai importantă decât rugăciunea atunci, negreșit că El l-ar fi dat oamenilor, primul, pe acela.

Și toți îngerii efectuează rugăciunea și apoi se roagă pentru cei care merg pe drumul arătat de Allah Preaslăvitul. Rugăciunea este sufletul credinței, pilonul, baza religiei, cuvântul islamului și înălțarea credincioșilor musulmani. Este lumina cerurilor și salvatorul nostru de focul iadului.

O, fratele meu de credință, uite că așa stau lucrurile. De aceea nu-ți cheltui timpul cu lucruri inutile. Să știi să apreciezi însemnătatea timpului pe care îl ai la dispoziție! Dedică-ți timpul pentru a înfăptui cele mai bune lucruri. Iubitul nostru Profet (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) a spus: “Cea mai mare nenorocire este atunci când îți petreci timpul cu lucruri inutile, nefolositoare”.

Fă-ți rugăciunea la timpul stabilit ca să ai parte de multă răsplată. Altfel, nu te va salva regretele tardive în Ziua Judecării. Cine cu bună știință nu face rugăciunea la timpul stabilit și nu are nici un fel de remușcare pentru această faptă a sa, negreșit că

Cartea rugăciunii

acela înseamnă că își abandonează credința sau, în cazurile arătate mai sus, moare fără credință. Vai de soarta celor care nu numai că nu fac rugăciune, dar care nici nu vor să recunoască faptul că rugăciunea este o îndatorire obligatorie pentru fiecare musulman!

Toți învățații celor patru școli împărtășesc aceeași opinie în ceea ce privește faptul că sunt păgâni (kafir) cei care nu acordă importanță rugăciunii și nu le recunosc ca fiind o îndatorire obligatorie pentru orice musulman.

În versetul 19 din Sura Muzammil (Cel învăluit) se arată:

Aceasta este o îndemnare și cine voiește va urma drumul către Domnul său.

[Coran 73:19]

CAPITOLUL I CREDINȚĂ ȘI RUGĂCIUNE

Primordială este credința

Allah Preaînaltul voiește ca oamenii să trăiască în liniște și prosperitate pe pământ și într-o fericire veșnică în Lumea de Apoi. Tocmai de aceea a poruncit oamenilor să facă doar lucruri folositoare.

A interzis acele lucruri care aduc nenorociri unei singure persoane sau unei comunități întregi. Prima poruncă a lui Allah Preaînaltul este ca oamenii să aibă credință în suflete. De această credință au nevoie toți oamenii. Credința este indispensabilă pentru toți.

„Iman” (credința) este un cuvânt de origine arabă, având sensul de **a crede** în ceva sau în cineva, **a ști** că cineva este drept și cinstit. În islam însă acest cuvânt are o semnificație mult mai largă și înseamnă credința în Allah și în faptul că Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) este trimisul lui Allah. De asemenea ‘iman’ mai înseamnă credința atât în mesajele scurte, cât și în cele lungi transmise de Allah Preaînaltul prin Trimisul Său, exact așa cum au fost transmise acestea, fără nici o denaturare.

Cei care posedă o credință nestrămutată sunt aceia care arată cea mai mare supușenie față de Allah Preaînaltul. Indiferent de situație, aceștia urmează fără șovăire și cu un suprem devotament drumul arătat de Bunul Allah. Ei își dedică, cu hotărâre și dârzenie, inimile lor strădaniei de a putea intra în voia lui Allah și fac tot ce le stă în putința să se ferească de mânia Lui. Așa cum o inscripție poate fi durabilă atunci când este gravată în marmură, tot așa și adevăratul iman este gravat în inimile credincioșilor. **Iman** mai înseamnă ca un musulman să încerce să pună în practică toate vorbele spuse de Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, să le accepte din toată inima, adică să creadă în ele. Fiecare musulman trebuie să asculte de profetul Muhammed

(pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) și să meargă neabătut pe drumul indicat de el. Acest drum este și drumul arătat de Coranul cel Sfânt. Iată că acest drum este Islamul însuși. Islam înseamnă deci supunere absolută față de Allah și adorarea exclusivă a lui Allah. Dar islamul mai înseamnă să te conformezi lui, ceea ce presupune o credință neștirămutată, apoi mai înseamnă însușirea, asimilarea temeinică a islamului, îndeplinirea în întregime a îndatoririlor obligatorii (fard) impuse de islam, evitarea cu cea mai mare atenție a lucrurilor neîngăduite (haram), îndeplinirea Tradițiilor Profetice (sunnah) și neacceptarea unor lucruri nepermise (mekruh) de islam. De asemenea, trebuie abordată cu grijă și lucrurile permise (mubah) de islam. Temelia religiei noastre este credința. Allah Preaînaltul nu primește rugăciunile și binele făcut de necredincioși.

Credința trebuie să fie sinceră

Informațiile și cunoștințele percepute cu ajutorul simțurilor și al gândirii ne conduc la credință. Științele exacte relevă, dezvăluie faptul că ordinea și rânduiala universului nu sunt la întâmplare și că ele reprezintă opera unui Creator. Tocmai înțelegerea acestui adevăr ne conduce la credință. Iman înseamnă învățarea, însușirea mesajelor trimise nouă prin Profetul Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), de Allah Preaînaltul și credința în ele.

A nu crede în toate mesajele, acceptând pe unele și tăgăduind pe altele, reprezintă dovada necredinței față de profeți. Cunoștințele religioase nu reprezintă inovațiile unor minți inteligente. Mesajele transmise de Profetul nostru Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) le învățăm din cărțile teologilor musulmani, desăvârșindu-ne credința pentru a avea o credință (iman) adevărată și acceptată; credincioșii trebuie să țină cont de următoarele situații:

1. Credința trebuie să fie permanentă și constantă. Credinciosului nu-i poate trece nici o clipă prin minte eventualitatea

părăsirii credinței. Cel care planifică, să zicem, ca peste trei ani va renunța la islam, atunci din clipa respectivă, acela își pierde credința și se autoexcluce din islam.

2. Credința musulmanului trebuie să includă teama, dar și speranța. Trebuie să ne temem de pedeapsa lui Allah Preaînaltul, dar în același timp nu trebuie să pierdem niciodată speranța în milostenia Lui. Musulmanul trebuie să se teamă foarte mult de săvârșirea de păcate, întrucât este în mare primejdie de a-și pierde credința. Chiar dacă cineva a săvârșit toate păcatele posibile, nu trebuie să-și piardă speranța că va fi iertat de Allah Preaslăvitul. Pentru iertarea păcatelor este necesară căința sinceră. Cine imploră iertare, îndurare de la Allah Preaînaltul este ca și cum nu a săvârșit nici un păcat.

3. Un musulman măcar înainte de a muri trebuie să-și exprime aderența la credință. Tocmai atunci când omul este pe punctul de a-și da duhul i se înfățișează toate stările și situațiile existente în Lumea de Apoi. Atunci toți necredincioșii vor dori să adere la credință. Dar e deja prea târziu întrucât iman-ul presupune o credință necondiționată, fără rezerve, o credință în taină. Totuși, în momentele acelea căința musulmanilor este acceptată de Allah Preaînaltul.

4. Mărturisirea de credință trebuie rostită înainte ca soarele să răsară din Apus; care este totodată și unul din semnele Sfârșitului Lumii. Toți oamenii care vor vedea acest fenomen vor dori să vină la credință, dar acest lucru nu va mai fi posibil fiind deja închisă poarta prin care se primește aderarea la Islam.

5. Un musulman trebuie să aibă credința în faptul că doar Allah Preaînaltul cunoaște toate tainele cerurilor și ale pământului. Doar El este Atotștiutorul și Stăpân al Lumilor. Nici îngerii, nici djinni, nici diavolul și nici profeții nu pot pătrunde în Tainele Lui. Totuși, Taina poate fi revelată de către Allah Preaînaltul profeților.

6. Cei care aderă la islam nu trebuie să respingă fără motive și în deplină cunoștință de cauză un anumit principiu, a învățaturii referitoare la credință sau la o anumită rugăciune. Desconsiderarea unor porunci și interziceri, luarea în derâdere și

ironizarea Coranului cel Sfânt, al îngerilor și a unuia dintre profeți și a-i renega prin orice fel de declarații, fără a fi supus unor amenințări și presiuni, înseamnă lipsă de credință, înseamnă necredință. Nu-și pierde credința cel care, sub amenințarea morții, este obligat să renege existența lui Allah Preaînaltul, a îngerilor, a faptului că rugăciunile sunt porunci obligatorii (fard) pentru un musulman.

7. Un musulman nu trebuie să aibă îndoieli și ezitări privind cunoștințele practice impuse cu claritate de religia islamică. Atitudinea de îndoială cu privire la faptul că rugăciunea este obligatorie (fard), emiterea părerii precum că, chipurile, consumul de vin și al altor băuturi alcoolice, practicarea oricărui joc de noroc, camăta, mita n-ar fi lucruri interzise (haram) sau susținerea faptului că un lucru foarte cunoscut ca fiind haram (nepermis) este halal (permis), iar din contră, prezentarea unui lucru permis ca un lucru haram sunt alte motive de pierdere a credinței.

8. Credința trebuie să fie în maniera cerută de religia islamică. Credința nu se poate baza pe speculațiile gândirii, pe informațiile speculative ale unor preținși filozofi și oameni de știință.

9. Un adevărat credincios trebuie să iubească sau să urască doar pentru Allah Preaînaltul. El trebuie să iubească musulmanii care sunt apropiații lui Allah Preaînaltul.

10. Un musulman trebuie să meargă pe drumul adevăraților credincioși, pe drumul arătat de Trimisul lui Allah Preaînaltul și de companiile lui.

Pentru a dobândi credința adevărată, un musulman trebuie să-și edifice credința urmând învățătura teologilor sunniți ai islamului. Cel mai de seamă reprezentant al acestora este marele imam Abu Hanife. Acești mari imami, în lucrările lor, au consemnat cele relatate de apropiații, companiile profetului nostru, iar aceștia, la rândul-le au transmis mai departe musulmanilor cele relatate de Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască).

Orientările marilor teologi musulmani

Prima condiție ce trebuie îndeplinită pentru a fi musulman reprezintă angajamentul de aderare la islam, mărturia de credință. Însă, o credință dreaptă, adevărată, depinde de felul în care un musulman însușește învățăturile unor mari teologi privind credința islamică. Îndatorirea principală a fiecărui musulman, fie bărbat, fie femeie, ajuns la pubertate, este de a însuși dogmele și principiile religiei islamice expuse în lucrările marilor teologi ai islamului și de a crede în cele relatate de aceștia.

Prin urmare, Tradițiile Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) au fost păstrate foarte bine, nealterate, într-o manieră demnă de toată încrederea și credința. Cei care se vor salva de Iad sunt tocmai aceia care vor urma neabătut prescripțiile existente în aceste cărți sfinte. Într-o Relatare Profetică se spune: „Poporul meu se va împărți în șaptezeci și trei de alianțe. Doar una dintre acestea va scăpa de osânda iadului, iar celelalte vor avea ca răsplată Gheena, unde vor fi veșnici”. Fiecare din cele șaptezeci și trei de alianțe susține că doar alianța sa urmează adevărata cale a islamului și că, doar acea alianță va scăpa de osânda iadului.

În Surat Rum (Bizantinii) versetul 32, Allah Preaînaltul spune:

*Dintre cei care au divizat religia lor și au devenit secte,
fiecare ceată bucurându-se pentru ceea ce are ea!*

[Coran 30:32]

Numai că Profetul nostru (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) descrie astfel însușirile orientării care se va salva de osânda iadului: „Cei care fac parte din această orientare sunt aceia care merg pe drumul meu și al companionilor mei. Cine nu arată respect și dragoste chiar și față de un singur companion, nu poate fi un credincios musulman.

Principiile fundamentale ale credinței islamice

Principiile fundamentale, de bază ale credinței sunt în număr de șase. Credința în cele șase principii a fost poruncită de Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Tocmai de aceea fiecare musulman trebuie să-i învețe pe copiii săi Amentu (Crezul), așa cum este textul în arabă, dar și semnificația, înțelesul lui.

أمنت بالله وملائكته وكتبه ورسله واليوم الآخر والقدر خيره وشره

“Amentu billahi, ue melaiketihî, ue kutubihî, ue resuluhi, uel-iemil-akhiri, uel-qaderi khairihî ue şerrihi ”.

“Cred în Allah, în îngerii Lui, în Cărțile Sale, în Profeții Lui, în Ziua de Apoi, în Destinul cel bun sau cel rău.

- primul principiu fundamental: Credința în Allah Preaînaltul

Amentu billahi înseamnă: cred în existența lui Allah Preaînaltul, în faptul că este Unic și mărturisesc că această credință este adevărată; că Allah Preaînaltul există negreșit și este Unic.

Cuvântul **unu** în dicționar se referă la faptul că este unic, pentru că nu are pereche și nu se asociază cu nimic. Prin urmare, Allah Preaînaltul este unic din punctul de vedere al faptului că nu are pereche și nu are asociat. Allah nu poate fi asociat cu nimeni și cu nimic privind însușirile și atribuțiile Sale. Așa cum nici una din însușirile și atribuțiile vreunei ființe nu se regăsește în însușirile și atribuțiile lui Allah Preaînaltul, tot așa nici una din însușirile și atribuțiile Creatorului acestora nu se regăsește în însușirile și atribuțiile acestora.

Numai Allah Preaînaltul este creatorul unic și suprem al acestui univers, cu tot ce are el. Legea care guvernează asupra tot ce intră în alcătuirea acestui univers, începând cu cele mai mici particule și terminând cu uriașele galaxii, reprezintă voința lui Allah Preaînaltul, creatorul și suveranul acestui univers. Allah Preaînaltul este prezent peste tot și oriunde. Tocmai de aceea nu ne este

îngăduit să încercăm să ne închipuim cam cum ar arăta Allah Preaînaltul.

În schimb trebuie să învățăm toate numele, atributele și calificativele Lui Allah menționate în Coranul cel Sfânt și să le invocăm cu cel mai mare respect, cuviință și decență.

Toate atributele și însușirile lui Allah Preaînaltul sunt eterne, veșnice, pururea. Allah Atotputernicul este peste tot și oriunde, liber de cele șase poziții și direcții cunoscute: fața, spatele, dreapta, stânga, sus, jos cu puterea Lui cu Știința.

Allah Preaînaltul are paisprezece însușiri și atribute. Șase dintre ele poartă numele de Sifat zatiie (însușiri intrinsece) și opt dintre ele se numesc Sifat subutiie (însușiri constatate). Este foarte important să le cunoaștem și să le memorăm.

Sifat zatiie – Însușiri intrinsece (imanente)

1. Existența: Allah Preaînaltul există. Existența Lui este eternă. Existența Lui este o condiție sine qua non.

Și printre semnele Lui [este acela] că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru un neam [de oameni] care chibzuiesc ~ Și printre semnele Lui sunt crearea cerurilor și a pământului și deosebirea limbilor voastre și culorilor voastre. Întru aceasta sunt semne pentru cei care știu. ~ Și printre semnele Lui sunt somnul vostru în timpul nopții și în timpul zilei și căutarea de către voi a harului Său. Întru aceasta sunt semne pentru un neam [de oameni] care aud. ~ Și printre semnele Lui este [acela] că El vă arată vouă fulgerul, cu teamă [de trăsnet] și cu nădejde [în ploaie], și că pogoară apă din cer, cu care învie pământul, după moartea lui. Întru aceasta sunt semne pentru un neam [de oameni] care pricep. ~ Și printre semnele Lui este [acela] că cerul și pământul există prin porunca Sa, iar dacă vă va chema pe voi cu o chemare, veți ieși voi din pământ. ~ Ai Lui sunt cei din ceruri și de pe pământ și toți îi sunt Lui supuși. ~ El este Cel care creează prima oară făpturile și apoi le face din nou - și aceasta este și mai ușor pentru El - și a Lui este

pilda cea mai înaltă din ceruri și de pe pământ și El este Atotputernic și Înțelept [Al-Aziz, Al-Hakim].

[Coran 30:21-27]

2. Vechimea: Existența lui Allah Preaînaltul este în afara timpului, este veșnică.

Spune: "Umblați pe pământ și vedeți cum [Allah] a început creația! Tot astfel va crea Allah făpturile din nou, căci Allah este peste toate cu putere.

[Coran 29:20]

3. Veșnicia: Nu există sfârșitul existenței lui Allah Preaînaltul. Nu pierde niciodată. Așa cum nu poate avea seamăn, tot așa este un nonsens, o absurditate să credem că s-ar putea regăsi însușirile Lui și la alte ființe.

Și nu chema alături de Allah un alt dumnezeu, căci nu este alt Dumnezeu afară de El! Totul va pieri în afară de El, la El este judecata și la El veți fi aduși înapoi!

[Coran 28:88]

4. Unicitatea: Allah Preaînaltul nu are seamăn nici în identitatea Sa, nici în însușiri și atribute și nici în truda Sa. Este exclus să existe vreo afinitate, legătură între toate acestea și cele specifice altor ființe.

Allah mărturisește că nu este Dumnezeu afară de El. Și îngerii [mărturisesc] și cei înzestrați cu știință [mărturisesc] cu dreptate că [Allah în toate este și că] "Nu este Dumnezeu afară de El, Atotputernicul, Înțeleptul [Al-Aziz, Al-Hakim]!"

[Coran 3:18]

5. Neasemuirea: Prin însușirile și atributele Sale Allah Preaînaltul nu seamănă cu nici o ființă sau cu nimic altceva sau altcineva.

Făcătorul cerurilor și al pământului. El a făcut pentru voi soațe din voi înșivă și [a făcut] dobitoacele perechi. Prin aceasta

vă înmulțește. Nu este nimic asemenea cu El. El este Cel care Aude Totul și Cel care Vede Totul [As-Sami', Al-Basir].

[Coran 42:11]

6. Statornicia: Allah Preaînaltul prin El însuși exprimă permanența, eternitatea, El nu are nevoie de nici un spațiu anume, de încăpere. El deja exista când materia și spațiul nu existau. Allah Preaînaltul nu are nevoie de nimic. Așa cum era înainte de a crea acest univers din neant, tot așa este și acum și va continua să rămână la fel, până-n veci.

O, oameni! Voi sunteți săraci [și aveți nevoie] de Allah, iar Allah este Cel Deajuns pentru Sine și Cel Vrednic de Laudă.

[Coran 34:15]

Sifat subutite - Însușiri constatate

1. Viața: Allah Preaînaltul este viu. Viața Lui nu are nici o asemănare cu viața celorlalte ființe, fiind o viață demnă de El și specifică Lui. Este o viață veșnică și eternă.

Allah! Nu este Dumnezeu în afară de El, Cel Viu, Veșnicul [Al-Qayyum]! Nici ațipirea, nici somnul nu-L cuprind! Ale Lui sunt cele din ceruri și cele de pe pământ! Cine este acela care ar putea mijloci la El fără de îngăduința Lui? El le știe pe cele din fața lor și pe cele din urma lor. Și ei nu pricep nimic din știința Sa în afară de ceea ce El voiește. Tronul Lui se întinde peste ceruri și peste pământ și nu-l este grea păzirea lor. El este Preaînaltul, Mărețul [Al-'Aliyy, Al-'Azim]!

[Coran 2:255]

2. Cunoașterea: Allah Preaînaltul are cunoștințe de toate, El știe totul. Capacitatea Lui de înțelegere, de cunoaștere nu se aseamănă cu ale altor ființe. El vede și recunoaște mersul unei furnici, noaptea, pe o piatră neagră. El știe prea bine gândurile și intențiile fiecăruia. Această capacitate a Lui de înțelegere, de cunoaștere este la fel, neschimbătoare, veșnică și eternă.

Oare nu le știe pe cele pe care le-a creat, cu toate că El este Binevoitor și Atoateștiutor [Al-Latif, Al-Khabir]?

[Coran 67:14]

3. Auzul: Allah Preaînaltul aude direct, fără mijlocitor. Auzul lui nu seamănă nici pe departe cu auzul celorlalte ființe. Și această însușire ca și celelalte însușiri ale lui Allah Preaînaltul sunt permanente, veșnice și eterne.

Oare nu vezi că din harul lui Allah corăbiile plutesc pe mare, spre a vă arăta vouă din semnele Sale? Și întru aceasta sunt semne pentru oricine este răbdător și mulțumitor.

[Coran 31:28]

4. Văzul: Allah Preaînaltul vede. Vede nemijlocit și necondiționat. El nu are nevoie de ochi pentru a vedea.

Făcătorul cerurilor și al pământului. El a făcut pentru voi soațe din voi înșivă și [a făcut] dobitoacele perechi. Prin aceasta vă înmulțește. Nu este nimic asemenea cu El. El este Cel care Aude Totul și Cel care Vede Totul [As-Sami', Al-Basir].

[Coran 42:11]

5. Voința: Allah Preaînaltul este înzestrat cu voință. Poate crea tot ce dorește. Totul este supus voinței Lui. Nu există o altă forță care să i se opună.

Și dacă voiește El un lucru, porunca Lui este numai să zică "Fii" și el este.

[Coran 36:82]

6. Puterea: Allah Preaînaltul este Atotputernic și posedă capacitatea de a putea face tot ce voiește. Nimic și nimeni nu poate să i se împotrivescă.

Aceasta pentru [ca să știți] că Allah este Adevărul și pentru [ca să știți] că El îi readuce la viață pe cei morți și El este Atotputernic [Qadir];

[Coran 22:6]

7. Cuvântul divin: Allah Preaînaltul este Cuvântătorul. Cuvântul Lui nu se transmite cu ajutorul limbii sau cu ajutorul altui organ, sunete sau litere.

Poveștile câtorva trimiși ți le-am spus Noi mai înainte, iar poveștile altor trimiși nu ți le-am spus, iar lui Moise i-a vorbit Allah Însuși, prin viu grai,

[Coran 4:164]

8. Plăsmuirea: Allah Preaînaltul este Plăsmuitorul, este Creatorul. În afară de El alt creator nu există. Absolut totul El creează. Este bine ca acest cuvânt să fie folosit exclusiv când este vorba de Allah Preaînaltul. Desigur, este imposibil de cunoscut toate însușirile și atributele lui Allah. Nimeni și nimic nu poate fi asemuit cu Allah Preaînaltul, iar însușirile și atributele Lui nu pot avea nimic în comun cu cele ale altor ființe sau lucruri.

El a creat cerurile și pământul într-adevăr și v-a dat vouă chipuri. Și a făcut chipurile voastre frumoase. Și la El este întoarcerea.

[Coran 64:3]

- a doilea principiu fundamental – Credința în îngerii

Ue melaiketihî înseamnă: Cred în îngerii lui Allah Preaînaltul. Aceștia sunt supușii lui Allah Preaînaltul. Toții îngerii respectă cu cea mai mare strictețe poruncile lui Allah. Îngerii sunt făpturi alese ale lui Allah Preaînaltul, pentru că sunt făpturi pure, fără păcate. Îngerii nu au un sex anume. Ei nu se căsătoresc. Ei nu au nevoie nici de mâncare, nici de băutură și nici de somn. Îngerii au fost creați din lumina divină și sunt făpturi raționale. Cei mai importanți sunt:

1. Gebrail (Gavriil) – pacea asupra lui! – Îndatorirea lui este de a releva (uahi) profeților, ceea ce i-a fost relevat de Allah Preaînaltul. Prin el transmite Allah profeților vorbele, poruncile și prohibițiile Sale.

2. Israfil – pacea asupra lui! – Însărcinarea lui este de a sufla în Sur' – Trâmbiță. Când va suna din trâmbiță o dată, tot ce e viu

va muri (doar Allah nu moare!) și când va suna a doua oară toți morții vor învia.

3. Mikail (Mihail) – pacea asupra lui! – Misiunea lui este de a repartiza resursele de existență. Astfel, el asigură pâinea cea de toate zilele, abundența, prosperitatea sau, din contră, trimite sărăcia, mizeria, foametea.

4. Azrail (Îngerul Morții) – pacea asupra lui! – Lui îi este încredințată luarea vieții tuturor ființelor.

În afara acestora mai există încă patru categorii de îngeri. Îngerii numiți Hamalatul-Arș sunt în număr de patru. O a doua categorie de îngeri poartă numele de Mukarrabin. Mai marii îngerilor osândeii, torturii se numesc Kerubiian, iar îngerii iertării, milosteniei poartă numele de Ruhanian. Numele celui mai mare înger al raiului se numește Riduan, iar mai marele îngerilor iadului are numele de Malik. Grupul îngerilor Gheenei poartă numele de Zebani. Creaturile cele mai numeroase sunt îngerii. Pretutindenii în ceruri ei se roagă neconștient la Allah Preaînaltul.

- a treilea principiu fundamental – Credința în cărțile lui Allah

Ue kutubihi înseamnă: Recunoașterea și confirmarea credinței în cărțile pogorâte de Allah Preaslăvitul. Aceste cărți sfinte au fost revelate de către Allah Preaînaltul unora dintre profeți prin intermediul îngerului Gavriil (Gebrail), iar altora ori prin viu grai. Toate conțin cuvântul lui Allah Preaslăvitul. Ele sunt eterne, nepieritoare, veșnice. Acestea nu sunt falsuri, contrafaceri, ci reprezintă cuvântul lui Allah. Ne sunt cunoscute o sută de pergamente și patru cărți divine, dintre care **Zece pergamente** (suhuf), revelate lui Adam, (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!). **Cinzeci de pergamente**, revelate profetului Șit (pacea și binecuvântarea fie asupra lui). **Treizeci de pergamente**, revelate profetului Idris (Enoch)- Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – **Zece pergamente**, revelate profetului Ibrahim (Abraham, Avraam) - pacea asupra lui!- Taurat (Tora), carte revelată profetului Musa (Moise) – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, Zabur (Psalmii), carte revelată profetului Daud (David)

– Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – Ingil (Evangelie), carte revelată profetului Isa (Isus) – pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!, Kuran Kerim (Coranul Cel Sfânt), carte relevantă profetului Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!).

Allah Preaînaltul, pentru a asigura un trai liniștit și prosper oamenilor pe pământ, raiul și fericirea veșnică în Lumea de Apoi, a trimis scripturi prin intermediul mai multor profeți – începând cu primul om și primul profet Adam – pacea asupra lui! – și terminând cu Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor!).

Toate mesajele divine transmise prin aceste cărți au avut scopul de a răspândi principiile și fundamentele credinței și de a oferi oamenilor un ansamblu de prescripții și legi referitoare la diferitele aspecte ale vieții lor și ale relațiilor între oameni.

Dintre acestea Kuran Kerim (Coranul cel Sfânt) este ultima carte divină. Odată cu revelarea mesajului Coranului cel Sfânt, s-au încheiat mesajele celorlalte cărți divine. Îngerul Gavriil – pacea asupra lui! – a transmis lui Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) revelația pe care a primit-o de la Allah Preaînaltul, în douăzeci și trei de ani.

Coranul cel Sfânt este alcătuit din 114 Sure (capitole), 6236 aiet (versete). Coranul cel Sfânt de astăzi este același cu cel revelat Trimisului lui Allah (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!), nu a suferit aici cea mai mică modificare și nici în viitor nu va suferi vreo modificare. Coranul cel Sfânt este cuvântul lui Allah și de aceea el nu poate fi imitat absolut de nimeni.

Oricât de elocvent ar fi, nici un om nu poate crea cel mai scurt aiet asemănător. După săvârșirea din viață a Profetului Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), primul calif Abu-Bakr – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – a strâns între două coperte versetele Coranului cel Sfânt. În felul acesta a văzut lumina zilei un Mushaf. Toți apropiații, toți companionii, în înțelegere deplină, au anunțat că acest Mushaf este cuvântul lui Allah. Al treilea calif Osman (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!), a dispus să se mai scrie încă

șase exemplare. Acestea au fost expediate în unele provincii. Coranul cel Sfânt trebuie să-l citim în original, așa cum a fost scris el. Cel scris cu alte litere nu poate fi considerat ca fiind Coranul cel Sfânt.

Atitudinea credincioșilor față de Coranul cel Sfânt:

- a) Atunci când îl ia în mână musulmanul, trebuie să fi executat abluțiunea (spălarea rituală).
- b) Trebuie citit încet, fără grabă, cu smerenie și umilință.
- c) Trebuie citit urmărind cu privirea scrisul și căutând a înțelege sensul fiecărui verset.
- d) Trebuie citit respectând regulile citirii Coranului cel Sfânt (Teguiid).
- e) Trebuie să fie conștient de faptul că cele citite sunt cuvântul lui Allah Preaînaltul.
- f) Trebuie supunere față de toate poruncile și prohibițiile.

- al patrulea principiu fundamental - Credința în profeți

Ue Rusulih înseamnă: Cred în trimișii, profeții lui Allah Preaînaltul. Profeții au fost aleși pentru a duce la îndeplinire voia lui Allah Preaînaltul, în primul rând să cheme la credința în unicitatea lui Allah, la supunerea tuturor oamenilor numai față de Allah Preaslăvitul și Preaînaltul.

Caracterele Profetului sunt în număr de șapte:

1. Puritate înseamnă: A nu comite nici un păcat. Profeții, indiferent de religie și indiferent de situație și împrejurare, nu intenționează nici cel mai mic păcat.
2. Integritate înseamnă: Profeții sunt oameni integri. Ei niciodată nu atentează la bunul altuia.
3. Sinceritate înseamnă: Profeții sunt dreți în vorbă, în fapte și în comportament. Ei nu mint niciodată.
4. Perspicacitate înseamnă: Profeții sunt foarte inteligenți și ageri la minte. N-au existat profeți cu diferite handicapuri fizice (fără vedere sau fără auz) și n-au existat nici profeți dintre femei.
5. Comunicare înseamnă: Trimii transmit vorbele, poruncile și prohibițiile lui Allah. Nici una dintre aceste porunci și prohibiții nu

este rodul gândirii vreunui profet. Toate acestea au fost revelate de Allah Preaînaltul profeților pentru a fi transmise oamenilor.

6. Dreptate înseamnă: Profeții nu fac niciodată nedreptate sau silnicii. De dragul nimănui ei nu renunță la dreptate.

7. Retrogradare, destituire înseamnă: Profeții nu pot fi retrogradați din calitatea de profet. Ei vor rămâne mereu profeți atât pe pământ, cât și în Lumea de Apoi.

Profeții care au adus religii și legi noi poartă numele de Resul (Trimis al lui Allah), iar profeții care nu au adus o religie nouă, îndeplinind doar misiunea de a chema oamenii la religia existentă poartă numele de Nebi.

A avea credință în profeți înseamnă a nu face nici o deosebire între aceștia, considerându-i pe toți aleșii lui Allah Preaînaltul, la fel de drepți și devotați. Cine crede doar în unul dintre ei, înseamnă că nu crede în nici unul. Un musulman nu are voie să tăgăduiască pe vreunul din profeți. Rangul de profet nu se obține printr-o muncă deosebită, cu rugăciuni multe și suportând tot felul de privațiuni lipsuri. Acest rang se dobândește numai și numai cu voia lui Allah Preaînaltul, cu alegerea Lui. Numărul lor nu se cunoaște cu precizie. Se apreciază că sunt peste o sută douăzeci și patru de mii. Dintre aceștia, trei sute treisprezece sunt Resul. Cinci dintre ei au poziții mai înalte, având numele de profeții "Ulul'azm". Aceștia sunt: Adem (Adam), Nuh (Noe), Mûsâ (Moise), Isa bin Meriem (Isus) și Muhammed – Allah să-i binecuvânteze și să-i miluiască!

Allah Preaînaltul pomenește în Coranul cel Sfânt numele a douăzeci și opt de profeți trimiși: Adem (Adam), Idris (Enach), Nuh (Noe), Hud, Salih (Saleh), Lut (Lot), Ibrahim (Avraam), Ismail (Ishmael), Ishak (Isaac), Ia'kub (Iacob), Iusuf (Iosif), Șuaib, Harun (Aaron), Musa (Moise), Daud (David), Suleiman (Solomon), Eiiub (Iov), Zulkifl, Yunus bin Meta (Iona), Ilias (Elia), Eliesa (Eliasar), Zekeriiia (Zaharia), Iahia, Isa bin Meriem (Isus) și Muhammed – Allah să-i binecuvânteze și să-i miluiască!

Există păreri contradictorii în ceea ce privește profeția lui Zulkarnein, Lokman, Uzeiir și Khidir.

Profetul nostru Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) este mesagerul și preferatul lui Allah Preaînaltul. El este cel mai îndrăgit și ultimul mesager al lui Allah Preaînaltul.

Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) s-a născut la Mekka, în data de 12 Rebi'ul aual, luni, în zori, dată ce corespunde cu 20 aprilie 571 d.C. Tatăl său Abdullah a murit încă înainte de nașterea profetului. Când avea șase ani i-a murit mama, iar când avea opt ani, i-a murit și bunicul. L-a crescut unchiul din partea tatălui, Abu Talib. La douăzeci și cinci de ani s-a căsătorit cu Khadija.

Din această căsătorie a avut patru fiice și doi fii. Numele primului fiu născut a fost Kasim, drept pentru care i se mai spune și Abul-Kasim. Când avea patruzeci de ani, a fost transmisă tuturor oamenilor și djinnilor profeția lui.

Peste trei ani a început să cheme oamenii la credință. Când avea cincizeci și doi de ani a avut loc călătoria sa nocturnă și înălțarea sa în cele șapte ceruri, în noaptea când s-a deplasat de la Mekka la Ierusalim. Această călătorie a sa poartă numele de Mi'raj (Înălțare). Aici a văzut raiul, infernul și a vorbit cu Allah Preaînaltul. Tot atunci a devenit fard (obligatoriu) efectuarea de cinci ori pe zi, a rugăciunii. După istorici, în anul 622 d.C., la porunca lui Allah Preaînaltul, el a emigrat de la Mekka la Medina. Această strămutare, emigrare poartă numele de Hegira.

Data de 16 iulie 622 d.C., data sosirii lui Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) în satul Kuba, din suburbia orașului Medina, este considerată începutul anului musulman care începe cu luna Muharrem al aceluiași an 622 d.C., unde un an este alcătuit din douăsprezece luni lunare, calculate după timpul de rotație a satelitului planetei noastre Luna, în jurul Pământului.

Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) a răposat luni, înainte de prânz, pe data de 8 Rabi'ul auual, anul 11, după calendarul musulman și anul 632 d.C. A fost înmormântat în

noaptea de marți spre miercuri în aceeași odaie unde a și decedat. La moarte avea 63 de ani după anul lunar și 61 de ani după anul solar.

Profetul Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) era alb. Era cel mai frumos și cel mai prezentabil om între oameni. Frumusețea lui nu putea fi intuită de toată lumea. Viața celui care îl vedea în realitate sau chiar în vis, se schimba definitiv, devenind plăcută și fericită. Din toate punctele de vedere, el era superior tuturor oamenilor de pretutindenii; nu a avut și nu va avea egal în trecut și în viitor, pe vecie.

Era cu mult mai inteligent, mai înzestrat și mai integru decât orice alt om, iar în ceea ce privește forța cu care era înzestrat trupul său, nu exista un alt om mai puternic decât el.

În copilărie a călătorit de două ori împreună cu negustorii orașului său în părțile Damascului (Șam) și a trecut prin orașul Basra. Nu a mai călătorit niciodată. Muhammed (pacea și binecuvântarea fie asupra lui!) nu era cititor, adică nu mersese deloc la școală și nici în particular nu fusese învățat în ale cititului. Dar, cu toate acestea, era erudit. Orice dorea să afle, să învețe, să cunoască reușea imediat, fiind mereu ajutat de Allah Preaînaltul. Arhanghelul Gavriil – pacea lui Allah asupra lui! – era mereu în preajma lui pentru a-i veni imediat în ajutor. Sfânta sa inimă radia lumină asemenea soarelui. Lumina cunoașterii, a științei pe care o emitea el, asemenea undelor radio, se propaga peste tot, pe pământ și în ceruri.

Allah Preaînaltul prin intermediul arhanghelului Gavriil i-a revelat lui Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!), Coranul cel Sfânt. A poruncit oamenilor lucrurile necesare și folositoare atât în Lumea pământească cât și în Lumea de Apoi. A interzis lucrurile nefolositoare și dăunătoare. Toate aceste porunci, îndemnuri și interziceri laolaltă, reprezintă religia islamică sau islamul sau, altfel spus, Ahkam Ilahiie, adică Poruncile Divine.

Fiecare cuvânt al lui Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) este drept, prețios și folositor. Cine crede în cuvântul lui este Mumin sau Muslim (musulman), iar cel care nu

crede chiar și într-un singur cuvânt al său este Kafir (necredincios, ateu). Allah Preaînaltul îi iubește pe musulmani. El nu îi ține pe aceștia în iad pe vecie. Ori nu îi trimite deloc în iad, ori, deși îi trimite acolo pentru păcatele săvârșite, totuși mai apoi îi eliberează. În schimb kafirul nu poate intra în rai, îi este interzis. El este trimis direct în iad și nici nu mai poate ieși vreodată de acolo. Credința în trimisul lui Allah Preaînaltul, dragostea față de el reprezintă sursa binelui, tihnei și a tuturor fericirilor, iar, din contră, lipsa acestora conduc la nenorociri, la tot felul de necazuri și chinuri.

Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) comparativ cu ceilalți oameni avea mai multă știință, cultură, pricepere, exactitate, inteligență, minte, generozitate, modestie, toleranță, mărinimie, răbdare, perseverență, devotament, fidelitate, credibilitate, curaj, prestanță, bărbăție, elocvență, înțelegere, finețe, virtute, mărinimie, conștiință, decență, abținere, supușenie. Nu era ranchiunos, nu ținea dușmănie, ba din contră era foarte iertător. În războiul Uhud când necredincioșii i-au rănit fața și i-au spart dinții, el s-a rugat astfel: „Doamne! Iartă-i pe aceștia! Iartă-le ignoranța!”

Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – posedă foarte multe trăsături de caracter frumoase. Fiecare musulman trebuie să le afle și să le însușească. Procedând în felul acesta, vom reuși să fim feriți de nenorociri și lipsuri în viața lumească și în viața de apoi, și, de asemenea, vom reuși să câștigăm bunăvoința și protecția Profetului nostru – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!.

Eshab Kiram – Companiile Profetului

Poartă numele de Eshab Kiram primii musulmani care au avut marea onoare de a vedea chipul Profetului nostru și de a-i asculta cuvintele. După profeți, Abu Bakr – pacea asupra lui! - este cel mai bun, cel mai nobil om care s-a văzut vreodată pe pământ. El este primul calif, adică primul succesor al lui Muhammed – Allah

să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Apoi al doilea calif a fost ales Omar bin Khattab – pacea asupra lui! – numit și Faruk. Al treilea calif, al treilea urmaș al Trimisului lui Allah Preaînaltul, este Osman bin Affan – pacea asupra lui! -, cel mai credincios, cel mai cult și cel mai modest om între oameni, iar al patrulea calif a fost Ali bin Abu Talib – pacea asupra lui! -, care a fost un om foarte generos, cu un simț deosebit al dreptății și deosebit de curajos, din care cauză era supranumit Leul lui Allah (Asadullah).

După relatările Profetului, cele mai distinse femei ale lumii sunt domniile lor Khadija, Fatima, Meriem Aișa și Asia - pacea asupra lor! - Tot în Hadis se menționează faptul ca Fatima este femeia cea mai nobila între femeile din rai, iar Hasan și Husein (nepoții Trimisului lui Allah Preaînaltul) sunt cei mai aleși tineri ai raiului. Pe aceștia îi urmează alți companioni remarcabili. Aceștia au fost încunoștințați de faptul că au meritat raiul și că vor ajunge direct în rai.

Aceștia sunt: domniile lor Abu Bakr, Omar Faruk, Osman bin Affan, Ali bin Abu Talib, Abu Ubeida bin Gerrah, Talha, Zubair bin Auuam, Sa'd bin Abu Uakkas, Sa'id bin Zeid, Abdurahman bin Auf – pacea asupra lui! . Apoi, în aceeași situație sunt cei care au participat la luptele de la Bedr, Uhud și Bei'atur-riduan.

Este îndatorire sfântă pentru toți musulmanii să pomenim cu evlavie numele tuturor acestor apropiați ai Trimisului lui Allah Preaînaltul, care și-au jertfit viața și tot avutul lor în numele idealurilor sfinte. Sunt cu desăvârșire nepotrivite acele aprecieri care ar pune la îndoială măreția acestora. Rostirea numelor lor fără respect și considerație reprezintă, pur și simplu, dovada unei rătăcirii mari.

Cine îl iubește pe Trimisul lui Allah, are datoria să-i iubească pe toți apropiații și companionii lui. Iată ce se spune în legătură cu această chestiune într-un Hadis: „Companionii mei sunt iubiți pentru că eu sunt iubit. Cine nu-i iubește pe ei, înseamnă că nu mă iubește nici pe mine. Cine îi jignește pe ei, e ca și cum l-ar jignit pe Allah Preaînaltul, iar cine îl jignește pe Allah Preaînaltul, va fi lovit cu cea mai mare mânie!”.

Tot așa se mai spune: „Când Allah Preaînaltul dorește sa-l ajute pe un slujitor al Sau, îi inoculează în inimă și în suflet iubirea față de companionii lui Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!”

În ziua când Trimisul lui Allah Preaînaltul s-a săvârșit din viață, în orașul Medina existau treizeci și trei de mii de Sahabi (companionii care au avut fericirea de a-l fi văzut în viață pe Profet), iar numărul total al acestora era mai mare de o sută douăzeci și patru de mii.

Imamii celor patru școli și alți învățați

În științele credinței există o singură orientare, cale justă, adevărată. Există patru mari personalități care arată tuturor musulmanilor calea cea dreaptă și îi determină pe aceștia să învețe islamul așa cum este el, fără nici o denaturare. Primul dintre aceștia este Imamul Abu Hanifa Numan bin Sabit. El este unul dintre cei mai de seamă savanți ai islamului. Este liderul de necontestat al școlilor islamului. Al doilea este Imamul Malik bin Anas, al treilea Imamul Muhammed bin Idris Șafii, iar al patrulea este Imamul Ahmed bin Hanbal – pacea asupra lor!

Cine astăzi nu se supune uneia dintre cele patru orientări ale sunnismului, este amenințat de mari pericole. Înseamnă că este pe drumul rătăciților. Noi, în lucrarea de față, prezentăm problemele legate de rugăciune, așa cum apar ele în orientarea școlii Hanefite. Aceste probleme sunt preluate din lucrările marilor învățați aparținând acestei orientări și sunt prezentate într-o formă simplificată. Doi dintre discipolii celor patru imami au obținut succese deosebite în cercetările lor privind religia islamică.

Acești imami au propovăduit una și aceeași credință. Diferențele sunt contradictorii. Coranul cel Sfânt îi laudă pe învățații islamului. Allah Preaînaltul într-un verset spune:

... Spune: "Oare sunt egali cei care știu cu aceia care nu știu? Însă numai aceia care au minte, trag învățăminte.

Iar în alt verset sfânt se arată:

Întrebați-i pe oamenii pricepuți în cărți, dacă voi nu știți.

[Coran 16:43]

Printre relatările Profetului găsim: „Allah Preaînaltul se roagă pentru musulmanii care îi învață pe oameni binele. În Ziua Judecării, primii care au iertarea lui Allah Preaînaltul sunt profeții, apoi învățații, și apoi martirii. O, oameni, luați seamă, științele se învață din gura învățaților. Însușiți-vă științele! Învățarea științelor este tot o rugăciune. Răsplata, atât pentru cel care primește, cât și pentru cel care oferă învățatură, este aceeași cu cel al unuia care participă la jihad. Să înveți pe altul tainele științei este ca și cum ai da sadaka (milostenie). Primirea de cunoștințe de la un învățat e ca și cum ai executa o rugăciune de venerație. Încearcă să capeți cunoștințe științifice, căci răsplata primită pentru munca depusă în vederea acumulării cunoștințelor științifice este mai mare decât cea pentru săvârșirea tuturor rugăciunilor neobligatorii (nafil)”. Deoarece învățătura însușită este atât în folosul său propriu, cât și în folosul celorlalți oameni. Răsplata pentru cei care studiază pentru ca, mai apoi, să-i învețe pe alții, este aceeași cu cea a apropiaților Profetului. Știința este o comoară. Ca să beneficiezi de ea trebuie să găsești cheia. Învățați și învățați-i și pe alții. Orice are o origine. Originea ascezei este inima unui om iluminat. Învățarea este leacul care te face imun față de păcate”.

- a cincea trăsătură fundamentală- Credița în Ziua de Apoi

Uel ieumil akhiri înseamnă: Cred în Ziua de Apoi. Momentul inițial al începerii acestui timp este moartea omului și durează până la Sfârșitul lumii. Se spune Ultima Zi pentru că după această zi nu mai urmează alte nopți. Nu s-a vestit când va fi sfârșitul lumii. Totuși, profetul nostru –Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – ne-a făcut cunoscute mai multe semne ale apropierei Sfârșitului Lumii. Aceste semne sunt: va veni pe pământ Mehdi, apoi Isus – pacea asupra lui! – va coborî din ceruri în Șam (Damasc). Un popor cu numele de Iagog și Magog va răspândi intriga și vrajba peste tot. Soarele va răsări din apus. Vor avea loc cutremure înfricoșătoare. Învățătura religioasă se va da uitării.

Păcatul și răul se vor înmulți. Haramul va fi la el acasă, nimeni nu va mai ține seamă de el. Va porni un foc mare din Yemen. Cerurile și munții se vor despica. Soarele și luna se vor întuneca.

În ziua învierii, toți oamenii vor învia și se vor aduna în locul Judecării de Apoi. Tot aici sunt aduse și registrele cu bilanțul vieții fiecăruia. Registrele celor cucernici sunt înmânate pe partea dreaptă, iar ale celor păcătoși sunt prezentate pe la spate sau pe partea stângă.

Allah Preaînaltul dacă voiește, iartă orice fel de păcat, dacă nu, poate să dea o osândă aspră și pentru păcate mici. Allah Preaînaltul nu iartă niciodată pe cei care au asociat pe altcineva cu Allah (șirk) și pe cei care l-au hulit. Pentru cântărirea faptelor fiecăruia există o balanță (Mizan). De asemenea, cu voia lui Allah Preaînaltul, Podul "Sirat" este întins chiar deasupra iadului (Gehennem). Mai există un bazin de apă al raiului care îi aparține profetului nostru Muhammed Mustafa – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Intervenția în favoarea cuiva este posibilă doar cu permisiunea lui Allah. Profeții, cucernicii, savanții, martirii și alți aleși ai lui Allah Preaînaltul, pot interveni pe lângă El ca păcatele mici sau mari ale celor care au murit fără să se căiască, să fie iertate, iar Allah Preaînaltul iubește iertarea.

Aici există raiul (Gennet) și iadul (Gehennem). Raiul se află deasupra a șapte ceruri, iar iadul se află dedesubtul tuturor lucrurilor. Raiul are opt porți. Fiecare poartă duce în același rai, pe când iadul este suprapus pe șapte trepte. Cu fiecare treaptă coborâtă intensitatea caznei, supliciului crește și mai mult.

- a șasea trăsătură fundamentală – Credința în Kader (predestinare, soartă, destin)

Ue bil kaderi, hairihi ue șerrihi minallahi teala înseamnă: Eu cred în destin și cred că Allah Preaînaltul hotărăște dinainte binele și răul. În univers absolut totul este dinainte prestabilit, Allah Preaînaltul a hotărât dinainte binele și răul, utilul și nocivul, câștigul și paguba cu care se confruntă omul. Kader mai înseamnă

exercitarea voinței lui Allah Preaînaltul atunci când dorește ca ceva să existe.

Crearea unui lucru dorit de Allah Preaînaltul se numește **kada**. Allah Preaînaltul i-a înzestrat pe oameni cu voință (irada). El le-a dat această voință pentru ca aceștia să înfăptuiască lucruri demne. Atunci când un slujitor dorește să facă un lucru anume, Allah Preaînaltul, dacă voiește, îl ajută să îndeplinească acel lucru, iar dacă slujitorul nu vrea acel lucru, atunci nici Allah Preaînaltul nu-l ajută.

Profetul Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – relatează: „Mi-au arătat o parte din musulmanii de acolo. Umpluseră văile și munții. M-a surprins numărul lor, dar m-a și bucurat. M-au întrebat dacă m-am bucurat și le-am răspuns că da. Am fost informat că doar șaptezeci de mii dintre aceștia vor intra în rai. Atunci am vrut să știu care dintre ei vor intra în rai și care nu. Mi-au răspuns că vor intra în rai cei care cred în Allah Preaînaltul și sunt plini de evlavie față de El și nu își rezolvă treburile pe căi nedrepte, necinstite, prin înșelătorie vrajă sau ghicit. Auzind toate acestea, Ukașe –pacea asupra lui! – care se afla acolo se ridică în picioare și se adresează Trimisului lui Allah, spunându-i: „O, Trimis al lui Allah, roagă-te ca și eu să fiu unul dintre aceia!”. Atunci Profetul spuse: „O, Doamne, fie ca și el să fie între aceia!”

Atunci când un altul se ridică în picioare și îl rugă același lucru, Trimisul lui Allah spuse: „Ukașe ți-a luat-o înainte!”

Supușenia față de Allah Preaînaltul, înseamnă de fapt eliberarea de multe griji și îngrijorări.

CAPITOLUL II

Adorațiile noastre și Rugăciunea. Ce este adorația?

Ibadet - adorația - înseamnă respectarea poruncilor și prohibițiilor lui Allah Preaînaltul care ne-a creat pe noi și tot ce există pe lume, care ne apără de primejdii și de neazuri previzibile și imprevizibile, care ne asigură creșterea și buna dezvoltare, dându-ne în fiecare clipă toate cele necesare vieții și bunăstării noastre. Ibadet mai înseamnă că trebuie să-l urmăm pe profet, precum și pe companionii și învățații islamului care au reușit să câștige iubirea lui Allah Preaînaltul și să mergem pe calea arătată de ei.

Este o datorie a noastră, a oamenilor să aducem cât putem de multe mulțumiri lui Allah Preaînaltul, care ne dă toate bunurile necesare existenței și bunăstării noastre.

O responsabilitate impusă de rațiune, trebuie să devină deja o îndatorire. Cu toate acestea, oamenii, din cauza unor lacune în judecată și din cauză că nu au întotdeauna clarviziune, nu pot distinge, cu precizie, acele mijloace prin care să-și exprime gratitudinea și respectul față de Allah Preaînaltul. De aceea, atâta timp cât Allah Preaînaltul nu vestește modalitățile de exprimare a mulțumirii și iubirii față de El, oamenii ar putea săvârși greșeli, făcând confuzie între ceea ce este laudă, proslăvire, grație pe de o parte, și ocară, hulire, batjocură, pe de altă parte.

Au fost vestite de Allah Preaînaltul și transmise musulmanilor prin trimisul Său iubit Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – îndatoririle acestor slujitori ca semn de recunoștință față de Allah Preaînaltul.

Îndeplinirea de către toți slujitorii lui Allah Preaînaltul a tuturor îndatoririlor vestite și poruncite de El, se numește Islam. Exprimarea recunoștinței față de Allah Preaînaltul se îndeplinește mergând, pas cu pas pe drumul arătat de Trimisul Lui. Allah Preaînaltul respinge și nu primește nici o rugăciune ale celor care nu merg pe acest drum. Peste tot sunt atât de multe lucruri care la

prima vedere, în ochii oamenilor, par a fi frumoase, bune, utile, dar care, în realitate, sunt urâte și de aceea Islamul nu le agreează și dezvăluie adevărata lor față.

Deci, cei cu judecată sănătoasă, pentru a-și exprima sentimentele lor de mulțumire și recunoștință față de Allah Preaînaltul,, trebuie să urmeze, fără șovăire, calea arătată de Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Cine crede în Trimisul lui Allah Preaînaltul și merge pe drumul arătat de El, este musulman. Se spune că cine face ibadet pune în practică învățătura Profetului nostru – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în viața lui de zi cu zi, atunci când își exprimă sentimentele sale de recunoștință față de Allah Preaînaltul. În Islam există două modalități de a săvârși un ibadet:

Adorarea care se săvârșește cu sufletul, cu inima.

Adorarea care se săvârșește, deopotrivă, cu trupul și cu sufletul.

Între practicile de adorare realizate cu trupul cel mai important este Rugăciunea.

Cine este o persoană responsabilă (mukellef)?

Bărbații și femeile, în deplinătatea facultăților mintale și care au trecut de vârsta pubertății sunt considerați responsabili față de poruncile și prohibițiile lui Allah Preaînaltul. În credința noastră, persoanele responsabile au obligația, în primul rând, să-și exprime aderența la islam și apoi să facă adorația.

Mai mult, trebuie să se ferească și să se protejeze de acele lucruri și fapte pe care Allah Preaînaltul le-a interzis (haram) sau pe care le-a anunțat ca fiind nedorite, indezirabile (mekruh). Mintea este un centru al judecății și al înțelegerii. Ea a fost creată pentru a realiza deosebirea dintre folositor și dăunător. Mintea este ca un instrument de măsurare. Ea poate să distingă pe cel mai util dintre două lucruri folositoare și, de asemenea, poate să aleagă pe cel mai puțin dăunător dintre două lucruri dăunătoare. A fi inteligent nu înseamnă doar că ai capacitatea de a distinge ce este

bun și ce este rău, ci mai înseamnă că îl și iei atunci când vezi că acel lucru este bun și îl abandonezi când este rău. Minte este ca ochiul, ca vederea; iar islamul este ca o fasciculă de lumină. Dacă nu este lumină și este întuneric, ochii nu văd.

Vârsta pubertății înseamnă vârsta maturității în islam. Băieții ajung la pubertate după împlinirea vârstei de 12 ani. Există o serie de semne fizice și fiziologice care arată că un copil de sex masculin a atins această vârstă. Se poate întâmpla ca la unii indivizi să nu apară aceste semne la vârsta amintită. În asemenea situații, vârsta pubertății este de maxim cincisprezece ani.

Vârsta pubertății la fete începe odată cu împlinirea vârstei de nouă ani. Dacă însă nu apare nici unul din semnele fizice și fiziologice specifice pubertății la fete, atunci vârsta aceasta este calculată tot la cincisprezece ani.

Clasificare faptelor în Islam

Poruncile (obligațiile) și prohibițiile (interzicerile) promovate de islam nu sunt toate pe același nivel. Acestea sunt în număr de opt: ① Fard, ② Uagib, ③ Sunnet Muekkede, ④ Sunnet Gairi Muekkede, ⑤ Mubah, ⑥ Mekruh Tenzih, ⑦ Mekruh Tehrim, ⑧ Haram

① Fard (obligatoriu, impus). Se numesc fard acele lucruri și fapte ale căror îndeplinire Allah Preaînaltul le-a poruncit, în mod clar și categoric, prin intermediul unor versete sfinte sau pe care Muhammed le-a poruncit ca fiind obligatorii. Abandonarea, neîndeplinirea unui fard este haram. Cei care nu cred în fard și cei care nu acordă importanța cuvenită acestuia sunt kafir (necredincioși). Fard-ul este de două feluri:

a) Fard Ain (obligația personală). Acesta este un tip de fard pe care fiecare musulman major, responsabil trebuie să-l ducă la îndeplinire singur, personal.

Mărturisirea de credință, abluțiunea parțială sau generală, efectuarea rugăciunii de cinci ori pe zi, postul în luna Ramadan,

darea zekat-ului (danie), de către cei avuți și efectuarea pelerinajului reprezintă fard ain (obligația personală).

b) Fard Kifaia (obligația compensatorie). Aceasta este situația când unul sau mai mulți musulmani îndeplinesc un fard oarecare în numele celorlalți, absolvindu-i pe aceștia de această obligație. Acest lucru are loc în următoarele situații: când unul singur dintr-un grup de musulmani răspunde la salut, când un musulman spală mortul, când unul săvârșește rugăciunea de înmormântare, când cineva devine hafiz, memorând în întregime Coranul cel Sfânt, când unul dintr-o comunitate participă la jihad, când cineva învață religia și științele mai mult decât îi este necesar în meseria sa sau în afacerile sale.

② Uagib (necesar, indispensabil). Acestea sunt porunci care sunt tot atât de categorice ca și fard-ul. Argumentele, condiționările acestei obligații nu sunt chiar atât de clar descrise în Coranul cel sfânt și pot fi interpretabile. Argumentarea acestei obligații este neclară. Din această categorie de obligații fac parte următoarele: rugăciunea uitr și rugăciunea de sărbătoare, sacrificarea animalului).

Ca importanță nu se deosebește de fard. Abandonarea uagib-ului este interzisă, cu unele rezerve. Neîndeplinirea unui lucru uagib nu atrage după sine și pierderea credinței. Însă cel care nu îndeplinește o îndatorire uagib este vrednic de a da socoteală.

Sunnet (preferabil). Sensul cuvântului sunnet se referă la acele situații despre care Allah Preaînaltul nu a vestit ceva precis, dar pe ale căror îndeplinire Profetul nostru a încurajat și a lăudat sau acele lucruri și fapte pe care le-a îndeplinit personal Trimisul lui Allah Preaînaltul, de asemenea și acele lucruri și fapte pe care le vedea îndeplinite de alții, dar nu se opunea, le îngăduia tacit.

Cei care nu agreează, nu recunosc sunnet-ul comit o blasfemie. În același timp, nu este prevăzută nici o osândă împotriva celor care, deși văd cu ochi buni sunnet-ul, nu-l practică. Însă cei care abandonează nemotivat și în permanență sunnet-ul, aceia vor primi reproșuri și mustrare și, în același timp, vor fi lipsiți

de răsplata cuvenită pentru sunnet. Exemple de sunnet sunt: Azan (Chemarea la rugăciune), ikamat (Chemarea la începerea rugăciunii), rugăciunea în grup, folosirea de misuak (periuță de dinți confecționată din ramurile sau rădăcinile unui copac ce poate ține locul periuței de azi)) în timpul abluțiunii, să ofere altora o masă festivă cu ocazia căsătoriei și efectuarea circumciziei la băieți.

Sunnet-ul este de două feluri:

③ **Sunnet Muekkede** (sunnet-ul accentuat). Acesta se referă la acel sunnet îndeplinit cu multă rigurozitate de Trimisul lui Allah Preaînaltul și neefectuat în cazuri excepționale de acesta. De exemplu, așa stau lucrurile cu sunnet-urile de la începutul și sfârșitul rugăciunii de dimineață, sunnet-urile de la începutul și sfârșitul rugăciunii de prânz, sunnet-ul rugăciunii de seară și ultimele două rekat de sunnet al rugăciunii de noapte. Aceste sunnet-uri nu pot fi părăsite fără un motiv bine întemeiat. Cel care neagă cu bună știință aceste sunnet-uri este kafir (nelegiuit, necredincios).

④ **Sunnet Gairi Muekkede** (Sunnet-ul neaccentuat). Este vorba de acele sunnet-uri pe care Profetul nostru le îndeplinea din când în când. Așa sunt de exemplu cele patru rekat-uri ale rugăciunii de după amiază și de noapte. Acestea chiar dacă sunt părăsite de mai multe ori, nu au urmări grave. Dar dacă sunt abandonate definitiv, atunci se pierde plusul de bunăvoință și afecțiune din partea lui Allah Preaînaltul.

Este de asemenea sunnet să spunem "bismillah" adică: În numele lui Allah cel Milostiv, Îndurător, când ne așezăm la masă, când bem apă și în general, când începem o treabă de la care așteptăm un rezultat favorabil, fericit.

⑤ **Mubah** (permis). Este vorba despre acele fapte și lucruri ale căror îndeplinire nu a fost nici impusă și nici interzisă. Altfel spus, este vorba despre fapte și lucruri despre care nu s-a vestit precum că neîndeplinirea lor ar însemna păcat sau necredință. Dacă cineva le îndeplinește cu intenție bună atunci obține o

răsplată, iar în caz de le îndeplinește cu intenții necurate, atunci face păcat.

În categoria faptelor mubah intră somnul, consumarea diferitelor feluri de mâncare permise (halal), îmbrăcarea cu diferite obiecte de îmbrăcăminte, de asemenea, permise etc. Dacă toate acestea sunt îndeplinite cu scopul de a se atașa, de a se apropia și mai mult de islam, atunci, într-adevăr, ele sunt fapte bune. Astfel, tot o faptă mubah este atunci când cineva sănătos mănâncă și bea cu intenția declarată de a face un act de adorare.

Mekruh (condamnabil). Acest cuvânt denumește acele fapte și lucruri pe care nici Allah Preaînaltul și nici Muhammed -Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu le agreează și care șterg, anulează răsplata obținută prin rugăciuni.

Mekruh-ul este de două feluri :

⑥ **Mekruh Tenzih** (nerecomandabil neaccentuat). Este vorba despre fapte și lucruri apropiate de halal sau, altfel spus, este vorba despre acele fapte pe care este de preferat să nu le înfăptuim, decât să le înfăptuim. Așa sunt de exemplu omiterea intenționată a sunnet-ului neaccentuat etc.

⑦ **Mekruh Tehrim** (interdicție urmată de sancțiuni severe, nerecomandabil accentuat). Părăsirea uagib-ului este un astfel de mekruh. Acest fel de mekruh se apropie, din punct de vedere al consecințelor sale, foarte mult de haram. Încălcarea acestei interdicții atrage după sine, automat, sancțiuni aspre. Sunt considerate mekruh tehrim următoarele situații: săvârșirea rugăciunii de dimineață exact în momentul răsăritului soarelui; săvârșirea rugăciunii de prânz atunci când soarele se găsește perpendicular deasupra creștetului și de asemenea, săvârșirea rugăciunii de seară atunci când soarele este pe punctul de a apune. Cel care încalcă cu bună-știință aceste interdicții este un răzvrătit și păcătos. O rugăciune uagib omisă în anumite condiții poate fi recuperată. Dacă la rugăciune, un uagib a fost uitat pur și simplu, se recurge la o "prosternare de uitare" (segidetul-sahu), în cadrul rugăciunii respective, înainte de terminarea rugăciunii.

⑧ Haram (neîngăduit, interzis). Aici este vorba despre acele lucruri pe care Allah Preaînaltul în Coranul cel Sfânt, le-a interzis, fără echivoc, zicând: „Nu faceți!”, nelăsând loc interpretărilor. Săvârșirea și folosirea haram-ului sunt cu desăvârșire interzise. Cine crede, neagă și declară că un haram este halal sau un halal este haram își pierde automat credința, devine kafir (necredincios). Abandonarea definitivă a tot ce este haram și a se păzi de ele reprezintă o poruncă, o obligație impusă (fard) și răsplata este foarte mare.

Haram-ul este de două feluri:

a) **Haram li-ainihi** (interzis prin natura acelei fapte, aceluși lucru). În această categorie de haram intră următoarele fapte: omuciderea, adulterul, perversiunea sexuală între bărbați sau femei, practicarea jocurilor de noroc, consumarea băuturilor alcoolice, minciuna, hoția, consumul de carne de porc, consumul de sânge și leșuri, ieșirea neacoperită a femeilor și a fetelor pe stradă. Toate aceste fapte atrag după sine păcate foarte mari.

Devine kafir când cineva, înainte de a comite una din aceste fapte, fie crede că acea faptă a lui este halal, fie nu vrea să țină cont de faptul că Allah Preaînaltul a interzis cu desăvârșire comiterea acelei fapte. Dar dacă cineva săvârșește una din faptele arătate, fiind conștient de faptul că ceea ce face el este haram, atunci acesta nu devine kafir, însă „pedeapsa” lui pentru fapta sa va fi focul iadului. În caz că cineva perseverează în a săvârși haram și moare într-o bună zi fără să facă tauba (căință) înseamnă că părăsește această lume ca păcătos.

b) **Haram li-gairihi** (interzis prin fapte, lucruri externe ce îl fac să fie interzis). Aici este vorba de acele fapte și lucruri care, în realitate sunt halal doar din cauză că acestea aduc sustragerea drepturilor altora. Astfel, este haram să intri fără voie în via cuiva și să mănânci struguri de acolo, să furi obiectele sau banii cuiva și să le folosești în interesul propriu, să nu fii demn de încrederea acordată, să câștigi bani și avere prin corupție, camătă și jocuri de noroc. Avem parte de mult mai multă răsplată, când evităm haramul, decât atunci când facem rugăciuni. Tocmai de aceea

trebuie să cunoaștem dinainte ce este haram și ce nu, ca să putem să ne ferim de acesta.

Dacă am dori să ordonăm clasificarea faptelor pe procente*, atunci ar arăta astfel:

- 1 Fard +100 %
- 2 Uagib +75 %
- 3 Sunnet Muekkede +50 %
- 4 Sunnet Gairi Muekkede +25 %
- 5 Mubah 0 %
- 6 Mekruh Tenzih -50 %
- 7 Mekruh Tehrim -75%
- 8 Haram -100%

*Acest procentaj nu ne indică în exactitate procentul răsplății sau ale păcatelor și a fost scris pentru a înțelege mai bine diferențele dintre ele.

Obligațiile și îndatoririle fundamentale ale islamului (Principii de bază ale Islamului)

În Islam există următoarele cinci obligații și îndatoriri fundamentale pe care trebuie să le făptuiască oricine care aderă la islam, adică ale căror îndeplinire este o îndatorire obligatorie (fard) pentru fiecare musulman în parte:

1. Primul este **Kelime șehadet** (Mărturisirea de credință). Mărturisirea de credință constă în a spune: **Eșhedu en la ilahe illallah ue eșhedu enne Muhammeden abduhu ue resuluh**: „Nu există altă divinitate în afară de Allah; și Muhammed este Trimisul (Profetul) lui Allah”. Fiecare musulman care a atins vârsta pubertății și care poate să vorbească trebuie să-și mărturisească neconținut grațitudinea față de Allah Preaînaltul pentru că l-a binecuvântat cu înțelepciunea de a urma calea dreaptă, trebuie să pună mărturie că pe pământ sau în ceruri nu există altul demn de slavă în afară de Allah Unic. Singura divinitate vrednică de adorație este Allah Preaînaltul. El este Preamăritul, Preasfântul, Absolutul, Unicul și numele Lui este Allah. Fiecare musulman

trebuie să mai mărturisească că Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) este Trimisul lui Allah, precum și apropiatul și slujitorul său preferat. El ne-a călăuzit pe calea cea dreaptă și ne-a chemat la adevărata credință.

Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), fiul lui Abdulah din neamul Hașimi și al lui Amina (pacea asupra ei!), era un om cu un chip trandafiriu, senin, luminos și atrăgător, cu ochi și sprâncene negre, cu fruntea lată, cu trăsături morale deosebite și cu un mod de a se exprima foarte plăcut, fiind de origine arabă și născut la Mekka, în Arabia.

2. Al doilea principiu al Islamului este “rugăciunea” efectuată de fiecare musulman, de cinci ori pe zi, conform unui ansamblu de gesturi, atitudini, rostiri de rugăciuni, care se succed într-o ordine bine determinată. Așa cum executarea rugăciunii este o obligație impusă (fard) pentru fiecare musulman, tot așa și cunoașterea de către acesta a faptului că executarea rugăciunii, de cinci ori pe zi, în limitele unor perioade de timp stabilite este, de asemenea, o obligație (fard).

Rugăciunea trebuie executată cu cea mai mare acuratețe, acordând importanța și atenția cuvenită fiecărui fel de rugăciune-fard, uagib și sunnet și cu inima plină de iubire și adorație față de Allah Preaînaltul.

Este, de asemenea, de importanță covârșitoare respectarea timpului fiecărei rugăciuni. În Coranul cel Sfânt, rugăciunea are denumirea de Salat. Sensul etimologic al acestui cuvânt este: rugăciunea adresată de credincioși lui Allah Preaînaltul, ruga îngerilor, milostenia, îndurarea lui Allah.

Din punct de vedere teologic, salat înseamnă executarea unui ansamblu de gesturi și mișcări și rostirea unor cuvinte și rugăciuni, la ore anumite.

O rugăciune are o parte introductivă alcătuită din intenția de a face o rugăciune, apoi urmează începutul propriu-zis al rugăciunii cu **tekbir el-iftitah**, adică cu rostirea formulei “Allahu Akbar” însoțită, la bărbați de ridicarea mâinilor la nivelul urechilor și

termină cu salutul rostit prin întoarcerea capului, peste umărul drept, apoi prin întoarcerea capului peste umărul stâng.

3. Al treilea principiu al islamului este **zekat**-ul (dania). Sensul etimologic al acestui cuvânt este: curățenie, purificare și a lăuda; a se înfrumuseța.

În islam zekat-ul înseamnă darea plătită benevol de către cei înstăriți, musulmanilor săraci. Cine trebuie să beneficieze de zekat este specificat în Coranul cel Sfânt. Dania se dă unui număr de șapte categorii de musulmani. În cele patru școli ale sunnismului există patru tipuri de bunuri, de la care ar trebuie să se dea zekat-ul. Acestea sunt: dania de la aur și argint, dania de la produse comerciale, dania de la animalele patrupeze pentru tăiat, care pasc mai mult de șase luni în luncă și dania de la produsele agricole. Acest ultim zekât mai poartă numele de **ușr**. De îndată ce se strânge recolta se și dă acest bold. Celelalte trei danii se plătesc (se distribuie) la un an după ce s-a realizat **nisab**-ul (adică capitalul care face necesară scoaterii zekat-ului după un interval de un an lunar).

4. Al patrulea principiu al islamului este postul, adică postul de fiecare zi în luna sfântă a Ramadanului. Acest post se numește **siam**. Înțelesul etimologic al acestui cuvânt arab este „a apăra ceva de altceva”. În luna Ramadanului orice musulman ajuns la pubertate și sănătos la minte trebuie să se abțină de la trei lucruri poruncite de Allah Preaînaltul: de la mâncare, băuturi și acte sexuale, din zori și până la asfințitul soarelui.

5. Al cincilea principiu al islamului este pelerinajul. Fiecare musulman care dispune de posibilități materiale, liber și sănătos, face o dată în viață pelerinajul la Mekka, pentru a îndeplini toate prescripțiile rituale presupuse de acest pelerinaj. Pentru orice pelerin aflat la Mekka este o datorie impusă (fard) să facă de șapte ori înconjurul Kaabei (tauaf) și să-și facă prezența pe platoul Arafat.

Între cele cinci principii ale islamului cel mai important este mărturisirea de credință (kelime șehadet) și credința în ceea ce exprimă această mărturisire. Apoi, ca importanță, în ordine,

Cartea rugăciunii

urmează efectuarea rugăciunii, postul, pelerinajul și pe ultimul loc, este zekat-ul.

Există o unanimitate de păreri în ceea ce privește faptul că mărturisirea de credință este pilonul de bază cel mai important al islamului. Și în ceea ce privește ordinea, după importanță, a celorlalți stâlpi ai islamului, nu există deosebire de păreri între învățați. Mărturisirea de credință, încă de la începuturile islamului, a fost impusă prima ca o îndatorire obligatorie (fard).

Rugăciunea a fost poruncită (a fost impus ca o îndatorire obligatorie -„fard”) în noaptea înălțării (Miraj), după doisprezece ani de la revelare și cu un an și câteva luni înainte de Hegira. Postul a fost impus ca o îndatorire obligatorie (fard) doi ani după Hegira, în luna șa’ban. Dania pentru săraci (zekat) a fost impusă în anul când a devenit fard și postul, în luna Ramadan. Pelerinajul a devenit fard nouă ani după Hegira.

CAPITOLUL III

Efectuarea rugăciunii

În religia noastră, rugăciunea este după mărturisirea de credință, cea mai importantă obligație rituală (ibadet). Credința este pilonul de bază al religiei. Credința este cea mai perfecționată formă de adorare. Este al doilea stâlp al islamului. În arabă rugăciunea este denumit prin cuvântul **salat**. Acest cuvânt înseamnă în realitate rugăciune, iertare și implorare pentru îndurare. Având în vedere că rugăciunea cuprinde toate cele trei valori și de aceea i s-a spus salat.

Fapta care îi face cea mai mare plăcere lui Allah Preaînaltul și pe care a poruncit-o în nenumărate ori, este rugăciunea efectuată de cinci ori pe zi.

Efectuarea rugăciunii reprezintă, după mărturisirea de credință, cea mai importantă poruncă vestită de Allah Preaînaltul musulmanilor. Rugăciunea este de asemenea primul fard impus în islam. În Ziua Judecării de Apoi, a doua întrebare, după cea privind credința, este cu privire la rugăciune. Cel care va scăpa cu bine de acest examen dificil privind rugăciunea, va avea parte de fericire veșnică. Efectuarea corectă a rugăciunii înseamnă salvarea de la osânda focului iadului și intrarea în rai, pe vecie. Pentru ca rugăciunea să fie valabilă este necesară efectuarea unei abluțiuni (udu), ireproșabile și, de asemenea, rugăciunea trebuie începută cu hotărâre și rigoare, fără semne de moleșeală sau lene, iar în timpul rugăciunii gesturile și mișcările să fie executate în mod corect.

Rugăciunea este acea îndatorire obligatorie care înglobează în el toate celelalte rugăciuni și care apropie cel mai mult pe om de Allah Preaînaltul. În acest sens, iubitul nostru Profet (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) spune: „Rugăciunea este stâlpul credinței. Cine face rugăciunea acela își întărește credința, iar cine nu efectuează rugăciunea, fără îndoială că își distruge credința”.

Cel care ajunge să înfăptuiască rugăciunea, în mod corect, fără îndoială că nu se va încumeta să săvârșească lucruri urâte:

... Rugăciunea împiedică de la ceea ce este rușinos și de la ceea ce este oprit. ...

[Coran 29:45]

Acea rugăciune care nu-i îndepărtează pe oameni de rău, urât și mârșăvie, înseamnă că nu este o rugăciune adevărată, ci este o rugăciune superficială, de ochii lumii. Totuși, trebuie să fim îngăduitori cu cei care, la început, fac rugăciunea de ochii lumii, așteptându-ne ca în cele din urmă să reușească să efectueze rugăciunea sincer și corect.

Allah Generosul, dacă voiește, poate considera aparența ca adevărată. Nu trebuie să spunem nimănui că nu efectuează rugăciunea corect, îndemnându-l mai bine să renunțe, decât să facă rugăciunea greșit. Este de datoria fiecărui musulman ca în asemenea situații să-i ajute pe aceștia. În această ordine de idei, este necesar a arăta faptul că fiecare musulman trebuie să aprecieze, să judece corect această situație delicată.

Trebuie să facem rugăciunea împreună cu întreaga comunitate. Rugăciunea unui om, în grup, cot la cot cu ceilalți musulmani, este mai bună decât rugăciunea celui care o face de unul singur, izolat, de 70 de ori.

În timpul rugăciunii, toate organele noastre trebuie să fie în deplină smerenie și umilință, iar inimile noastre să fie cuprinse de teama lui Allah Preaînaltul. Doar rugăciunea este acea faptă care ne va salva de nenorociri, de situații grele, atât în Lumea aceasta, cât și în Lumea de Apoi:

Fără îndoială că izbândesc și sunt fericiți dreptcredincioșii,

[Coran 23:1]

Importanța rugăciunii într-un loc aflat sub amenințarea unor pericole iminente, este de sute de ori mai mare decât a celor efectuate în condiții normale.

Se știe că există trei dușmani care nu-i lasă pe tineri să se roage, să facă rugăciune. Primul adversar este diavolul (Șeitan), al doilea este propriul eu, iar al treilea anturajul așa-zisilor prieteni.

Capul tuturor relelor este tocmai acest anturaj al așa-zisilor prieteni. Pentru un tânăr este deosebit de important să aibă discernământ, să vadă limpede, deosebind lucrurile bune de cele rele și în felul acesta să se dedice rugăciunii și efectuării ei. Pentru aceste rugăciuni ale sale, faptele bune primite de tânăr sunt de sute de ori mai mari decât al celor mai în vârstă. Pentru o rugăciune mică tânărul primește o recompensă mare.

Pentru cine este obligatorie rugăciunea?

Rugăciunea este o obligatorie pentru musulmanii de ambele sexe, ajunși la pubertate și în deplinătatea facultăților mintale. Astfel cel care efectuează rugăciunea trebuie să îndeplinească trei condiții:

- Să fie musulman;
- Să fie în deplinătatea facultăților mintale;
- Să treacă vârsta pubertății.

Rugăciunea nu este obligatorie pentru cei care nu sunt sănătoși mintal și copiii care nu au ajuns încă la pubertate. Acest lucru nu înseamnă că părinții nu trebuie să-i învețe pe copiii lor atât problemele referitoare la credință, cât și practica efectuării rugăciunii. Profetul nostru – Allah – să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – spune: „Toți sunteți asemenea unor ciobani de turme. Așa cum aceștia au menirea de a-și proteja turmele lor, tot așa și voi aveți menirea de a-i proteja pe cei din familiile voastre și pe subordonații voștri de osânda iadului. Învățați-i pe aceștia credința. În caz contrar voi veți fi cei răspunzători”.

Într-un alt Hadis el spune: „Toți copiii se nasc musulmani. Ulterior doar părinții lor fac din ei creștini, evrei sau ateii”. Tocmai de aceea, îndatorirea principală a fiecărui musulman este de a-l învăța pe copilul său principiile religiei islamice, citirea Coranului cel Sfânt, efectuarea rugăciunii, obligațiile și îndatoririle

fundamentale ale credinței și ale islamului. Tații și mamele care doresc să se bucure de fericire în această Lume și în Lumea de Apoi, trebuie să ducă la bun sfârșit, în primul rând, această îndatorire. Nu în zadar bătrânii noștri au spus: „Copacul se îndoie când este fraged” sau „Bate fierul cât e cald”. Într-adevăr, peste ani, crengile unui copac nu se mai îndoie așa ușor, mai degrabă se rup, iar fierul capătă forma dorită de fierar doar atunci când este cald, incandescent.

Copilul care nu primește o educație religioasă adecvată și căruia nu i se dă, așa cum se spune în popor, educația celor șapte ani de acasă, devine mai ușor victima unor oameni care au apucat pe un drum greșit. E de la sine înțeles că această situație va fi o povară grea pe umerii părinților, pe umerii comunității și pe umerii statului.

Unele pilde din viața celor care săvârșesc rugăciunea

Rugăciunea care salvează de la închisoare

Gubernurul Hurasanului, Abdullah bin Tahir era recunoscut ca un om foarte drept. Într-o zi jandarmii i-au dat de veste că au pus mâna pe niște hoți. Între timp, unul dintre hoți a evadat. Acesta era un fierar, de fel din Hirat, care după evadare s-a dus în orașul Nișapur. După un timp, atunci când el, în sfârșit, încerca să se întoarcă acasă a fost din nou prins. Împreună cu ceilalți hoți a fost scos și el înaintea guvernatorului. Acesta a poruncit ca toți să fie aruncați în temniță.

Fierarul nostru, de îndată ce a ajuns în temniță, s-a spălat și s-a purificat ca pentru rugăciune și a efectuat rugăciunea. La sfârșitul rugăciunii, se rugă întinzând-și mâinile spre cer: “O, Allah, scapă-mă! Doar Tu știi că nu am nici o vină! Doar Tu poți să mă scapi de această temniță! O, Allah, salvează-mă!”

În noaptea aceea visă cum patru necunoscuți au dat buzna în palat și cum i-au răsturnat tronul cu fundul în sus. Se trezi speriat și imediat săvârși abluțiunea și efectuă de îndată două rekate de rugăciune.

După rugăciune, dintr-o dată se liniști și se culcă din nou. Nici nu ațipi bine că visă din nou pe cei patru care se pregăteau să-i răstoarne din nou tronul. Trezindu-se din somn, guvernatorul înțelese că în treaba aceasta poate să fie vorba despre o nedreptate comisă de el față de un nevinovat.

O, Allah! Tu ești Preaînaltul! Tu ești atât de mare că și cei mari și cei mici, deopotrivă, atunci când dau de greu aleargă la Tine! Doar cei care se roagă la tine reușesc!

Chiar în noaptea aceea el chemă la palat pe șeful gardienilor și îl întrebă dacă nu cumva în temniță se află vreunul închis fără să aibă vreo vină. Acesta răspunde că nu știe, dar specificând faptul că este unul care efectuează rugăciunea și se roagă în continuu, plângând foarte mult. Guvernatorul porunci ca acesta să fie adus imediat la el.

După o scurtă discuție cu acesta, guvernatorul înțelese imediat că acest om era nevinovat și atunci îl rugă să-l ierte pentru nedreptatea pe care o pricinuisese, oferindu-i o mie de arginți și asigurându-l că ori de câte ori are nevoie de ceva, să-l caute direct pe el. Fierarul acceptă cu bucurie darul atât de generos al guvernatorului, dar refuză cu supușenie invitația de a-l căuta pe acesta ori de câte ori va avea nevoie de ceva. Atunci guvernatorul se miră din cale-afară și vru să afle motivul acestui refuz.

-Cum de aș putea face eu așa ceva, Măria Ta, zise fierarul respectuos. Cum de-aș putea veni la Măria Ta, lăsându-l la o parte pe Stăpânul meu, care pentru un biet fierar ca mine, ți-a răsturnat de câteva ori tronul cu fundul în sus?! Măria Ta, te rog să nu-mi ceri să fiu atât de nerecunoscător, atât de ingrât față de Stăpânul meu! În urma rugii făcute după săvârșirea rugăciunii El m-a recompensat atât de generos încât am scăpat de toate necazurile mari pe care le-am avut și numai datorită Lui mi-am împlinit toate dorințele. Atunci, cum de aș putea apela la altcineva, cu ce obraz! Atât timp cât există generozitatea infinită, pentru toată lumea, a lui Allah Dăruitorul, cum de aș îndrăzni să cer de la altcineva, cât de puternic și bogat ar fi acela! Mă încred în totalitate

În Allah și în puterea Sa îmi încredințez sufletul. Măria Ta, El îmi este de ajuns, El îmi este cel mai bun ajutor.

Când trebuie să cerem, cerem numai de la El, iar când avem nevoie de ajutor Îl implorăm numai pe Allah Singur.

Porțile Dărnicii Tale

O dată, când Rabia Aduiie, auzise unul rugându-se spunând: Doamne, deschide-mi și mie porțile dărnicii Tale!, nu se putu stăpâni și-i spuse: O, tu, omule ignorant, cum de poți afirma așa ceva! Când anume porțile dărnicii și generozității lui Allah Preaînaltul au fost închise, de vrei tu acum să fie deschise special pentru tine. Ele sunt deschise și vor fi mereu deschise. Cheia cu care se intră acolo sunt inimile noastre pline de evlavie și adorație față de Allah Preaînaltul. Doamne, Tu ești Singurul izbăvitor, mântuitor al tuturor oamenilor, apără-ne de necazuri în Lumea aceasta și în Viața de Apoi și călăuzește-ne pe calea cea dreaptă! Doar Tu trimiți oamenilor nevoiași toate cele necesare existenței lor! Dă-ne toate cele necesare nouă, atât în lumea aceasta, cât și în Lumea de Apoi, și nu ne lăsa să tânjim după ajutorul altora nici aici, pe pământ, nici în Lumea de Apoi!

Apa din tingire

Abdullah bin Şehir (Allah să-l aibă în mila Sa!), unul dintre companiile Trimisului lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) relatează: „În timp ce îmi săvârșeam rugăciunea lângă Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea fie asupra lui!) auzeam ieșind din pieptul său curat niște sunete care îmi aminteau de clocotul apei când fierbe în tingire”.

Legendă istorică: Sacrificii în numele rugăciunii

Mai de mult, pe când orașul Barsa nu făcea încă parte din Imperiul Otoman, un grec care locuia în acest oraș, se converti la religia islamică. Un prieten apropiat îl întrebă motivul acestui gest al lui:

Cum poți să fii atât de neloial cu religia moșilor și strămoșilor tăi? strigă el înfuriat

Atunci, grecul-musulman îi povesti ce anume l-a determinat să se convertească la islam:

Un musulman prizonier a fost lăsat în grija mea, trebuia ca eu să-l supraveghez. Într-o zi am observat că acesta face, în odaia unde era închis, niște mișcări ciudate: se înclina și apoi se îndrepta din nou. Aceste gesturi se repetau de foarte multe ori. Mi-a stârnit curiozitatea și de aceea m-am dus și l-am întrebat ce face. După ce a încetat să mai facă acele mișcări ciudate și după ce și-a mângâiat fața cu mâinile deschise, mi-a mărturisit că el se închină, făcând rugăciune și mi-a spus că, în caz că-i dau voie să continue, poate să-mi dea câte un galben pentru fiecare rugăciune săvârșită. Iar eu, din lăcomie, nu numai că am fost de-acord cu oferta lui, dar, pe zi ce trecea, îi ceream și mai mult aur. Ajunsesem să primesc câte zece galbeni pentru fiecare rugăciune săvârșită.

Acest comportament al lui a început să mă pună pe gânduri. Pur și simplu eram uimit la culme. Într-o dimineață l-am înștiințat că este liber.

Atunci, în culmea bucuriei, s-a rugat în felul următor pentru mine: „O, Allah! Dă-i acestui rob al Tău lumina credinței noastre! În acel moment, am simțit în adâncul inimii mele o tainică chemare spre această credință și aceasta a sporit într-atât, încât imediat am rostit Mărturisirea de Credință și am devenit musulman”.

CAPITOLUL IV

Felurile rugăciunii

Rugăciunea pe care o efectuează un musulman este de trei feluri: fard (obligatoriu), uagib (necesar, indispensabil), și sunnet (preferabil).

Rugăciunea fard este efectuată de cinci ori în cursul zilei și al nopții, două unități rekat la rugăciunea de vineri și tot două unități rekat la rugăciunea de înmormântare (fard kifaie).

Rugăciunea uagib este rugăciunea uitr, rugăciunile de sărbători și rugăciunea sunnet (benevolă), reluată după ce a fost întrerupt în mod intenționat.

Rugăciunea sunnet al celor cinci rugăciuni obligatorii pe zi, rugăciunea terauih în timpul Ramadanului și rugăciunile din miezul nopții, tahiatul-mesgid (intrarea în moschee) duha, istikhare și tesbih. Efectuarea acestor rugăciuni nu este impusă, obligatorie. Musulmanilor care sunt la zi cu rugăciunile fard și uitr, adică cei care nu au nici o restanță în ceea ce privește efectuarea acestor rugăciuni, li se dă mai multă răsplată pentru săvârșirea rugăciunilor sunnet.

Rugăciunea de cinci ori pe zi

Rugăciunea este porunca lui Allah Preaînaltul. El, în Coranul cel Sfânt, în peste o sută de locuri ne îndeamnă să efectuăm rugăciunea prin cuvintele : „Faceți rugăciunea!” Atât Coranul cel Sfânt, cât și Relatările Profetului poruncesc ca fiecare musulman în deplinătatea facultăților mintale și ajuns la vârsta pubertății să efectueze rugăciunea.

Allah Preaînaltul spune:

Aduceți, așadar, slavă lui Allah, când vine seara pentru voi și când vă treziți dimineța! ~ Slavă Lui în ceruri și pe pământ - atât înainte de asfințit, cât și când sunteți în mijlocul zilei!

[Coran 30:17,18]

Împliniți cu sârguință Rugăciunile, cu deosebire Rugăciunea [As-Salat] de la mijloc! Și stați în picioare dinaintea lui Allah, cu smerenie!

[Coran 2:238]

Este deja cunoscut faptul că în Comentariile (Tefsir) asupra Coranului cel Sfânt, cuvintele *tesbih* și *hamd* au înțeles de rugăciune.

Și împlinește Rugăciunea [As-Salat] la cele două capete ale zilei și la anumite ceasuri din noapte! Faptele bune le alungă pe cele rele. Aceasta este reamintirea pentru cei care cugetă!

[Coran 11:114]

Faptele bune (cele cinci rugăciuni) le îndepărtează pe cele rele. Aceasta este o reamintire pentru cei care cugetă.

Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) spune: „Allah Preaînaltul a poruncit fard, împlinirea rugăciunii de cinci ori pe zi. El îi va ierta și îi va binecuvânta pe cei care după o abluțiune corespunzătoare, împlinesc cele cinci rugăciuni, efectuând fără cusur înclinarea și prosternarea”.

Cele cinci rugăciuni zilnice totalizează patruzeci de rekat. Dintre acestea șaptesprezece rekat sunt fard (impuse), trei rekat sunt uagib (necesare, indispensabile) și douăzeci de rekat sunt sunnet (benevole). Astfel:

1. **Rugăciunea de dimineață** este de patru rekat. La început se împlinesc două rekat sunnet (benevole), apoi încă două rekat fard (obligatorii). Sunnetul rugăciunii de dimineață este foarte important, existând păreri care susțin că este o rugăciune uagib (indispensabil).

2. **Rugăciunea de amiază** (de prânz) este de zece rekat-uri. La început se efectuează primele patru unități sunnet, apoi patru unități fard și încă două rekat sunnet.

3. **Rugăciunea de după amiază** este de opt unități. La început se împlinesc patru unități sunnet și apoi patru unități fard.

4. **Rugăciunea de seară** este de cinci unități. La început se efectuează trei unități fard, apoi două unități sunnet.

5. **Rugăciunea de noapte** este de treisprezece unități. La început se efectuează patru unități sunnet, apoi patru unități fard, urmate de încă două unități sunnet și trei unități uitr.

Primele sunnet-uri ale rugăciunilor de după amiază și de noapte sunt gair muekkede (accentuate). După al doilea rekat, când se stă în genunchi, după recitarea **Ettehiatu-ului** se recită, în ordine, **Allahumme salli** și **Allahumme barik**.

Apoi, când ne sculăm în picioare și reluăm rugăciunea cu al treilea rekat, înainte de bismillah, recităm **Subhaneke**. În contrast, primul sunnet al rugăciunii de amiază este **muekkede**, adică recomandat în mod precis. Este mult mai mare răsplata pentru această rugăciune. Tocmai de aceea la prima așezare (după al doilea rekat) se recită doar **Ettehiatu**, după care se ridică imediat de jos, pentru a continua rugăciunea cu al treilea rekat. În picioare spunem Bismillah și recităm direct Fatiha.

Rostirea formulei salam (încheierea rugăciunii) se poate face atât după săvârșirea întregii rugăciuni, cât și după fiecare două rekat-uri. Indiferent de forma care se preferă, primele două rekat-uri sunt considerate a fi ultimele două rekat-uri ale rugăciunii respective.

Prima unitate începe cu poziția în picioare, iar următoarele unități încep odată cu ridicarea în picioare, și durează până la următoarea ridicare în picioare, iar ultima rekat durează până la rostirea salutului.

În varianta cu două unități de rugăciune, după două rekat se stă jos. În fiecare unitate sunt înglobate rugăciuni sau mișcări obligatorii, indispensabile, preferabile, neclare sau lucruri și fapte nerecomandabile (mekruh). Ne vom referi la ele și le vom analiza în conformitate școlii sunnite Hanefi.

Fardurile obligatorii rugăciunii

Fard-ul este o obligație categorică, irevocabilă poruncită de Allah Preaînaltul. Atât timp cât nu sunt îndeplinite fard-urile unei rugăciuni, acea rugăciune nu este corectă. Atunci când împlinim o rugăciune este fard (obligatoriu) să ducem la îndeplinire douăsprezece condiții, dintre care șapte înainte de efectuarea rugăciunii, iar cinci după începerea propriu-zisă a rugăciunii. Fard-ul care nu este în timpul rugăciunii se numește **șart** (condiție), iar fard-ul care are legătură directă cu desfășurarea rugăciunii se numește **rukḥ** (stâlp). Unii savanți susțin că **tehrime tekbir** (rostirea formulei Allahu akbar) este inclusă în rugăciune. După acești savanți există șase condiții și tot șase stâlpi.

A) Condițiile de dinaintea rugăciunii

1. **Abluțiunea.** Pentru ca rugăciunea să fie valabilă, un musulman trebuie să facă abluțiunea, iar atunci când este vorba de o impuritate majoră, trebuie să facă îmbăierea (abluțiunea generală).

2. **Îndepărtarea murdărilor.** Musulmanul care săvârșește o rugăciune trebuie să-și curățească corpul, îmbrăcămintea, locul unde va săvârși rugăciunea, de diferite murdării, gunoie, resturi murdare, etc, de ceea ce în religia noastră se numește **necs** (murdării, impurități). Astfel, lucruri ca sângele, urina, alcoolul s.a.m.d. sunt considerate murdare, impure.

3. **Îmbrăcarea decentă** (acoperirea locurilor rușinoase). Altă condiție ca rugăciunea să fie valabilă este ca musulmanul să aibă unele părți ale corpului acoperite. Și această condiție este o poruncă impusă de Allah Preaînaltul. Ele sunt acele părți ale corpului pe care musulmanii trecuți de vârsta pubertății și în deplinătatea facultăților mintale, nu le pot descoperi, dezveli atunci când fac rugăciune, fiind haram (interzis) atât pentru cel care își expune aceste părți ale corpului său privirii altora, cât și pentru cel care se uită intenționat la ele.

La bărbați, partea corpului care trebuie acoperită este de la ombilic, până la genunchi, iar în ceea ce le privește pe femei,

acestea trebuie să acopere tot în afară de față, mâna până la încheietură și piciorul până la gleznă.

4. **Orientarea spre Ka'ba.** Polul credinței islamului spre care se orientează cu fața toți musulmanii atunci când împlinesc rugăciunea. Ka'ba se află în orașul Mekka.

5. **Timpul.** Împlinirea rugăciunii la timpul stabilit pentru acea rugăciune. Un musulman trebuie să cunoască perioada de timp stabilită pentru o anumită rugăciune și să se încadreze în acest timp prestabilit.

6. **Intenția.** Declararea intenției de a face rugăciunea trebuie să fie izvorâtă din inimă. A intenționa rugăciunea înseamnă a simți în adâncul inimii felul rugăciunii, cărui timp ea aparține, supunerea totală imamului, dacă face rugăciunea în grup. Intenția se realizează până la rostirea formulei de începere a rugăciunii. Intenția de a face rugăciunea respectivă se face după formula de începere (Allahu akbar), atunci rugăciunea respectivă nu mai are valabilitate.

7. Rostirea sintagmei, de intrare în rugăciune, **Allahu akbar**. Această formulă se mai numește "Tekbirul de deschidere" a rugăciunii. Formula **Allahu akbar** categoric că nu poate fi înlocuită cu alte cuvinte sau formule cum ar fi Subhanallah, Elhamdulillah.

B) Stâlpii rugăciunii

Din momentul începerii rugăciunii și până la sfârșitul lui sunt cinci îndatoriri ale căror îndeplinire este obligatorie (fard). Fiecare dintre aceste îndatoriri poartă numele de **ruk**n. Aceste îndatoriri sunt următoarele:

1. Poziția în picioare la debutul și desfășurarea rugăciunii. Bolnavii care nu pot sta în picioare fac rugăciune stând jos, iar care nici măcar nu pot sta jos, vor săvârși rugăciunea în poziția culcat, prin semne, urmărind în gând desfășurarea normală a acestuia.

2. Recitarea unor sure și versete din Coranul cel Sfânt în timpul rugăciunii.

3. Poziția de înclinare însoțită de acoperirea genunchilor cu

palmele. În acel moment se spune **Subhane Rabbiel-azim**, iar în momentul revenirii la poziția dreaptă se spune **Semi'allahu limen hamideh**, urmate de cuvintele **Rabbenalekel-hamd** la revenire.

4. Poziția de prosternare, poziția de șezând în genunchi, atingem podeaua de două ori consecutiv cu palmele, cu fruntea și cu nasul, neridicându-ne degetele de la picioare și rostind în același timp, de trei ori, cuvintele **Subhane rabbiel-a'la**.

5. **Ultima ședere este** poziția de semiașezare (în genunchi, cu picioarele strânse sub noi, spatele drept, palmele așezate pe genunchi) la fiecare a doua unitate sau la sfârșitul rugăciunii.

Faptul că rugăciunea nu este o activitate, o treabă ușoară și faptul că aceasta constituie rugăciunea cea mai importantă dintre toate celelalte rugăciuni, este demonstrat și de multitudinea obligațiilor care trebuiesc îndeplinite. Mai ales dacă adăugăm la acestea și celelalte rugăciuni, cum ar fi cele uagib, sunnet (benevole), atunci se înțelege mai bine felul cum se prezintă, felul cum trebuie să se prezinte supusul lui Allah Preaînaltul în fața Lui.

Acești supuși, acești slujitori sunt niște făpturi neajutorate, neputincioase și vrednice de milă. Chiar și pentru fiecare respirație, aceștia depind de ajutorul Creatorului lor. Rugăciunea este acea rugăciune care arată limpede robului lui Allah Preaînaltul cât de neajutorat este el.

Toate aceste chestiuni vor fi expuse în această carte a noastră.

Condițiile pentru rugăciune

Abluțiunea - purificarea pentru adorație.

Aici vom discuta despre abluțiunea minoră, abluțiunea majoră sau îmbăierea) și abluțiunea cu pământ.

Abluțiunea minoră

O, voi cei care credeți! Atunci când vă gătiți pentru Rugăciune, spălați-vă fețele voastre și mâinile voastre, până la coate, treceți-vă mâinile voastre ude peste capetele voastre și [spălați-vă] picioarele voastre până la glezne! Dacă sunteți spurcați, atunci curățați-vă [printr-o baie]! Dacă sunteți bolnavi, sau în călătorie, sau unul dintre voi vine de la locul unde și-a făcut nevoile, sau ați atins muierile și nu găsiți apă, atunci luați voi țărână măruntă și curată și ștergeți-vă fețele și mâinile voastre cu ea! Allah nu voiește să vă facă vouă greutăți, ci dorește să vă curățească și să desăvârșească binefacerea Sa. Poate că voi veți fi mulțumitori!

[Coran 5:6]

Pentru ca rugăciunea să fie valabilă este necesară îndeplinirea abluțiunii (purificării). Un musulman trebuie să aibă abluțiune și atunci când pune mâna pe Coranul cel Sfânt, când face de șapte ori înconjurul Kaabei, când face **segidetut-tilaua** (prosternare de recitare), când împlinește o rugăciune de înmormântare (salatul genaza).

Mai mult, este foarte bine când avem în permanență o abluțiune, să ne culcăm, să mâncăm și să bem având abluțiune.

Cel care moare având abluțiunea primește răsplata unui martir (șehid). În această privință, Profetul nostru - pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui! - spune: „Cel care moare având abluțiunea, nu simte chinurile morții pentru că abluțiunea reprezintă dovada existenței credinței. El este cheia rugăciunii, purificatorul trupului de păcate”.

Cine face abluțiunea așa cum se cuvine, păcatele lui vor ieși

prin urechi, din ochi, din vârful degetelor și din picioare. La terminarea abluțiunii el este deja absolvit de toate păcatele mici.

Cea mai binecuvântată faptă a omului este rugăciunea. Cei care fac abluțiune sunt doar musulmanii. Musulmanul trebuie să fie cu abluțiune pe toată durata zilei, iar noaptea, la culcare, trebuie să fie tot cu abluțiune. Procedând în felul acesta, el se găsește în permanență în paza lui Allah Preaînaltul. Mâncarea și apa consumate de cineva care are abluțiunea, atât timp cât stau în stomacul lui se roagă pentru iertarea păcatelor acestuia.

Abluțiunea nu se efectuează la întâmplare, ci se ține cont de anumite reguli. Unele din aceste reguli sunt obligatorii, (fard) iar altele sunt binevenite (sunnat).

De asemenea, în timpul acestei spălări rituale există unele situații acceptate, altele neacceptate.

Este kafir (necredincios) acela care săvârșește o rugăciune, știind foarte bine că nu are abluțiunea, deoarece el ia în derâdere poruncile lui Allah..

Dacă cineva devine impur, adică i se strică abluțiunea în timpul rugăciunii, el imediat își întoarce fața peste umăr și rostește formula de salut, părăsind astfel rugăciunii. În continuare, el se purifică din nou prin abluțiune și efectuează rugăciunile de la început.

Obligațiile abluțiunii

Abluțiunea are patru obligații impuse în școala sunnită Hanefi:

1. Spălarea o dată a feței. Spălarea înseamnă a trece apă peste toată suprafața ce trebuie spălată, iar întinderea feței în lung este de la frunte sub bărbie și în lat între cele două loburi ale urechii.
2. Spălarea o dată a mâinilor, inclusiv a coatelor.
3. Ștergerea cu palmele ude a minim o pătrime din suprafața capului.
4. Spălarea o dată a picioarelor împreună cu gleznelor.

Cum se efectuează abluțiunea

1. La începerea abluțiunii se face intenția și se spune: "E'uzu billahi mineş-şeytan-ragim, Bismillahir-rahmanir-rahim", adică : "Mă adăpostesc la Allah de Satana cel alungat, în numele lui Allah, cel Milostiv, Îndurător. Apoi, se spală de trei ori mâinile până la încheieturi.

2. Se ia de trei ori apă în gură folosindu-se de mâna dreaptă

3. Atunci când se trage, de trei ori, apă în nas din palma mâinii drepte și se suflă nasul cu mâna stângă.

4. Se spală cu ambele mâini fața (porțiunea cuprinsă între frunte și nodul gâtului și în lateral, porțiunea cuprinsă între cei doi lobi ai urechii).

5. Mâna stângă spală de trei ori brațul drept până după cot.

6. Mâna dreaptă spală de trei ori brațul stâng până după cot.

7. Se trec palmele ude peste cap.

8. Se curăță interiorul urechilor cu degetele arătătoare și cu degetele mari se freacă porțiunea din spatele urechilor.

9. Se atinge ceafa cu dosul palmelor ude.

10. Se spală de trei ori piciorul drept, începând cu degetele și continuând cu porțiunile dintre degete și apoi tot piciorul, împreună cu gleznele.

11. Se spală de trei ori piciorul stâng, împreună cu gleznele.

Apoi se spune: "Eşehedu en la illahe illa Allah, uahdehu la şerike leh, ue eşedu enne muhammeden 'abduhu ue resuluhu. Allahume igi'alni minet-teuabine uegi'alni minel-mutetahhirin (Mărturisesc că nu există nici o divinitate în afară de Allah, Unicul fără asociați și mărturisesc că Muhammed este Robul și Trimisul Său. O, Allah, fă-mă dintre cei care se căiesc și fă-mă dintre cei care se curățesc.)

Sunneturile abluțiunii (ce este preferabil la o abluțiune)

1. Să spunem **Besmele** când începem abluțiunea (bismillahir-rahmanir-rahim - În numele lui Allah, cel Milostiv,

Îndurător.

2. Se rostește intenția de a face abluțiunea.
3. Să ne spălăm de trei ori mâinile și printre degete (frecându-ne degetele printre degete), împreună cu încheieturile.
4. Să ne clătim gura cu apă de trei ori cu mâna dreaptă. Această clătire se numește madmada.
5. Tragem de trei ori apă în nas, spălându-l. Această spălare a nasului se numește istinșak.
6. Să ne scărmanăm barba cu degetele ude ale mâinii drepte (ca un pieptene).
7. Să ne frecăm dinții cu o periută sau dacă nu cu degetul. Reprezintă un sunnet foarte important frecarea dinților cu misuak-siuak (o ramură sau rădăcinile unui copac anume ale căror fibre formează o periută de dinți).
8. Să atingem cu palmele ude, ușor, tot capul.
9. Să ștergem cu palmele ude urechile.
10. Să ștergem ceafa cu dosul a trei degete împreunate, de la fiecare mână.
11. Orice fel de spălare să se facă de trei ori.
12. Ordinea să înceapă cu dreapta.
13. Să frecăm locurile spălate (delk).
14. Să respectăm ordinea, unul după altul, în ordine.
15. Spălarea între degete (mâini și picioare).
16. Să clătească nasul și gura în profunzime (în afară de cei care țin post pentru ca nu cumva să ne intre apă în interiorul nostru).

Normele de etică (de comportament) privind săvârșirea abluțiunii

Aici sensul cuvântului 'normă de etică' are în vedere acele fapte și lucruri ale căror împlinire aduce multă răsplată, iar neîmplinirea acestora nu este păcat. Aceste norme etice sunt următoarele:

1. Să se afle pe un loc ridicat.

2. Să se orienteze spre Ka'ba.
3. Să încerce să își facă abluțiunea singur.
4. Să nu rostească vorbe deșarte în timpul abluțiunii.
5. Pentru efectuarea spălării gurii și a nasului să se folosească mâna dreaptă și răsuflarea nasului să fie efectuată cu mâna stângă.
6. Să frece mai mult decât locurile ce trebuie spălate.
7. Mișcarea inelului de pe deget pentru ca apa să poată ajunge și sub el.
8. După terminarea abluțiunii, e bine să se orienteze spre Ka'ba și să spună: "Eşehedu en la ilahe illa Allah uahdehu la şerike leh, ue eşedu enne muhammeden 'abduhu ue resuluhu. Allahume igi'alni minet-teuabine uegi'alni minel-mutetahhirin (Mărturisesc că nu există nici o divinitate în afară de Allah, Unicul fără asociați și mărturisesc că Muhammed este Robul și Trimisul Său. O, Allah, fă-mă dintre cei care se căiesc și fă-mă dintre cei care se curățesc.)"
9. Să facă două unități de rugăciune pentru abluțiune în afara timpurilor necuvenite care sunt:
 - A. În timpul răsăritului soarelui.
 - B. Când soarele este la zenit.
 - C. În timp ce soarele apune.
 - D. După rugăciunea de dimineață până după răsărit.
 - E. De la rugăciunea de după-amiază până după apus.

Faptele nedorite la abluțiune

În timpul abluțiunii sunt nedorite următoarele fapte:

1. Irosirea apei
2. Lovirea feței cu apă.
3. Cel ce ține post să nu efectueze adânc **madmada** și **istinşak**.
4. A efectua abluțiunea într-un loc murdar.
5. A vorbi în timpul abluțiunii

Obligativitatea abluțiunii

Este obligatoriu:

1. Pentru orice fel de rugăciune
2. Pentru atingerea Quranului cel Sfânt.
3. Pentru a face tawaf (înconjurul Ka'abei de 7 ori)

Preferabilitatea abluțiunii

1. A face abluțiune pentru a dormi.
2. A recita Coranul.
3. A spăla decedatul.
4. După fiecare păcat, minciună, bârfă.
5. Pentru fiecare rugă.
6. Înainte de abluțiunea generală (corporală)
7. La supărare.
8. Pentru studierea științelor islamice.
9. Pentru a face Azanul și Ikama.
10. Pentru a se merge între Safa și Marua la Pelerinaj.
11. După atingerea soției cu dorință.
12. După atingerea părților intime cu mâna.

Ce strică abluțiunea

1. Nevoile fiziologice.
2. Curgerea sângelui sau a puroiului în mai mult decât locul rării.
3. A vomita mult.
4. A curge sângele pe gură; dacă este cantitatea de sânge mai multă în salivă, lucru care se știe după culoarea salivei.
5. Pierderea cunoștinței (somnul, beția, leșinul, nebunia)
6. A râde cu voce tare în timpul rugăciunii.

Abluțiunea se consideră valabilă atunci când cineva știe că a făcut abluțiunea, dar ulterior are îndoieli în privința valabilității ei. Abluțiunea trebuie reînnoită atunci când cineva știe foarte bine că nu a făcut abluțiunea, totuși, ulterior, nu-și poate aduce aminte dacă are sau nu abluțiune.

Folosirea misuak-ului

Folosirea misuak-ului în timpul abluțiunii este un sunnet accentuat (sunnet muekkede). Într-un Hadis se spune: "Rugăciunea împlinită folosindu-se de misuak este de șaptezeci de ori mai prețios decât rugăciunea împlinită fără a se fi folosit misuak-ul, la spălare".

Misuak-ul este de fapt, crengile copacului Arak care crește în peninsula Arabică. Pentru a putea fi folosite ca misuak, acestor crengi li se decojesc vârfurile în lungime de un centimetru și partea aceasta se ține în apă aproximativ două ore. Apoi, prin apăsare, capătul respectiv se desface în nenumărate fibre, arătând ca o periută.

Facilități privind spălarea rituală

Mesh înseamnă a atinge ușor, a mângâia. Există două feluri de mesh:

Mesh peste **mest**:

Mest este un fel de șosetă cu fața de cele mai multe ori din piele (sau material impermeabil), care acoperă piciorul până la glezne (inclusiv), adică până unde spălarea rituală este o obligație impusă (fard).

Rolul acestor încălțări (mest) este de a proteja picioarele care sunt spălate ritual. Este chiar indicat să facem abdest după ce am pus acest **mest** în picioarele spălate în prealabil.

Condițiile Mestului

1. Să acopere piciorul împreună cu gleznela.
2. După încălțare lărgime nu trebuie să fie mai mare de 3 degete de la picior (din cele mai mici).
3. Să nu cadă de pe picior când mergem cu ele.
4. Impermeabile (apa cu care ne ștergem nu trebuie să ajungă la piele).

5. Rezistenți (la mers minim 8 km)

6. Să fie îmbrăcați după ce în prealabil au fost spălați la ultima abluțiune.

Mesh (ștergerea cu degetele ude) se execută pe fața mestului, nu pe talpa lui. Un mesh se execută în felul următor: cele cinci degete ude ale mâinii drepte fac o mișcare de jos în sus, deasupra mestului piciorului stâng, iar cele cinci degete ude ale mâinii stângi fac aceeași mișcare peste cîpicul piciorului drept, având grijă ca palmele să nu atingă suprafața cîpicilor. Este o obligație impusă (fard) ca acest mesh (ștergere) să aibă minim lățimea și lungimea a trei degete.

Deși este permis să se facă mesh și cu exteriorul degetelor, totuși este sunnet să-l executăm cu partea interioară a degetelor. Se consideră mesh și atunci când această încălțăminte se udă mergând prin iarba udă sau atunci când plouă.

Pentru cel care nu este călător valabilitatea acestui mesh pe mest este de douăzeci și patru de ore, iar pentru cel care are statut de călător, este de trei zile și trei nopți, adică șaptezeci și două de ore.

Dacă cineva, încălțat cu un mest pleacă în călătorie înainte de a trece douăzeci și patru de ore de când s-a anulat valabilitatea abluțiunii, atunci poate să facă mesh trei zile și trei nopți. Dacă un călător ajunge acasă și limita de timp de douăzeci și patru de ore este deja depășită, atunci trebuie efectuată din nou abluțiunea, incluzând și spălarea picioarelor.

Nu este valabil să se facă mesh peste un mest a cărei deschizătură este mai mare de trei degete după ce s-a introdus piciorul. Dacă deschizătura este mai mică decât această mărime, atunci este permis să se facă mesh.

Tot așa nu este indicat să se facă mesh pe mest-ul care are mai multe găuri, care toate împreună fac cât grosimea a trei degete. De asemenea, se poate face mesh dacă sunt găuri până la două degete.

2. Mesh peste o rană și peste un bandaj. Se efectuează mesh peste o rană, un furuncul și peste anumite traume și leziuni

și, de asemenea, pe bandaje, pansamente, peste plasture, fașe și gips, considerându-se că îndepărtarea lor ar împiedica vindecarea acestor răni sau întârzierea lor.

Cei care au o scuză întemeiată pot efectua abluțiunea uscată atunci când doresc și cu o singură spălare rituală efectuată cu pământ, pot săvârși oricâte rugăciuni obligatorii (fard) și de bunăvoie (sunnat) doresc, și pot citi Coranul cel Sfânt. După epuizarea timpului rugăciunii respective, abluțiunea acestora își pierde valabilitatea. Intrând în timpul rugăciunii următoare, aceștia trebuie să facă din nou abluțiunea, în felul acesta ei putând săvârși oricâte rugăciuni doresc, numai în acest răstimp. Cineva este scutit de a face abluțiune cu apă atât timp cât continuă starea de forță majoră care a provocat această scutire. În momentul în care motivul sau cauza dispare se revine la stare de dinainte.

Astfel, cineva este scutit dacă nu-și poate menține abluțiunea nici măcar cât durează o rugăciune obligatorie (fard). Atât timp cât persistă cauza, continuă și scuza.

Abluțiunea generală (Gusl)

Pentru ca rugăciunea să fie adevărată, trebuie ca abluțiunea și îmbăierea (abluțiunea corporală generală) să fie corect efectuate. Atunci când este vorba de o impuritate majoră, bărbații și femeile trebuie să efectueze abluțiunea corporală generală. Este o obligație (fard) ca fiecare bărbat și femeie după împreunare, femeile după menstruație și lăuzie să efectueze până la sfârșitul timpului primei rugăciuni, când a mai rămas atâta timp cât să fie suficient pentru a săvârși rugăciunea aceea, o îmbăiere, o abluțiune corporală generală.

Profetul nostru (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus: "Cine efectuează abluțiunea corporală generală primește atâtea răsplăți (seuap), câte fire de păr are pe corp. I se iartă tot atâtea păcate. Ajunge la un grad superior în rai. Răsplata pe care o va primi pentru abluțiunea sa generală este mai prețioasă decât orice de pe lume. Allah Preaînaltul poruncește

îngerilor, spunându-le: Aveți grijă de acest slujitor al Meu! Noaptea, fără a fi cuprins de lene, doar gândindu-se la porunca Mea, a efectuat abluțiune generală pentru a se purifica. Îmi sunteți martori că Eu i-am iertat toate păcatele acestui slujitor al Meu!”

Într-un alt hadis autentic se spune: “În caz de o impuritate majoră, grăbită-vă să efectuați abluțiunea generală! Pentru că îngerii lui Allah Preaînaltul se jenează de cel care este giunub (starea persoanei de după împreunare)”.

Într-un alt hadis autentic se spune: “În casa unde există câini, poze și vreun giunub acolo nu intră îngerii binecuvântării”.

Dacă cineva, indiferent dacă împlinește rugăciunea în mod regulat sau nu, sare peste o rugăciune fiind giunub, va avea parte de pedeapsă. În caz că nu există apă, trebuie executată abluțiunea uscată. Persoanele giunub nu pot face următoarele lucruri:

1. Nu pot efectua nici un fel de rugăciune
2. Nu poate atinge Coranul Cel Sfânt și versetele sale.
3. Nu poate înconjura (tauf) Kaaba de șapte ori
4. Nu poate intra în moschei sau în locuri unde se efectuează rugăciunile, în grup.
5. Nu poate recita din Coran cu voce nici măcar un verset.

Fardurile (obligațiile impuse) ale abluțiunii generale

În școala Hanefi abluțiunea generală are trei fard-uri:

1. Mahmada - Clătirea gurii.
2. Istinșaq - Clătirea nasului.
3. Spălarea corpului în întregime.

Este fard spălarea orificiului ombilical, pielea de sub mustață, sprâncene și barbă și, de asemenea, părul din cap. Abluțiunea generală nu are valabilitate dacă, indiferent de locul unde s-ar afla pe corp, există anumite obstacole artificiale (de ex. oja de pe unghii) care împiedică pătrunderea apei în porțiunea respectivă.

Sunnet-urile abluțiunii corporale

1. Se spune Besmele: Bismillahir-rahmanir-rahim
2. Se face intenția.
3. La început spălarea mâinilor.
4. Spălarea locurilor intime.
5. Curățirea murdărilor de pe corp.
6. Efectuarea abluțiunii normale înainte de începerea abluțiunii generale, întârzie spălarea picioarelor până ce termină îmbăierea.
7. La îmbăiere începem cu capul, apoi cu umărul drept și apoi cu cel stâng.
8. Frecarea corpului de trei ori, în întregime.
9. După spălarea corpului, la sfârșit, se spală și picioarele, mai întâi dreptul și apoi stângul.

Cum se efectuează abluțiunea generală (gusl)

1. La început spune Besmele: Bismillahir-rahmanir-rahim.
2. Apoi facem intenția.
3. Chiar dacă suntem curați, se începe cu spălare mâinilor, a locurilor intime și a oricărui loc unde ar putea fi murdărie.
4. Apoi, se efectuează o abluțiune completă.
5. La început se toarnă apă de trei ori pe cap, după aceea tot de trei ori, peste umărul drept, apoi peste umărul stâng. La fiecare turnare a apei, zona respectivă trebuie udată în întregime. La prima turnare, porțiunea respectivă trebuie frecată. Dacă turnând apă peste un anumit organ al corpului se udă și celelalte organe ale corpului, atunci se consideră că sunt spălate și acestea, întrucât la abluțiunea generală corpul este privit ca un singur organ.

În schimb, la abluțiune lucrurile nu stau așa; acolo un organ nu se consideră spălat, chiar dacă acesta a fost udat în timpul spălării unui alt organ. Totuși, dacă în timpul abluțiunii generale, abluțiunea își pierde valabilitatea (se strică), atunci este nevoie să

se efectueze din nou abluțiunea.

Ciclul menstrual și lăuzia (Haid ue Nifas)

Există unsprezece feluri de îmbăiere, abluțiune generală. Dintre acestea cinci sunt fard (impuse). Două din ele se referă la îmbăierea femeii la sfârșitul ciclului estral și terminarea perioadei de lăuzie.

Ibni Abidin în cartea sa specifică: „Toți învățații fukaha (științele legislației islamice) fără excepție, susțin faptul că este fard (obligatoriu) ca toți bărbații și toate femeile să studieze teoria și practica religiei islamice. Este, de asemenea fard ca toate femeile musulmane să posede cunoștințele adecvate privind menstruația și lăuzia. De asemenea, și bărbații care urmează să se căsătorească trebuie să dețină cunoștințele privind aceste două stări fiziologice ale femeii.”

Haid - Menstruația este hemoragia fiziologică care apare pentru prima dată la fetele sănătoase ajunse la vârsta pubertății și se repetă aproximativ la patru săptămâni, având o durată de cel puțin trei zile și maxim zece zile. Orice lichid de altă culoare decât albă, este socotit sânge menstrual (haid). O fetiță la care a apărut menstruația se consideră că a atins vârsta pubertății, conștientizând astfel viața ei intimă, și responsabilitățile ei religioase. Este fard (obligație impusă) ca o fetiță care ajuns la vârsta pubertății să fie instruită în această privință de mama ei, de bunică sau de mătuși.

Lăuzia este acea stare fiziologică a unei femei în primele 6 săptămâni după naștere. Nu se poate spune exact când se întrerupe această hemoragie, în schimb este bine de știut că, de îndată ce se oprește hemoragia, lăuza trebuie să facă abluțiunea generală. Starea de lăuzie ține cel mult patruzeci de zile. După patruzeci de zile, chiar dacă hemoragia nu s-a oprit, lăuza fără întârziere efectuează abluțiunea generală și începe să împlinească cele cinci rugăciuni zilnice.

Astfel **istihada** este acea hemoragie ca apare în

următoarele circumstanțe:

1. La menstruație când perioada este mai mică de trei zile sau depășește zece zile.
2. La lăuzie când se depășește 40 de zile.
3. Înaintea ciclului menstrual la fete.
4. În perioada de menopauză.

O femeie în perioada de haid și nifas (menstruație și lăuză) nu poate efectua rugăciunea și nu poate ține post. Nu poate atinge Coranul cel Sfânt. Nu poate intra în moschee. Nu poate face tauaf. După purificare, ea trebuie să recupereze (kada) zilele de post pierdute, dar nu și rugăciunile din acele zile. Femeia trebuie să-l informeze pe soțul ei de faptul că este indispusă fiziologic. În legătură cu această chestiune, Profetul nostru (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) spune: „Este blestemată femeia care ascunde de bărbatul ei când începe și când se termină ciclul”. În momentul epuizării termenului stării de haid și nifas, ea trebuie să efectueze obligatoriu abluțiunea generală. Acest lucru este fard, este o poruncă a lui Allah Preaînaltul.

Abluțiunea cu pământ (Teiemum)

Teiemum înseamnă o purificare, o curățire fără apă, cu pământ și praf. În situațiile când nu există apă sau când, deși există, nu poate fi utilizată pentru efectuarea abluțiunii și a abluțiunii generale, se utilizează țărână curată, nisip, var și piatră. Purificarea “uscată” ușurează mult efectuarea abluțiunii și a abluțiunii generale. Purificarea cu țărână este la fel ca purificarea cu apă.

Situațiile care fac permisă abluțiunea cu pământ:

1. Când nu există apă curată pentru a face abluțiunea sau abluțiunea generală sau chiar dacă există și este puțină și este întrebuințată pentru băut sau mâncare.
2. Când există o boală care nu permite spălarea cu apă, sau când există diferite pericole de îmbolnăvire, sau dacă se întârzie vindecarea.

3. Când în apropierea sursei de apă există un inamic sau animale sălbatice și otrăvitoare.

Obligațiile abluțiunii cu pământ

1. Intenția.
2. Două loviri pe pământ. La prima ștergem fața iar la a doua ștergem mâinile până la coate.

Sunnet-urile abluțiunii cu pământ

1. Începerea abluțiunii cu Besmele (Bismillahir-rahmir-rahim).
2. A mișca palmele în față și în spate peste pământ (a le freca).
3. În caz că de palme se lipesc bucăți de pământ, atunci se lovesc din palme, în așa fel încât degetele mari să se lovească între ele.
4. Atunci când palmele ating țărâna, degetele trebuie să fie răsfireate.
5. Întâi se freacă fața, apoi mâna dreaptă și ultima, mâna stângă.
6. Trebuie efectuată unu după altul fără să treacă mult timp între ele.

Situațiile de care se ține seamă atunci când se efectuează abluțiunea cu pământ

1. De aceeași țărână se pot folosi mai multe persoane pentru efectuarea purificării uscate. Întrucât țărâna nu se deteriorează, își păstrează în continuare intactă întrebuințarea.
2. Nu sunt considerate a face parte din aceeași categorie de materie cu pământul, obiectele inflamabile și cele care se topesc și se lichefiază . Astfel, nu se poate efectua purificarea uscată cu material lemnos, iarbă, fier, bronz, aramă, aur, sticlă etc.

Nu se poate folosi nici de peretele acoperit cu vopsea de ulei. În schimb se poate efectua pe peretele de var. Se mai poate efectua purificarea uscată cu marmura sau care are pe ea var, ipsos, cu ciment, cu faianță, porțelan, vase de lut nesmălțuite, cu nămol .

3. Cu o singură abluțiune uscată (teiemum) se pot săvârși mai multe feluri de rugăciune.

4. Dacă cineva efectuează abluțiunea uscată, presupunând că nu există apă în jur și săvârșește rugăciunea, aflând în timpul rugăciunii de la cineva demn de crezare de existența apei, atunci face abluțiunea cu apă, apoi face acea rugăciune.

5. Este absolut necesar (uagib) ca o persoană să ceară apă de la cei din preajma sa. În cazul când nimeni nu-i dă apă, atunci săvârșește rugăciunea cu teiemum. Dacă apa se vinde la prețul pieței, atunci musafirul cel mai înstărit cumpără apă pentru abluțiune. Dar dacă apa se vinde cu mult peste prețul pieței, atunci acesta este nevoit să facă rugăciunea cu teiemum. Mai mult, dacă acesta nu are la el suficienți bani pentru a cumpăra apă, chiar și la prețul pieței, atunci, tot așa, este nevoit să împlinească rugăciunea cu teiemum.

6. Pentru a săvârși o rugăciune, se recurge tot la teiemum, dacă cineva, deși are apă la el, se află în deșert sau la drum lung.

7. Cineva, fiind giunub a efectuat purificarea uscată și mai apoi i s-a stricat abluțiunea, nu mai este considerat giunub. Este de ajuns să efectueze abluțiunea, dacă între timp găsește puțină apă.

8. Cineva care are mai mult de jumătate a corpului acoperită cu răni sau varicelă, scarlatină etc., atunci acesta efectuează teiemum. Dacă însă aceste răni nu acoperă mai mult din jumătatea corpului și este posibilă spălarea, evitând udarea acestor răni, atunci este necesar să se efectueze abluțiunea generală. Dacă, executând abluțiunea generală, există pericolul udării rănilor sau întârzierii vindecării, atunci totuși, se recurge la teiemum.

Cum se efectuează abluțiunea cu pământ (Teiemum)

1. Înainte de toate spune Bismillahir, apoi se face intenția de a efectua abluțiunea cu pământ pentru a se curăța de “genabe” sau, pur și simplu, pentru a avea abluțiunea..

Când se face intenția de a efectua abluțiunea uscată, trebuie făcută o distincție între abluțiune și abluțiunea generală. Cu purificarea uscată (teiemum), intenționată pentru a se curăța de giunub nu se poate săvârși o rugăciune. Pentru abluțiune trebuie efectuată o nouă purificare uscată.

2. Având mânele suflecate până la coate, se pun palmele pe țărână, piatră, nisip sau pe un perete zugrăvit cu var și cu ele își șterge fața în așa fel încât să nu rămână nici o porțiune a feței neatinsă. În caz că rămâne vreun loc neatins, atunci înseamnă că purificarea uscată nu s-a realizat. Pentru a putea șterge fața cum trebuie, cele patru degete ale mâinilor se unesc și în forma aceasta ele execută ștergerea feței, începând de la frunte și până la bărbie. În alunecarea lor, palmele trebuie să atingă fiecare cavitate, fiecare fir de păr de pe suprafața feței.

3. Se bat din nou mâinile pe pământ, se bate din palme (lovindu-se numai degetele mari între ele) pentru a da jos eventualele bucățele de țărână lipite de ele și apoi se execută ștergerea reciprocă a mâinilor, până la coate. Întâi mâna stângă șterge mâna dreaptă, începând de la vârful degetelor până la cot, apoi, mâna dreaptă șterge mâna stângă, până la cot. Inelele trebuie scoase. Abluțiunea cu pământ (teiemum) pentru abluțiune și pentru abluțiunea generală se execută la fel.

Anularea valabilității purificării uscate

Acele fapte și lucruri care anulează valabilitatea abluțiunii și a abluțiunii generale sunt valabile și pentru purificarea uscată. De asemenea, apariția sau existența apei este un motiv principal al anulării valabilității abluțiunii cu pământ.

Foloasele abluțiunii, abluțiunii generale și a abluțiunii cu pământ

Cele două procedee de a efectua curățenie, din considerente religioase, au o însemnătate deosebită pentru sănătatea oamenilor. Acest mod de a face curățenie, pe lângă faptul că are o importanță mare pentru sănătatea noastră corporală, are o importanță la fel de mare și pentru sănătatea noastră spirituală. Enumerăm în continuare câteva dintre aceste foloase:

1. În viața noastră cotidiană, la tot pasul atingem tot felul de obiecte, prilej cu care venim în contact cu o sumedenie de microbi. Tocmai de aceea, spălarea rituală constituie un mijloc ideal de a ne apăra de multe infecții și boli ale pielii, când, cel puțin de cinci ori ne spălăm pe mâini, pe față și pe picioare. De multe ori, microbii, bacteriile parazitare pătrund în organism prin piele.

2. Prin spălarea nasului care este santinela aparatului respirator, reușim să preîntâmpinăm pătrunderea prafului și a microbilor în organismul nostru.

3. Spălarea feței fortifică pielea obrazului și înlătură oboseala, stimulează circulația sângelui feței și a capului. Tocmai această spălare rituală permanentă constituie explicația frumuseții obrazului unor oameni, chiar și la o vârstă înaintată.

4. În mod normal., în organismul nostru există un echilibru al energiei statice (această încărcătură electrică crește de patru ori atunci când ne enervăm). Sănătatea corporală are o legătură directă cu acest echilibru electric. Acesta se dereglează datorită tensiunilor nervoase, condițiilor de climă, modului cum ne îmbrăcăm, condițiilor de trai și problemelor legate de munca noastră. Ele își revin prin această abluțiune generală (gusl). Oamenii de știință au fotografiat cu raze infraroșii epiderma organismului uman și au observat că după o împreunare cu o femeie, epiderma și derma s-au acoperit de o energie statică cu mult deasupra normalului. Această încărcătură în exces, pe de o parte, împiedică schimbul de oxigen al pielii, iar pe de altă parte,

deteriorează pigmentația pielii feței și în felul acesta, provoacă încrețirea, ridarea ei prematură.

Pentru a se elibera de această situație, trebuie făcută o îmbăierea, spălarea corporală generală, așa încât fiecare por să primească apă.

În felul acesta, stropii de apă înlătură încărcarea electrică negativă – ca și cum ar fi făcut contact cu pământul – și organismul începe să funcționeze normal. De aceea, abluțiunea, îmbăierea este o activitate de curățenie și din punct de vedere medical.

5. Abluțiunea și abluțiunea generală (gusl) au o înrăurire binefăcătoare și asupra circulației sanguine. Previne scleroza și stenoza vaselor sanguine. În abluțiune există o stimulare locală. Sistemul limfatic al cărui centru se găsește în partea dorsală a nasului, este stimulat prin spălarea nasului și a amigdalelor. Mai mult, și spălarea gâtului, pe toate părțile, stimulează sistemul limfatic. Astfel, datorită circulației limfatice bine stimulate de abluțiune și abluțiunea generală (gusl), celulele luptătoare numite limfocite apără organismul de elementele nocive și sporește puterea de rezistență a organismului.

6. Purificarea uscată la care se recurge atunci când lipsește apa, anihilează, într-o măsură apreciabilă, electricitatea statică din organism.

Îndepărtarea murdărilor

Un musulman nu trebuie să aibă murdării pe corp, îmbrăcăminte sau în locul unde săvârșește rugăciunea. Rugăciunea este primită atunci când locul de rugăciune este în întregime curat sau cel puțin ca locul unde calcă picioarele și locul unde se așează capul în timpul prosternării să fie curate.

Este valabilă și este primită rugăciunea împlinită pe o bucată de pânză, de geam sau de nailon, întinse pe un loc murdar.

Chiar dacă marginea de jos (poalele) a unui obiect de îmbrăcăminte atinge o murdărie solidă, rugăciunea nu-și pierde

valabilitatea.

Murdăria este de două feluri:

1. Impuritatea majoră reprezintă tot ce este eliminat de om și sângele precum și materiile fecale și urina animalelor a căror carne nu este permisă pentru om, sângele tuturor animalelor, alcoolul, leșurile, carnea de porc, excrementele păsărilor domestice.

2. Impuritatea minoră este acea murdărie care, deși poate să acopere o pătrime din suprafața unui organ sau a unui obiect de îmbrăcăminte, totuși nu reprezintă un obstacol în calea săvârșirii unei rugăciuni. Este murdărie minoră urina animalelor patrupede, a căror carne este comestibilă și găinațul păsărilor a căror carne nu este comestibilă. Se consideră curat găinațul unor păsări ca porumbelul, vrabia etc.

Toate tipurile de alcool sunt considerate a fi o impuritate majoră și de aceea, consumul acestora este haram (interzis). Înainte de rugăciune, atunci când este cazul, toate petele de sânge și de băuturi alcoolice de pe corp și de pe obiectele de îmbrăcăminte trebuie spălate, curățate. Curățirea și purificarea nu se realizează pe bază de evaporare.

Îmbrăcăminte adecvată

Adică acele părți ale corpului pe care cineva nu le poate despuia față de alte persoane, fiind haram atât pentru cel care se expune privirilor altora, cât și pentru cel care le privește. La bărbați această zonă este între ombilic și genunchi. Trebuie spus că rotula genunchiului intră în zona ce trebuie acoperită. Nu este primită rugăciunea celui care o săvârșește, având doar o părțică din zona respectivă descoperită. Pentru bărbați sunnet ca în timpul rugăciunii să-și acopere și celelalte părți ale corpului (de pildă capul, mâinile, pieptul și spatele). Este mekruh (condamnabil) săvârșirea rugăciunii cu locurile respective descoperite.

La femei, în toate cele patru școli, este interzis descoperirea corpului în fața persoanelor străine în afară de față și cele două palme.

Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) ne spune: "O, Ali! Nu-ți despuia coapsa și să nu te uiți la coapsa altcuiva, fie acela viu sau mort".

Într-un alt hadis se spune: "Nu vă descoperiți locurile rușinoase, pentru că în jurul vostru sunt creații care vă însoțesc în permanență. Să vă fie jenă de ei și să fiți respectuoși față de aceștia".

În alt hadis autentic se spune: "Acoperă-ți locurile rușinoase. Nu te descoperi decât față de soția ta și roaba ta. Și chiar când sunteți singuri să aveți jenă față de Allah Preaînaltul. Blestemul lui Allah fie asupra acelor bărbați care se socot la fel cu femeile și asupra acelor femei care se socot la fel ca bărbații!"

Dacă cineva care văzând frumusețea unei fețe își întoarce imediat privirea de la ea, atunci imediat Allah Preaînaltul îi oferă răsplată (seuap) unei rugăciuni săvârșite, pe al cărei gust îl simte imediat.

Blestemul lui Allah fie asupra celui care își descoperă locurile rușinoase și asupra celui care se uită la locurile rușinoase ale altora!"

"Cine imită un alt neam, va fi din acel neam". Prin urmare cel care imită morala, preocupările sau îmbrăcămintea cuiva, până la urmă va fi identic cu acela. Cei care se iau după modă, cei care acceptă obiceiurile necredincioșilor (kafir), cei care numesc haramul arte frumoase și cei care îi numesc artiști, avangardiști pe cei care propovăduiesc haramul ar trebui să ia pildă de la aceste hadisuri, ar trebui să fie cuprinși de teamă, ar trebui să se trezească la realitate.

Zona ce trebuie acoperită a unui bărbat atât față de bărbați, cât și față de femei este porțiunea corpului cuprinsă între ombilic și genunchi. Zona ce trebuie acoperită a unei femei față de altă femeie este cea cuprinsă între ombilic și genunchi, iar a unei femei față de un bărbat străin este tot trupul ei, mai puțin fața și palmele. Un bărbat poate să se uite la părul, fața, gâtul, brațele, picioarele (de la genunchi în jos) a optsprezece femei, cu care, datorită unor relații de rudenie, nu poate să se însoare. Totuși, acesta nu poate

Cartea rugăciunii

să se uite la sânii, subțioara, la coapsele, la genunchii și la spatele acestora.

Față de o femeie, toți verii ei au statut de bărbat străin. Soțul surorii (cumnatul) și fratele soțului (cumnatul) sunt bărbați străini.

Un bărbat atât cât trăiește, în nici o împrejurare a vieții sale, nu poate să se căsătorească cu una din cele optsprezece femei **mahrim** (adică rude apropiate), iar o femeie nu se poate mărita cu unul din bărbații de mai jos:

Rudenie de sânge

Pe linie bărbătească	Pe linie femeiască
1. Tatăl	1. Mama
2. Tatăl tatălui și al mamei	2. Mama mamei și a tatălui.
3. Fiul și fii fiului și al fiicei.	3. Fiica și fiicele fiului și ale fiicei.
4. Fratele.	4. Sora.
5. Fii fratelui.	5. Fiicele surorii.
6. Fii surorii.	6. Fiicele fratelui.
7. Unchiul după tată și după mamă.	7. Mătușa după tată și după mamă.

Rudenie prin alianță (prin căsătorie)

Pe linie bărbătească:	Pe linie femeiască:
15. Socrul.	15. Soacra.
16. Fiul vitreg.	16. Fiica vitregă.
17. Tatăl vitreg.	17. Mama vitregă.
18. Ginerele.	18. Nora.

Rudenie de lapte

Pe linie bărbătească:	Pe linie femeiască
8. Soțul doicii (tatăl de lapte).	8. Doica (mama de lapte).
9. Tatăl tatălui de lapte și mamei de lapte	9. Mama mamei de lapte și mama de lapte.
10. Fiul de lapte și fii fiului și ai fiicei de lapte.	10. Fiica de lapte și fiicele fiului și ale fiicei de lapte.
11. Fratele de lapte.	11. Sora de lapte.
12. Fii surorii de lapte.	12. Fiicele surorii de lapte.
13. Fii fratelui de lapte.	13. Fiicele fratelui de lapte.
14. Unchiul de lapte după tată și după mamă.	14. Mătușa de lapte după tată și după mamă.

Orientarea spre Qibla

Qibla se numește direcția spre Kaaba din orașul Mekka, în Arabia Saudită. Mai înainte Qibla, adică polul islamului, era Ierusalimul. La șaptesprezece ani după Hegira, într-o zi de marți a lunii Șa'ban, a fost poruncită orientarea spre Kaaba. De fapt, Qibla, adică polul islamului, nu este edificiul Kaabei, ci terenul pe care se află acesta.

Locul respectiv, de la pământ până în al nouălea cer este Qibla. Tocmai de aceea, indiferent de locul unde se află (în fundul mării, în fântână, pe culmile munților sau în avion), cel care săvârșește rugăciunea se orientează cu fața spre Qibla. Însă sunt și excepții de la această prevedere: în caz de boală; pericolul de a fi furate bunurile; amenințarea din partea unor animale sălbatice; pericolul de a fi descoperit de inamic; teama de a nu mai putea încăleca animalul, dacă s-ar da jos de pe el pentru rugăciune.

În tren, pe vapor, în autobuz sau în avion este obligatoriu să ne îndreptăm spre Qibla. Dacă însă nu avem loc unde să facem plecăciunea și prosternarea, facem în locul unde stăm, iar direcția în care se îndreaptă mijlocul de transport este Qible-ul nostru.

Timpurile rugăciunii

Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) într-un hadis autentic menționează: “Când mă aflu în fața Kaabei, îngerul Gavriil (Allah să-l aibă în mila Sa!) două zile mi-a fost imam. Amândoi am împlinit rugăciunea de dimineață atunci când a început să crape de ziuă, rugăciunea de amiază, atunci când soarele a început să se lase de pe creștet, rugăciunea de după amiază atunci când tot ce se află sub soare avea umbra egală cu mărimea sa, rugăciunea de seară atunci când soarele a asfințit în întregime și rugăciunea de noapte atunci când se lăsa întunericul asupra orizontului. A doua zi rugăciunea de dimineață am împlinit-o atunci când s-a luminat de ziuă, rugăciunea de amiază atunci când umbra oricărui lucru este dublul mărimii proprii, rugăciunea de după amiază, imediat după rugăciunea de amiază, rugăciunea de seară atunci când s-a deschis postul, iar rugăciunea de noapte am împlinit-o atunci când trecuse o treime din noapte. Apoi, mi s-a adresat cu cuvintele: “O, Muhammed! Acestea sunt timpurile rugăciunilor tale și ale celorlalți profeți care au fost înaintea ta. Musulmanii să împlinească cele cinci rugăciuni între cele două timpuri în care noi doi am săvârșit rugăciunea.”

Și de aici se înțelege că numărul rugăciunilor zilnice este în număr de cinci.

Timpul rugăciunii de dimineață ține de la revărsatul zorilor până la începutul răsăritului soarelui.

Timpul rugăciunii de amiază începe din momentul în care umbrele încep să se mărească, după ce au trecut de limita minimă și durează până când această umbră crește de două ori.

După cei doi imami (Imam Abu Yusuf și Imam Muhammed), timpul rugăciunii de amiază ține până când umbrele cresc o dată,

iar după Imam Abu Hanifa (Allah să-l aibă în mila Sa!), până când umbrele cresc de două ori (se dublează).

Timpul rugăciunii de după amiază - începe după epuizarea timpului rugăciunii de amiază. După cum am văzut mai sus, aici există două păreri:

1. Părerea celor doi imami, după care rugăciunea de după amiază începe atunci când umbra crește o dată, adică atât cât măsoară acel obiect și ține până la asfințitul complet al soarelui.

2. Părerea marelui Imam Abu Hanifa, după care rugăciunea de după amiază începe când umbra s-a dublat, adică este de două ori lungime a obiectului.

Timpul rugăciunii de seară începe o dată cu apusul soarelui și ține până la lăsarea nopții, adică dispariția roșeții de la apus.

Timpul rugăciunii de noapte ține de la întunericul deplin al nopții (care marchează și ieșirea din timpul rugăciunii de seară) și ține până la începutul revărsării zorilor. După marele imam Abu Hanifa (Allah să-l aibă în mila Sa!) timpul rugăciunii de noapte începe odată cu dispariția crepusculului de seară. Este mekruh (condamnabil) amânarea acestei rugăciuni, fără un motiv plauzibil, până după miezul nopții.

Este haram împlinirea rugăciunilor înainte de începerea timpului acelei rugăciuni sau după consumarea timpului respectiv.

Există trei intervale de timp în care efectuarea rugăciunii este haram. Cele trei intervale de timp sunt: momentul răsăritului soarelui, momentul asfințitului soarelui și la amiază (când soarele este la zenit). De asemenea, nu este bine ca în aceste trei intervale să se efectueze rugăciunea de înmormântare, mai ales dacă ceremonia de înmormântare este planificată dinainte, prosternările de citire (când se citește Coranul cel Sfânt) și în urma unor erori în timpul rugăciunii. În momentul asfințitului soarelui se poate împlini doar rugăciunea de amiază a acelei zile.

Există două momente în care efectuarea unei rugăciuni de bunăvoie (sunnat) se consideră mekruh (condamnabil). Aceste două momente sunt: intervalul de timp care începe imediat după

săvârșirea rugăciunii obligatorii (fard) de dimineață, până la răsăritul soarelui și de asemenea, în perioada care urmează după rugăciunea de după amiază până la cea de seară.

Chemarea la rugăciune (Ezan și Ikamet)

Ezan înseamnă a informa pe toată lumea de sosirea timpului pentru rugăciunea respectivă. Este un sunnet accentuat rostirea, strigarea ezanului de către bărbați, cu ocazia celor cinci rugăciuni și a rugăciunilor care urmează să fie recuperate (kada) și, de asemenea, la rugăciunea de vineri, în fața predicatorului. Este mekruh (condamnabil) ca femeile să facă ezan sau ikamet, decât dacă sunt într-un loc unde sunt numai femei (ex: internat, școală).

Chemarea la rugăciune are menirea de a-i informa pe credincioși privind timpul rugăciunii, și de aceea se face dintr-un loc mai ridicat. Este bine când cineva care face ezan, își acoperă urechile și își introduce arătătorul în urechi. Ikamet-ul (chemarea la începutul rugăciunii) este preferabil ezan-ului, este mai apreciat. Amândouă se rotesc cu fața către Kaaba. Atunci când se face ezanul nu se discută și nu se răspunde la salut, ci se repetă precum se aude în afară de: "Haiialas-salah" se spune: "La haule ue la quete billahil-aliul-azim". La fel se zice când se aude "Haiialel-falah".

Cum se face ezan-ul și ikamet-ul

1. Este sunnet accentuat ca bărbații să rostească ezanul sau ikametul, oriunde s-ar afla ei, pe câmp, sau în clădiri, atunci când săvârșesc rugăciunea de unul singur sau în adunare. În Ziua Judecății de Apoi toți oamenii, toți djinni, toate pietrele care aud ezanul vor depune mărturie pentru acesta. Cel care împlinește câteva rugăciuni restante în același timp, mai întâi face ezanul și apoi ikametul, apoi, atunci când săvârșește celelalte rugăciune restante, este bine să facă doar ikametul.

Rostirea Ezanului

Allahu Akbar.....	de 4 ori
Eşhedu en la ilahe illallah.....	de 2 ori
Eşhedu enne Muhammeden Resulullah.....	de 2 ori
Haiialas-Salah.....	de 2 ori
Haiialal-Felah.....	de 2 ori
Allahu Akbar.....	de 2 ori
La ilahe illallah.....	o dată

Doar la rugăciunea de dimineață după Haiialal-Felah se rostește de două ori **Es-salatu kharium-minem-neum**.

Rugile de ezan

Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zis: "Când auziți ezanul recitați următoarea rugă (dua): Ue ene eşhedu en la ilahe illallahu uahdehu la şerikeleh, ue eşhedu enne Muhammeden abduhu ue resuluh, ue raditu billahi rabben, ue bil-islami dinen, ue bi Muhammedin sallallahu aleihi ue selleme resulen ue nebiia".

Într-un alt Hadis a spus: "O, obște a mea! După ce se termină ezanul spune-ți următoarea rugăciune: Allahumme rabbe hadzihid-da'uetit-tammeti, ues-salatil-ka-imeti ati Muhammedenil-uesilete uel fadilete ued-dereceter-refi'ate ueb'athu mekamen mahmudenil-ledzi ue'adtehu inneke la tukhliful-mi'ad".

Sensurile cuvintelor ezanului

Allahu Akbar: Allah este Cel mai Mare.

Eşhedu en la ilahe illallah: Mărturisesc că nu există altă divinitate, în afară de Allah.

Eşhedu enne Muhammeden Resulullah: Mărturisesc că Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) este supusul și Trimisul Său.

Haie ales-salah - Haideti la rugăciune, **haie alel-felah -**

Haideți la izbândă: **Allahu Akbar**: Allah este Cel mai Mare.

Și din măreția acestor cuvinte de chemare musulmanilor la împlinirea rugăciunii, se vede cât de mare este prestigiul rugăciunii.

Intenția

Orice rugăciune începe cu intenția de a face rugăciunea. Intenția înseamnă că un musulman își declară hotărârea de a face rugăciunea, și stabilește cu exactitate timpul și felul rugăciunii, direcția așezării sale la rugăciune (Qibla) și faptul că va săvârși rugăciunea după imam. Intenția se face înainte cu puțin de rostirea “**iftitah tekbir**”, adică rostirea sintagmei **Allahu akbar** (Allah este cel mai Mare). Intenția făcută după iftitah tekbir nu este valabilă. Intenția de a săvârși o rugăciune anume nu se îndeplinește numai prin viu grai, ci și cu inima, cu sufletul. Nici o rugăciune nu va fi primită dacă nițel nu este făcut cu cea mai mare sinceritate.

Rostirea sintagmei Allahu akbar la începutul rugăciunii

Începerea rugăciunii se face cu formula Allahu akbar (Allah este Cel mai Mare) este fard (o obligație impusă). Este interzisă înlocuirea lor cu altele. Unii învățați islamici susțin că această sintagmă face parte integrantă din rugăciune. După părerea acestora, condițiile obligatorii ale rugăciunii sunt în număr de șase.

Stâlpii rugăciunii

Obligațiile existente în cadrul rugăciunii poartă numele de rukn (stâlpi). Acestea sunt în număr de cinci:

1. **A sta în picioare**. Unul din cei cinci stâlpi ai rugăciunii este kiiam-ul (statul în picioare). Cei care nu pot sta în picioare, săvârșesc rugăciunea stând așezați, iar acei bolnavi paralizați, săvârșesc rugăciunea prin gesturi. Când este întins pe pat li se pune o pernă mai ridicată sub cap ca să aibă fața îndreptată spre

Qibla și nu spre cer. Atunci când se stă în picioare, picioarele trebuie să fie deschise ușor, cam de patru degete, să fie paralele între ele și să nu-și pună unul în fața celuilalt.

Rugăciunea poate fi săvârșită stând jos atunci când există o boală care împiedică statul în picioare, cineva, are amețeli, dureri de cap, de măsele, de ochi sau când are dureri în alte zone ale corpului, îi supurează o rană, există pericolul de a fi văzut de inamic, de a i se fura marfa sau înclinându-se i s-ar vedea locurile rușinoase.

Dacă stă pe pământ cu picioarele strânse sub el, la înclinare doar se înclină puțin. La sejde (prosternare) se pune capul pe pământ. Cel care împlinește rugăciunea prin gesturi putând să-și miște mijlocul sau capul, pentru ruku se înclină un pic, iar pentru sejde se înclină mai mult. Dacă înclinarea pentru sejde nu este mai mare decât înclinarea pentru ruku, atunci rugăciunea nu are valabilitate. Deși rugăciunea săvârșită sprijinindu-se sau ajutându-se de obiectele de lângă pentru a face sejde (prosternare) este primită, totuși, cel care recurge la acest procedeu fără un motiv întemeiat face o faptă condamabilă (mekruh).

2. Recitarea din Coranul cel Sfânt. Este uagib (necesar) recitarea surei **Fatiha** fiecare unitate a rugăciunilor fie că sunt sunnet (benevole) sau fard (obligatorii). Recitarea după sura Fatiha a unei sure sau a câtorva versete (minim 3 dintre cele mai scurte), în primele două unități, la rugăciunile fard, uagib sau sunnet este uagib (necesară). Este uagib (necesar) și recitarea surei Fatiha înaintea surei suplimentare. În caz că se omite unul dintre lucrurile necesare (uagib), atunci trebuie efectuat sejde-i sehu (prosternare pentru omisiune)

Nu este permis să se recite la rugăciuni, sure și versete traduse din Coranul cel Sfânt. Este sunnet ca în a doua unitate de rugăciune, imamul să recite o sură mai scurtă decât sura pe care a recitat-o în prima unitate.

Este mekruh (nepreferabil) ca imamul să repete aceleași versete, în aceeași rugăciune și în aceeași unitate. Este de

asemenea mekruh să se recite același verset și în a doua unitate. A le recita inversându-le e și mai condamabil. E o obligație permanentă ca surele din Coranul cel Sfânt să fie recitate în ordinea lor firească.

3. **Ruku** - înclinarea din poziția stând în picioare, la poziția de înclinare din mijloc, care trecere este însoțită de rostirea cuvintelor **Allahu akbar**. La înclinare își acoperă genunchii cu palmele, având degetele răsfirate și ținând spatele și capul pe aceeași linie.

La ruku se rostește cel puțin de trei ori cuvintele **Subhane rabbiel azim**. Când imamul își ridică capul după ce rostește de trei ori aceste cuvinte, imediat după el își ridică capul și cei care îl urmează. La înclinare (ruku) brațele și picioarele trebuie să fie perfect întinse.

Este sunnet ca imamul și de asemenea, cel care face rugăciunea de unul singur, ca în momentul revenirii la poziția verticală să spună **semi'allahu limen hamideh**. Adunarea care efectuează rugăciunea după imam nu mai rostește aceste cuvinte. Imediat după aceste cuvinte se rostesc cuvintele **Rabbena lekel hamd**, revenindu-se pentru câteva clipe în poziția stând în picioare și în timp ce se spune **Allahu akbar** se realizează prosternarea (sejde), atingând podeaua întâi cu genunchii, apoi mâinile și, în sfârșit, urmate de nas și de frunte.

4. **Sejde** - Prosternarea: degetele mâinilor trebuie să fie lipite între ele, îndreptate spre Qibla și în dreptul urechilor. Este fard ca fruntea să fie pusă pe un loc curat: pe piatră, pe lemn, pe pământ, pe un covoraș s.a.m.d și este uagib (necesar) ca și nasul să atingă podeaua împreună cu fruntea. În lipsa unui caz de forță majoră nu este recomandată atingerea podelei doar cu nasul. De asemenea, este mekruh a pune doar fruntea pe podea. Este fard sau uagib ca în timpul prosternării să se atingă podeaua cu amândouă picioarele sau măcar cu câte un deget de la fiecare picior. Rugăciunea nu este primită sau este mekruh, dacă picioarele nu ating podeaua.

Este sunnet ca în timpul prosternării toate degetele să fie

îndoite în așa fel încât să fie îndreptate spre Qibla. Bărbații nu trebuie să-și sprijine abdomenul pe brațe. Este de asemenea sunnet, ca la kiam (poziția stând în picioare) distanța dintre cele două picioare să fie de lățimea a patru degete, iar la ruku (înclinare) și la sejde (prosternare) acestea trebuie să fie împreunate.

Este de asemenea mekruh săvârșirea rugăciunii cu mânecile, cracii pantalonilor sau cu poalele îmbrăcămintelor suflecate. Apoi, este mekruh săvârșirea rugăciunea cu capul descoperit.

5. **Ka'da ahire**. Este fard ca după ultima unitate să se stea jos cu picioarele strânse sub noi, atât timp cât să fie rostită ruga "Ettahiatu". În timpul acestei șederi se ridică degetul arătător de la mâna dreaptă de pe coapsă când se ajunge la "eședu" iar la "la ilahe" se lasă jos. Bărbații își așează piciorul stâng pe podea, cu laba piciorului stâng întoarsă spre dreapta și se așează pe acest picior. Laba piciorului drept îl ține drept ca și cum l-ar înfige în pământ, având degetele sprijinite pe podea și îndreptate spre Qibla. Adaptarea unei asemenea poziții este sunnet.

Femeile se așează pe șezut. Laba piciorului stâng, care are degetele întoarse în dreapta, care trece un pic pe sub piciorul drept care este în dreapta noastră.

Cum se efectuează rugăciunea?

Rugăciunea bărbatului de unul singur. Spre exemplu, sunnet-ul rugăciunii de dimineață se împlinește în felul următor:

1. Se stă în picioare cu fața spre Qibla. Picioarele sunt ușor deschise și paralele între ele. Apoi, mâinile sunt ridicate până la urechi, cu palma deschisă spre Qibla, atingând cu degetele mari lobul urechii. Până la ridicarea mâinilor se face intenția, după care imediat se spune Allahu akbar punând, dedesubtul ombilicului, mâna dreaptă deasupra celei stângi.

2. În această poziție cu ochii ațintiți asupra locului unde se va face prosternarea (sejde) se recită: a) Subhaneke, b) A'uzu, Bismila, apoi sura Fatiha, c) Imediat după Fatiha, se recită fără Bismila, o sura suplimentară, de exemplu sura Alam tarakeife.

3. Imediat după recitarea capitolului, urmează ruku (înclinarea) însoțită de rostirea cuvintelor Allahu akbar (Allah e Cel mai Mare). În poziția aceasta, având palmele cu degetele răsfirate deasupra genunchilor, spatele drept și privirea ațintită asupra vârfului picioarelor, se rostește cel puțin de trei ori **Subhane Rabbiel-azim**.

De altfel, aceste pomeniri pot fi rostite de cinci sau chiar de șapte ori.

4. Când se revine la poziția inițială de stând în picioare, se rostesc cuvintele **Semi Allahu Liman Hamideh**, având acum privirea ațintită asupra locului prosternării. În momentul revenirii la poziția inițială, (de stând în picioare) se spune: **Rabbena ue lekel hamd**.

5. După o foarte scurtă pauză se spune Allahu akbar și se efectuează prosternarea (sejde), care se realizează în felul următor:

a) se pun pe podea întâi genunchii urmată de mâini și, în sfârșit, nasul și fruntea;

b) degetele picioarelor sunt îndoite în așa fel încât să fie îndreptate spre Qibla;

c) capul se încadrează între cele două mâini;

d) degetele mâinilor sunt lipite;

e) palmele sunt lipite de podea, în schimb coatele nu trebuie să atingă podeaua;

f) în această poziție se spune de cel puțin trei ori **Subhane Rabbiel-a'la**.

6. Imediat după aceea, rostindu-se din nou Allahu akbar, piciorul stâng se întinde pe podea sub noi, degetele piciorului drept sunt răsucite spre Qibla, realizându-se astfel șederea. În poziția aceasta palmele se pun pe genunchi, având degetele relaxate, îndreptate spre Qibla.

7. Fără a zăbovi prea mult în poziția aceasta, se repetă prosternarea (sejde), rostindu-se în timpul mișcării Allahu akbar (această ședere scurtă între cele două prosternări se numește "gelsa", adică șederea dintre prosternări).

8. În timpul prosternării se spune din nou, de cel puțin trei ori, Subhane Rabbiel a'lâ, după care se zice Allahu akbar, urmând apoi ridicarea în picioare. La ridicarea în picioare, nu ne folosim de mâini și nici picioarele nu le

mișcăm din loc. Desprinderea din poziția de prosternare se realizează prin inversarea ordinii mișcărilor efectuate la prosternare, adică, mai întâi este desprinsă fruntea cu nasul și apoi, în ordine, mâinile și genunchii. Se revine în poziția verticală, fiind săvârșită astfel o unitate de rugăciune.

9. În picioare, la a doua unitate, după Bismillah se recită sura Fatiha și câteva versete, după care spunând Allahu akbar, se efectuează ruku (înclinarea).

10. Al doilea rekat se efectuează la fel ca și primul, cu deosebirea că, după a doua prosternare (sejde), după ce se rostește Allahu akbar, nu se realizează ridicarea în picioare, ci se rămâne cu picioarele sub noi pentru încheierea rugăciunii, și se citesc următoarele:

a) **Ettahiiatu, Allahumme salli, Allahumme barik** și alte rugi, apoi se rostește formula de încheiere a rugăciunii **Esselamu aleikum ue rahmetullah**, prima dată rotind capul spre dreapta, apoi, repetând același lucru, spre stânga.

b) după îndeplinirea celor două unități sunnet de dimineață, se rostesc cuvintele: „Allahume entesselam ue minkas-selamu tebarakta iazel-gelali uel-ikram”. Apoi, în liniște, fără a mai spune ceva, se revine în poziția verticală, pentru a efectua fardul

rugăciunii de dimineață. Aceste două unități se împlinesc exact cum a fost efectuat și sunnetul.

După terminarea rugăciunii se spune de trei ori **Estagfirullah** și se recită **Aietel-kursii**, după care se rostește de câte treizeci și trei de ori **Subhanallah** (tesbih), **Elhamdulillah** (tahmid) și **Allahu akbar** (tekbir), urmată de ruga (tehlil) **La ilahe illallah uahdehu la șerikelehu, leahul-mulku ue leahul hamdu ue huua ala kulli şey'in kadir**. Este bine ca acestea să fie rostite în șoaptă.

După ce toate acestea au fost îndeplinite, urmează momentul rugii când oamenii își ridică mâinile până la linia pieptului, având palmele deschise spre cer. Așa cum rugăciunea are polul său (direcția spre Kaaba), tot așa și rugăciunea are polul său, bolta cerească.

În cazul rugăciunilor cu trei sau patru unități sunnet sau fard, după săvârșirea celui de-al doilea rekat se recită **Ettehiatu** și apoi se execută ridicarea în picioare pentru cel de-al treilea rekat.

La al treilea și al patrulea rekat ale rugăciunilor sunnet, după sura Fatiha, se citește o sură suplimentară sau câteva versete, iar în cazul rugăciunilor fard, la a treia și a patra unitate se recită doar Fatiha, nu se mai citește o sură suplimentară.

La rugăciunea fard de seară se procedează la fel, adică nu se mai recită sura suplimentară. În schimb, la rugăciunea uitr, la fiecare din cele trei rekat, după sura Fatiha, se recită câteva versete, după care spunând Allahu akbar, mâinile se apropie de urechi. Se recită ambele rugăciuni **kunut**.

Sunneturile celor cinci rugăciuni sunt astfel.

2 - înainte de rugăciune de dimineață - sunnet accentuat

4 - înainte de rugăciunea de amiază - sunnet accentuat

2 - după rugăciunea de amiază - sunnet neaccentuat

4 - înainte de rugăciunea de după-amiază - sunnet neaccentuat

2 - după rugăciunea de seară - sunnet accentuat

4 - înainte de rugăciunea de noapte - sunnet neaccentuat

2 - după rugăciunea de noapte - sunnet accentuat

Deosebirea dintre sunnet accentuat și sunnet neaccentuat constă în faptul că la acestea, în momentul șederii după al doilea rekat, după **Ettehiatu** se mai recită și rugile **Allahumme salli** și **Allahume barik**, apoi ne ridicăm în picioare pentru al treilea rekat.

Cum efectuează femeia rugăciunea de una singură?

Spre exemplificare, cum va împlini ea rugăciunea sunnet de dimineață:

1. Se acoperă foarte bine, din creștet până în tălpi, în așa fel încât să nu se vadă liniile, contururile trupului. Rămân descoperite doar fața și mâinile. Surele și rugile recitate în timpul rugăciunii sunt aceleași cu cele ale bărbatului care săvârșește rugăciunea de unul singur. Diferențele sunt cele de mai jos:

a. Spre deosebire de bărbați, care ridică mâinile la înălțimea urechilor, femeile le ridică până la înălțimea umerilor după care își leagă mâinile deasupra pieptului, punând mâna dreaptă peste mâna stângă.

b. La ruku' (înclinare) nu are picioarele întinse perfect (nu stă complet înclinată la 90 de grade ci cât mai aproape de 90 de grade).

c. La semiședere se așează direct pe șezut având picioarele scoase în partea dreaptă.

Uagib-urile (necesitățile) rugăciunii

Aceste cerințe obligatorii sunt:

1. Recitarea surei Fatiha și a minim trei versete dintre cele mai scurte.

2. Recitarea surei Fatiha înainte de versete.

3. Șederea scurtă (primul teșehhud) după al doilea rekat. Ultima ședere este fard (impusă).

4. La sejde (prosternare) se atinge podeaua cu nasul și cu fruntea împreună.

5. Recitarea rugii Ettehiatu la fiecare ședere și a nu întârzia cu ridicarea pentru cele cu trei rekat.

6. În finalul rugăciunii a se rosti cuvintele: Esselamu aleikum ue rahmetullah în partea dreaptă; în partea stângă este sunnet.

7. La sfârșitul celui de al treilea rekat al rugăciunii uitr a se rosti rugile **kunut**.

8. Recitarea rugăciunilor cu voce tare de către imam la rugăciunile de dimineață, de vineri, terauih (în serile lunii Ramadan), uitr și, de asemenea, la primele două rekaturi ale rugăciunilor de seară și de noapte.

9. De asemenea, este uagib recitarea rugăciunilor cu voce șoptită (joasă) de către iman și de cel care săvârșește rugăciunea de unul singur, la rugăciunile fard de amiază și de după amiază și la al treilea rekat a rugăciunii de seară, la al treilea și al patrulea rekat al rugăciunii de noapte. Cel care efectuează rugăciunea de unul singur poate să recite atât cu voce tare, cât și cu voce înceată ceea ce imanul recită, obligatoriu, cu voce tare.

10. La fiecare poziție de rugăciune sugiud, ruku, gelse s.a.m.d, se așteaptă atât cât să se zică cel puțin o singură dată "subhane rabbiel-azim" la ruku și "subhane rabbiel-ala" la sejde.

- Este uagib ca să se facă **Tekbir-i teşrik** (rostirea următoarelor cuvinte: **Allahu akbar, Allahu akbar, la ilahe illellahu uellahu akbar. Allahu akbar ue lillahil hamd**) începând cu rugăciunea de dimineață a zilei de ajun de sărbătoare, până la rugăciunea de după amiază a celei de a patra zi a sărbătorii jertfei care totalizează astfel 23 rekături de rugăciune fard.

- **Sejdetu sehu** (prosternarea în caz de eroare sau uitare). Atunci când cineva, intenționat sau fără voia sa, nu îndeplinește un fard (un element obligatoriu) al unei rugăciuni, ruga lui nu are valoare. Atunci când este vorba de un uagib omis neintenționat, trebuie să facă neapărat prosternarea pentru omisiune (sejdetu sehu). Cineva care în mod voit nu efectuează sejdetu sehu sau intenționat nu a îndeplinit una din obligațiile rugăciunii să repete acea rugăciune.

La o rugăciune este suficient să se facă o singură dată sejdetu sehu, chiar dacă în cadrul acelei rugăciuni au existat mai multe situații care fac necesară efectuarea acestei prosternări. În

cazul unor omisiuni ale imanului, trebuie să facă sejdetu sehu și cei care efectuează rugăciunea după el. În caz că cineva din adunare are asemenea greșeli, atunci acesta nu este nevoit să facă sejdetu sehu de unul singur. Sejdetu sehu se efectuează în felul următor: Se recită din nou Ettehiiatu, după care se rotește capul într-o parte și se dă salutul cunoscut (Esselamu aleikum ue rahmetullah), apoi se efectuează două prosternări (sejde). Apoi, stând în genunchi se recită Ettehiiatu, Allahumme salli și Allahumme barik și astfel se întregeste rugăciunea dorită. Sejdetu sehu se poate efectua atât rotind capul și în dreapta și în stânga, cât și într-o singură parte sau fără a saluta deloc.

Situațiile care determină efectuarea Sejde-i sehu

A se ridica în picioare, din greșeală, în loc să stea jos și invers, a sta jos în loc de a se ridica în picioare. Recitarea rugăciunilor încet, în loc de recitarea lor cu voce tare și recitarea rugăciunilor cu voce tare, când, de fapt, ele trebuiau recitate încet. În loc de rostirea unei rugi obișnuite, se recită sure din Coranul cel Sfânt și invers, în loc de recitarea unor sure din Coranul cel Sfânt este rostită o rugă (dua) obișnuită. Astfel, în loc să se recite sura Fatiha, se rostește ruga Ettehiiatu și invers, în loc să se rostească Ettehiiatu, se recită sura Fatiha. În acest exemplu din urmă se consideră că sura Fatiha a fost omisă. Alte situații, a da salutul înainte ca rugăciunea să fie terminată, recitarea unor versete la al treilea și al patrulea rekat a rugăciunilor fard, unde, după cum se știe se recită doar sura Fatiha sau nerecitarea unei sure suplimentare după sura Fatiha la primul și al doilea rekat. A nu efectua tekbir-ul la rugăciunile de sărbători. A nu rosti rugă "kunut" la rugăciunea uitr.

Sejde-i tilauet (Prosternare de recitare al Coranului cel Sfânt). În Coranul cel Sfânt există paisprezece versete care determină efectuarea prosternării. Cel care citește sau ascultă un asemenea verset, chiar dacă nu-i înțelege sensul, este obligat (uagib) să efectueze prosternarea. Cel care copiază aceste

versete sau se străduiește să învețe cum se citesc acestea nu are obligația de a efectua prosternarea decât o singură dată.

După efectuarea abluțiunii se stă în picioare cu fața spre Qibla, se spune Allahu akbar, după care se execută direct prosternarea (sejde). Se rostește de trei ori **Subhane rabbiel-a'la**, apoi zicând Allahu akbar se revine în poziția verticală, care înseamnă și sfârșitul acestei prosternări. Dar, înainte de toate, la început trebuie făcută intenția de a efectua sejde-i tilaueț. Fără nient (intenția) această prosternare nu este primită.

Dacă un asemenea verset este recitat în timpul rugăciunii, se efectuează imediat un sejde (prosternare) după care se revine în poziția verticală, continuându-se recitarea. Cel care îndeplinește rugăciunea în adunare, chiar dacă nu aude recitarea de către imam a unui asemenea verset, totuși o efectuează, împreună cu grupul, deoarece el trebuie să facă ce face imamul iar citirea imamului este și citirea lui.

Sejdetu şukr este la fel ca sejdetu tilaueț. Este bine (mustehab) ca cineva în semn de recunoștință față de Allah Preaînaltul, pentru realizările într-un domeniu oarecare sau pentru că a scăpat dintr-un necaz, să efectueze prosternarea de mulțumirea (sejdetu şukr).

Sunnet-urile rugăciunii

1. Bărbații ridică mâinile până în dreptul urechilor.
2. A pune mâna dreaptă peste mâna stângă sub buric la bărbați și pe piept la femei.
3. A recita **Subhaneke** după ce se spune **Allahu akbar**.
4. Rostirea sintagmei **E'uzu billahi mineş-şeytanir-ragim** de către imam sau de către cel care săvârșește rugăciunea de unul singur.
5. A spune Bismila înaintea capitolului Fatiha la fiecare unitate și a spune "Amin" după terminarea ei și apucarea cu degetele răsfirate a rotulei de la genunchi având spatele și capul pe aceeași linie.

6. A spune de trei ori **Subhane rabbiel-azim** la ruku (înclinare).

7. A spune de trei ori **Subhane rabbiel-'ala** la sejde (prosternare).

8. A întoarce capul spre dreapta și spre stânga atunci când se încheie rugăciunea.

9. A rosti **semi'allahu lime hamideh**, în timpul ridicării din înclinare (ruku).

10. A rosti **Rabbena ue lekel-hamd**, în poziția verticală.

11. A spune **Allahu akbar** atunci când ne înclinăm pentru ruku și sejde și când ne îndreptăm din prosternare (sejde).

12. Imamul să spună cu voce tare formulele schimbării de poziție pentru ca cei din spatele lui să știe ce urmează să facă.

13. Când se execută prosternarea mai întâi ating pământul genunchii, apoi mâinile, apoi capul (creștetul și nasul) iar la ridicarea către "kiam" se face invers ordinii sus amintite.

14. La "ședere" bărbatul să stea pe laba piciorului stâng, având laba piciorului drept pe partea dreaptă de parcă și-ar înfige-o în pământ. Femeia se așează pe șezut, scoțându-și picioarele pe partea dreaptă a ei. La ședere, în timp ce se citește "Ettahiatu" se ridică degetul arătător de la mână când ajungem la "Eșhedu en la ilahe..." și se lasă jos la "illa Allah"

15. În poziția stând în picioare (kiam), distanța dintre cele două călcâie să fie de patru degete și la prosternare (sejde) să fie lipite.

- Cei care efectuează rugăciunea după imam, nu mai recită sura Fatiha și sura suplimentară aceștia recită doar Subhaneke.

16. După **Ettehiatu**, se mai citesc rugile Allahumme salli și Allahumme barik la ultima ședere.

17. După "Salati-Ibrahimie" se fac rugi din versetele coranice sau din relatările autentice.

Fapte care contribuie la perfecțiunea rugăciunii

1. La Qiam a privi în locul unde se efectuează prosternarea.
2. La Ruku a privi în vârful picioarelor.
3. La ședere a avea privirea ațintită asupra genunchilor.
4. La ruku (înclinare) să se pună palmele pe genunchi, având degetele răsfirate.
5. În timpul înclinării (ruku) capul și gâtul să fie pe aceeași linie.
6. A-și închide gura cu dosul palmei, în cazul în care cască în timpul rugăciunii.
7. În timpul prosternării (sejde), bărbații nu-și ating abdomenul cu coatele sau cu picioarele.
8. Atunci când se recită Ettehiiatu mâinile se țin pe genunchi, degetele fiind unite și bine întinse, cu vârfurile îndreptate spre Qibla. Degetele rămân în poziția respectivă fără să fie mișcate sau îndoite.
9. Întoarcerea capului spre dreapta și spre stânga pentru încheierea rugăciunii.
10. A privi vârfurile umerilor atunci când se dă salutul.

Faptele condamnabile (mekruh) din timpul rugăciunii

Sunt acele fapte pe care cel care le face nu i se strică rugăciunea ci numai i se consideră ca fiind neîntregită.

1. A omite intenționat un uagib (necesar) al rugăciunii (a nu recita Fatiha sau câteva versete etc ...)
2. A omite intenționat un sunnet (lucru preferabil) - a nu recita Subhaneke, a nu spune pomenirile de 3 ori la ruku și sugiud
3. La fard a repeta intenționat într-un singur rekat (unitate) doar un capitol sau la al doilea rekat. La rugăciunea sunnet nu este condamnabil.
4. A avea o recitare dezordonată:
5. A te preocupa aranjarea hainelor.
6. A te uita împrejur.

7. A începe rugăciunea știind bine că nu poate rezista prea mult fără să meargă la toaletă.

8. A închide ochii.

9. A face rugăciunea în spatele unui rând incomplet.

10. A face rugăciunea având în față un om care stă cu fața la noi, fotografii, sau picturi cu vietăți sau tot ce are flacăra sau tăciune.

11. A te uita către cer.

12. A nu folosi vreun semn în față dacă în locul unde se face rugăciunea există posibilitatea ca unele persoane să treacă. Semnul poate fi orice lucru pus în față, pentru ca oamenii să nu treacă printre el și locul prosternării. "Semnul" imamului este și "semnul" celor care fac rugăciunea împreună cu el.

13. A efectua rugăciunea în preajma unor lucruri distractive, în sunetele muzicii sau când se află în apropierea unor mărfuri expuse care îi fac poftă.

14. A atinge cu coatele pământul la prosternare.

15. A îndrepta degetele de la mâini sau picioare în timpul rugăciunii la înclinare sau prosternare.

Situații când este obligatoriu întreruperea rugăciunii

1. Când cineva strigă după ajutor, pentru salvarea unei vieți de la înec, incendiu etc.

2. Când vedem un furt.

3. Dacă rugăciunea nu este fard și ne strigă unul dintre părinți.

Fapte ce strică rugăciunea

- a spune un cuvânt ce nu aparține de rugăciune sau chiar și neintenționat.

- a te ruga pentru lucruri lumești (ex. bani, mașini etc).

- a saluta - Esselamu Aleikum.

- răspunsul la salutul islamic, chiar și fără să-ți dai seama

sau ai strânge mâna celui care te salută

- mișcările multiple (mai mult de trei ori în același loc într-o singură unitate de rugăciune)

- îndreptarea pieptului într-altă direcție decât Qibla (în cazul în care facem rugăciunea dar nu știm precis direcția și apoi vine cineva de încredere și ne îndreaptă către direcția corectă, mă îndrept în timpul rugăciunii continuându-mi-o fără nici o recuperare).

- a mânca și a bea orice din afara gurii, indiferent de cantitate.

- a înghiți ce a rămas printre dinți și acestea la un loc depășesc mărimea unui bob de năut

- dregerea vocii fără motiv

- a ofta, a spune Ah... sau Oh... fără motiv

- a alege versete prin care să le răspundeți celor care vă întreabă

- când se termină perioada mesh-ului precum și scoaterea mest-ului de pe picior

- leșinul, nebunia, somnul în timpul rugăciunii

- pierderea abluțiunii

- dezvelirea locurilor ce trebuiesc acoperite

- a râde (strică și valabilitatea abluțiunii)

Situațiile scuzabile (mubah) de părăsire a rugăciunii

1. Pentru a omorî un animal care eventual ne-ar putea face rău.

2. Pentru a prinde un animal scăpat.

3. Pentru a salva de lupi turma.

4. Pentru a lua o mâncare care a dat pe foc.

5. Mai poate părăsi rugăciunea atunci când cineva nu se mai poate abține de la a nu se duce la toaletă.

Rugăciunea în grup

Se numește rugăciune în grup dacă este alcătuită din cel puțin doi credincioși, dintre care unul este imamul. Este o îndatorire sunnet pentru bărbați de a efectua fard-urile celor cinci rugăciuni în adunare, împreună cu ceilalți credincioși. Pentru a săvârși rugăciunile de vineri și de sărbători în grup este fard (o obligație impusă). În Hadisuri se subliniază faptul că răsplata (seuap) pentru rugăciunile împlinite în adunare este mult mai mare. Profetul nostru (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) spune: „Răsplata pentru o rugăciune împlinită în grup este de douăzeci și șapte de ori mai mare decât rugăciunea împlinită de unul singur”, iar în alt loc spune: „Dacă cineva își face abluțiunea așa cum se cuvine și își îndreptă pașii spre moschee pentru a-și face rugăciunea în grup, Allah Preaînaltul, pentru fiecare pas făcut îl răsplătește cu un seuap și, de asemenea, pentru fiecare pas făcut îi șterge câte un păcat din evidențele Sale, înălțându-l cu un grad în rang în Rai”.

Rugăciunea săvârșită în grup asigură și garantează unitatea și solidaritatea între musulmani. Sporește, întărește relațiile de stimă și dragoste între aceștia. Indivizii acelei comunități se întâlnesc și discută între ei anumite chestiuni care interesează toată comunitatea, află care musulmani sunt într-o situație dificilă, care dintre ei sunt bolnavi și găsesc împreună căile de rezolvare ale acestor probleme. Comunitatea (Gemata) este cea mai frumoasă expresie a faptului că musulmanii sunt un trup și un suflet.

Nu este obligatoriu ca cineva bolnav, cineva atins de paralizie, un șchiop, un bătrân sau un orb să facă rugăciunea în grup.

Se numește “imam” persoana după care se efectuează rugăciunile în grup; el conduce rugăciunea săvârșită de mai mulți musulmani adunați laolaltă.

Însușirile unui imam (conducătorul de rugăciuni)

Pentru a fi imam trebuie îndeplinite șase condiții. Nu este primită rugăciunea efectuată după un imam despre care se știe că nu îndeplinește măcar una din aceste condiții. Aceste condiții sunt:

1. Să fie musulman drept-credincios.
2. Să fie o persoană majoră trecută de vârsta pubertății.
3. Să fie în deplinătatea facultăților mintale, să fie un om sănătos la minte. Nu poate fi imam un bețiv și un debil mintal.
4. Să fie de sex bărbătesc. O femeie nu poate fi imamul bărbaților.
5. Să poată psalmodia corect cel puțin sura Fatiha și un verset. Nu poate fi imam cineva care nu a reușit să memoreze un verset sau, chiar dacă l-a memorat, nu reușește să-l recite, corect și curgător acel verset (reguli de citire).
6. Să nu fie handicapat fizic. Cineva care are vreun handicap, deficiențe fizice nu poate fi imamul acelora care n-au asemenea defecte.

Imamul trebuie să recite corect Coranul cel Sfânt. Recitarea frumoasă este egală cu recitarea corectă, pronunțând corect cuvintele versetelor. Nimeni nu trebuie să efectueze rugăciunea după un imam care nu acordă importanța cuvenită acestor condiții.

Cei care sunt vrednici de a fi imami sunt aceia care au cele mai temeinice cunoștințe religioase. În cazul când sunt doi aspiranți la funcția de imam, cu același nivel de pregătire religioasă, cel care recită cel mai bine Coranul cel Sfânt devine imam. Dacă nici acest criteriu nu-i poate departaja, atunci se ia în calcul evlavia, pioșenia acelor persoane. Cel care este mai cucernic va fi numit imamul comunității respective. Dacă și acest criteriu nu este suficient pentru departajarea acestora, atunci cel mai în vârstă este ales imam.

Este mekruh (condamnabil) să fie imam un stricat, un depravat. **Un imam niciodată nu lungește rugăciunea și slujba în așa fel încât să-i plictisească și să-i irite pe musulmanii adunați la moschee.**

Este mekruh (condamnabil) ca femeia, de una singură, să efectueze rugăciunea în grup, cu bărbații.

În cazul când există o singură persoană la rugăciune, atunci imamul îl trece pe acesta în dreapta sa și așa conduce rugăciunea. Dar dacă sunt prezente, pentru rugăciune, minimum două persoane, atunci imamul trece în fața acestora pentru a conduce rugăciunea. Nu este recomandat ca bărbații să efectueze rugăciunea după o femeie sau după un copil.

Imediat în spatele imamului se formează șirul (rândul) bărbaților, apoi cel al copiilor și, în sfârșit, ultimul șir este al femeilor.

Cel care săvârșește rugăciunea stând în picioare este permis să-l urmeze pe cel care săvârșește rugăciunea stând jos (șezând). Un localnic poate să-și facă rugăciunea după un imam călător. Cel care împlinește o rugăciune fard nu-l poate urma pe cel care împlinește o rugăciune sunnet (benevolă), însă acesta din urmă poate să-l urmeze pe cel care face o rugăciune fard.

Cineva care a aflat ulterior că a săvârșit rugăciunea după un imam care nu avea abluțiunea, atunci acela este dator să repete acea rugăciune.

Dacă cineva întârzie la rugăciune și nu reușește să facă ruku (înclinare) împreună cu imam, atunci se consideră că acesta nu a executat rekatul (unitate de rugăciune) cu imamul. Cel care vine atunci când imamul execută ruku (înclinarea), imediat face intenția și zicând Allahu akbar începe rugăciunea. Execută înclinarea (ruku) și-l ajunge din urmă pe imam. În caz că este în contratimp cu imamul, în sensul că, dacă imamul se ridică din înclinare și el de-abia se înclină, atunci înseamnă că nu s-a efectuat acel rekat.

Este mekruh tahrimen (aproape haram) atunci când cineva execută înaintea imamului ruku (înclinarea) și sejde (prosternarea) sau ridicarea din înclinare sau prosternare, iar dacă o face intenționat i se strică rugăciunea. Ruperea rândurilor după rugăciunile obligatorii (fard) este permisă, adică la voia fiecăruia.

Cel care împlinește cele cinci rugăciuni în fiecare zi, în grup

(împreună cu gema'at-ul) va fi recompensat cu răsplata (seuap) celor care ar fi săvârșit rugăciunea cu profeții (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor!)

Mărimea răsplății pentru săvârșirea rugăciunilor în grup este, în mare măsură, și în funcție de modul în care a fost primită rugăciunea imamului.

În cele patru cărți sfinte, pentru a-i caracteriza pe cei care își abandonează fără nici un motiv plauzibil comunitățile lor, sunt folosite cuvintele *afurisit* și *blestemat*.

Trebuie să facem tot posibilul să efectuăm cele cinci rugăciuni în adunare, împreună cu comunitatea din care facem parte.

Condițiile ce trebuie îndeplinite pentru a putea săvârși rugăciunea după imam

Aceste condiții sunt în număr de opt:

1. La debutul rugăciunii, înainte de tekbir (a rosti Allahu akbar) trebuie făcută intenția de a săvârși rugăciunea.
2. Călcâiul celor din primul șir trebuie să fie în spatele călcâiului imamului.
3. Imamul și grupul trebuie să efectueze aceeași rugăciune fard (impus).
4. Între imam și primul rând al bărbaților nu trebuie să fie intercalat un rând al femeilor.
5. Spațiul între imam și primul rând al bărbaților nu trebuie să fie mai mare decât o fâșie de apă, pe care ar putea să treacă o barcă sau mai mare decât un drum, pe care ar putea să treacă o căruță.
6. Nu trebuie să existe vreun perete între imam și primul rând, care să împiedice ca imamul să fie văzut sau auzit.
7. Imamul nu poate să conducă rugăciunea călare pe un animal și ceilalți pe jos și invers, imamul pe jos și ceilalți călare.
8. Dacă grupul este compus din două persoane (imamul plus încă o persoană), atunci acea persoană se așează în partea

dreaptă a imamului, pe aceeași linie cu acesta. Este mekruh să stea în partea stângă sau în spatele lui. Rugăciunea acestuia va fi valabilă dacă călcâiul lui nu este înaintea călcâiului imanului. Dacă un grup este alcătuit din mai mult de două persoane, atunci aceste persoane stau în spatele imamului.

Deși rugăciunea este condusă de imam, rugăciunea se efectuează ca în cazul când s-ar efectua de unul singur. Totuși există următoarea deosebire: atunci când se stă în picioare, adunarea nu recită nimic, tace, chiar dacă imamul recită în gând sau cu voce tare (în școala Șafi'i recită Fatiha, și grupul în gând, cu imamul). Adunarea recită **Subhaneke** doar în primul rekat. Adunarea spune amin, după ce imamul termină de recitat cu voce tare sura Fatiha. Atunci când se revine din înclinare (ruku), imamul spune **Semi'allahu limen hamideh**, iar adunarea rostește doar cuvintele **Rabbena ue lekel hamd**. Apoi, spunând **Allahu akbar**, grupul împreună cu imamul, efectuează prosternarea (sejde). La înclinare (ruku), la prosternare (sejde) și în timpul șederii adunarea recită rugăciunile așa cum se face acest lucru atunci când se efectuează rugăciunea de unul singur. În luna Ramadan, rugăciunea uitr se efectuează în grup.

Rugăciunea unuia care se alătură imamului

În raport cu momentul alăturării cuiva la o rugăciune, în adunare (cu imam), există patru situații în care se poate afla: de **mudrik**, **muktedi**, **mesbuk** și de **lahik**.

Mudrik este cel care face tekbir-ul - formula de începere a rugăciunii - (Allahu akbar) împreună cu imamul.

Muktedi este numele celui care a ajuns la rugăciune după rostirea imamului a tekbirului, dar în primul rekat.

Mesbuk este numele celui care nu prinde primul rekat.

Lahik este cel care face tekbir-ul împreună cu imamul, dar, după aceea, din cauza unor situații independente voinței lui (anularea valabilității abluțiunii), este nevoit să abandoneze rugăciunea, dar care, după îndepărtarea aceluia impediment, se

alătură din nou la rugăciune. El își continuă rugile ca la început, făcând doar tekbir-ul de înclinare și de prosternare, fără să recite rugăciunile de debut. Rugăciunea lui este considerată ca o rugăciune efectuată în grup (după imam), doar dacă pe timpul întreruperii rugăciunii nu a discutat despre cele lumești. Este necesar ca imediat după ieșirea din moschee, acesta să-și reînnoiască abluțiunea, în caz contrar, dacă întârzie prea mult, se pierde valabilitatea rugăciunii împlinite în grup.

Masbuk, adică cel care nu a prins primul rekat, efectuează și celelalte rekat-uri, pe care nu a apucat să le săvârșească cu imamul, după ce imamul pune capăt rugăciunii, dând selam-ul cunoscut, în dreapta și în stânga.

Recităriile se fac în funcție de ce a pierdut din rugăciune; adică dacă a pierdut unități la care se citește Fatiha și câteva versete el va trebui să le recite în funcție de ce rekat va face. Șederile se fac la fiecare 2 unități și la sfârșitul rugăciunii.

Exemplu: cineva a apucat ultimul rekat de la rugăciunea de seară. După formula de încheiere a imamului se scoală în picioare pentru a face primul rekat pierdut recitând astfel: "Subhaneke, Fatiha și câteva versete apoi Ruku și două prosternări. După ce face a doua prosternare, rămâne la prima ședere citind Ettehiiatu. Apoi se scoală, recită Fatiha și câteva versete, face ruku, 2 prosternări și execută ultima ședere la care citește: Ettehiiatu, Sali, barik și își încheie rugăciunea.

Lucruri pe care dacă nu le execută imamul, nu le face nici grupul

La rugăciunea uitr, în luna Ramadan:

1. Dacă imamul nu recită ruga **kunut**, n-o recită nici adunarea.

2. La rugăciunile de sărbători, dacă imamul nu face tekbirurile (Allahu akbar), atunci nici adunarea nu le face.

La rugile de patru unități.

1. Dacă imamul nu șade după al doilea rekat, atunci nici adunarea nu stă jos.

2. La un verset de prosternare, dacă imamul nu efectuează prosternarea (sejde), atunci nici adunarea nu face sejde.

Dacă imamul nu face sejde-i sehu (prosternare pentru omisiune, uitare), nici adunarea nu îndeplinește acest lucru.

Lucruri pe care, chiar dacă le face imamul, grupul (gema'at) nu le îndeplinește

1. Dacă imamul efectuează mai mult de două prosternări, grupul face doar două.

2. Dacă imamul face mai mult de trei ori tekbir-ul într-un rekat, la rugăciunea de sărbătoare, adunarea se oprește după al treilea tekbir.

3. Tot așa, dacă imamul face mai mult de patru tekbir-uri la rugăciunea de înmormântare, grupul face doar patru tekbir-uri.

4. Dacă imamul se ridică în picioare pentru al cincilea rekat, adunarea nu-l urmează, îl așteaptă și în finalul rugăciunii salută împreună.

Rugăciunea de vineri

Allah Preaînaltul a poruncit ca ziua de vineri să fie ziua sfântă a săptămânii pentru musulmani. Este porunca lui Allah Preaînaltul ca în ziua de vineri, la prânz, musulmanii să împlinească rugăciunea de vineri.

Allah Preaînaltul, prin intermediul versetelor nouă și zece cap. Gium`a a poruncit : „O, voi cei care credeți! Când sunteți chemați vineri la rugăciune, mergeți în grabă la pomenirea lui Allah și lăsați la o parte negoțul. Aceasta este mai bine pentru voi. Dacă ați ști. Când rugăciunea a fost împlinită, răspândiți-vă pe pământ și căutați harul lui Allah și amintiți-L mult pe Allah pentru ca să fiți mântuiți!”

După rugăciune cine dorește se duce la lucru, cine dorește

rămâne în moschee, să recite Coranul cel Sfânt sau să se roage.

Profetul nostru (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în diferite Hadisuri Autentice spune: „Dacă cineva face abluțiunea așa cum se cuvine și apoi se duce la rugăciunea de vineri, păcatele lui de o săptămână vor fi iertate și pentru fiecare pas va primi o răsplată (seuap)”.

- dacă cineva, fără nici un motiv, nu împlinește trei rugăciuni de vineri, atunci Allah Preaînaltul îi pune pecete pe inima lui, adică încetează de a-i mai face bine.

- există un moment după rugăciunea de vineri, în care orice rugă făcută de musulmani este împlinită.

Vinerea nici iadul (Gehennem) nu este chiar atât de fierbinte. Adam (Allah să-l aibă în mila Sa!) a fost creat vinerea și tot în această zi a fost trimis în Paradis și tot în zilele de vineri cei din rai îl vor vedea pe Allah Preaînaltul.

Pentru ca rugăciunea de vineri să fie valabilă trebuie respectate șapte condiții de efectuare a acestei rugăciuni

1. A săvârși rugăciunea într-o localitate.
2. A săvârși rugăciunea cu aprobarea președintelui statului sau a guvernatorului iar Hatib-ul (predicatorul) poate fi desemnat de aceștia .
3. Timpul rugăciunii de vineri este același cu timpul rugăciunii de amiază.
Este haram ca în predică să se spună vorbe fără rost, a vorbi de lucruri nedemne, a bârbi. Este sunnet ca predica (hutba) să fie cât mai scurtă, cât mai concisă. A o lungi este mekruh (condamnabil).
5. Rostirea predicii care trebuie să fie înainte de rugăciune.
6. Să fie cel puțin unul care să asculte predica și minim trei în spatele imamului la rugăciune.
7. Porțile moscheilor să fie deschise pentru toată lumea.

Pentru cine este obligatoriu

1. Să fie locuitorul aceluia oraș sau sat. Rugăciunea de vineri nu este fard (obligatoriu) pentru călători.
2. Să fie sănătos. Nu este impus, obligatoriu (fard) pentru bolnavi.
3. Să fie liber.
4. Să fie de sex bărbătesc. Nu este fard (impus) pentru femei.
5. Să nu fie orb. Pentru acesta nu este fard (obligatoriu) săvârșirea rugăciunii de vineri, chiar dacă acesta poate să ajungă la moschee ajutat de cineva.
6. Să se poată deplasa singur. Rugăciunea de vineri nu este impusă (fard) nici pentru șchiopi.
7. Să nu fie sub amenințarea unui dușman, a unui tiran.

Cum se efectuează rugăciunea de vineri?

O, voi cei care credeți! Când se cheamă la Rugăciune [As-Salat], în ziua de vineri, grăbiți-vă la pomenirea lui Allah și lăsați negoțul! Aceasta este mai bine pentru voi, dacă [voiți să] știți.

[Coran 62:9]

Cum se ajunge la moschee se intră cu piciorul drept și se caută un loc cât mai în față, însă fără a înghesui oamenii. În timpul rugăciunii, cei care sunt cei mai în față, aceștia primesc cele mai multe răsplăți.

1. După ce se termină prima chemare la rugăciune se efectuează sunnetul de patru rekat al rugăciunii de vineri. Aceste patru unități sunt benevole.

2. Apoi, se face a doua chemare la rugăciune după care se ține predica care este compusă din două părți.

3. După predică se face ikamet (chemarea la începerea rugăciunii), după care toți cei prezenți se aliniază și săvârșesc în grup urmându-l pe imam fard-ul rugăciunii de vineri, format din

două rekaturi.

4. Apoi, după efectuarea fard-ului rugăciunii de vineri se împlinește sunnet patru rekaturi ale rugăciunii de vineri. Modul de efectuare al acestui sunnet este la fel ca primul sunnet al rugăciunii de amiază.

5. După aceea se efectuează rugăciunea benevolă **zuhru ahir** (ultima amiază). Modul de săvârșire al acestei rugăciuni este la fel cu cel al fard-ului rugăciunii de amiază.

6. Apoi, se efectuează o rugăciune sunnet (benevol) de două rekat al rugăciunii de amiază.

Sunnet-urile zilei de vineri

1. A face abluțiunea generală (gusl) în ziua de vineri (după răsăritul soarelui până la începutul predicii de vineri).

2. A-și tunde părul. A-și aranja barba și a-și tăia unghiile. A se îmbrăca curat.

3. A merge cât se poate de devreme la rugăciunea de vineri.

4. A nu se înainta spre primele rânduri sprijinindu-se pe umerii celorlalți enoriași și înghesuindu-i.

5. A nu trece prin fața celui care efectuează rugăciunea în moschee.

6. A nu vorbi absolut deloc, după ce predicatorul sa urcat în minbar (amvon) și a nu se răspunde la provocări.

7. A rămâne în moschee și a se ruga până la rugăciunea de după amiază, deoarece în acest răstimp este un ceas în care Allah răspunde tuturor rugilor.

8. A face multe Saluturi Profetului.

9. A recita Coranul cel Sfânt, cu deosebire cap. Kahf (Peștera).

10. Să dea pomană (sadaka).

11. A vizita părinții sau neamurile.

Rugăciunile de sărbători

În Islam există două mari sărbători pe an. Acestea sunt:

În prima zi în Şauual este prima zi a sărbătorii Postului, iar pe zece Zilhige este sărbătoarea ofrandei. În aceste două zile este uagib pentru bărbați, efectuarea a două rekat de rugăciune, după răsăritul soarelui.

Modalitatea de săvârșire a rugăciunilor de sărbători este aceeași. Predica este sunnet (benevolă) și se rostește după săvârșirea rugăciunii. Este mustehab (de dorit) ca înainte de rugăciunea Postului să se mănânce curmale sau dulciuri, să se facă abluțiunea generală (gusl), să se folosească misuak pentru spălarea dinților, să se îmbrace cu cele mai bune obiecte de îmbrăcăminte, să se dea de pomană (Pomana fitra), iar în drum spre moschee să se rostească tekbir-ul (Allahu akbar).

Este mustehab ca înainte de sărbătoarea Ofrandei să nu se mănânce nimic, iar după rugăciune să se mănânce la început carnea unui animal sacrificat, iar în drum spre moschee să se rostească cu voce tare tekbir-ul. Rugăciunea de sărbători este de două rekaturi și se efectuează numai în grup, împreună cu ceilalți credincioși ai comunității.

Pomana Fitra

Este pomana pe care o dau cei bogați săracilor ca o “danie a trupului”. Capul familiei are datoria ca măcar odată pe an, mai ales înaintea sărbătorii Postului să dea atât pentru el cât și pentru familia lui această pomană. Este bine ca aceasta să fie dată săracilor cu cinci sau zece zile înainte de sărbătoare astfel ca săracul să se poată bucura și el de sărbătoare. Iată câteva relatări ce vorbesc de Pomană:

- dați pomana Fitra înainte de a vă duce la rugăciunea de Sărbătoare.
- Pomana face ca Postul să fie primit.
- Pomana scapă pe om de chinurile mormântului.

Această pomană nu se dă celor bogați, celor care nu sunt musulmani sau părinților lor, copiilor și soției deoarece el are obligația de ai întreține pe aceștia. Este permis ca un sărac să primească de la mai mulți oameni pomană. Suma care trebuie dată este anunțată în fiecare an de către Muftiatul Cultului Musulman sau de către organele competente.

Cum se efectuează rugăciunea de sărbători

1. În primul rând se face intenția (niet), apoi imamul rostește Allahu akbar își ridică mâinile la urechi, atunci și adunarea îl urmează pe imam, spunând și ea Allahu akbar și își ridică mâinile precum o rugăciune normală. După acest prim Tekbir adunarea recită cu imamul încet ruga Subhaneke.

2. Imediat după recitarea rugii Subhaneke, imamul, cu voce tare și adunarea încet spun Allahu akbar, își ridică mâinile până la urechi și apoi le lasă pe lângă corp. Totul se repetă încă de două ori, cu singura deosebire că a treia oară mâinile se împreunează normal ca pentru rugăciune. Deci, de două ori mâinile sunt lăsate să cadă pe lângă corp, iar a treia oară ele sunt împreunate dedesubtul ombilicului. În această poziție imamul spune în gând Euzu-Besmele și apoi recită cu voce tare cap. Fatiha și încă un capitol sau câteva rânduri. În acest timp adunarea nu recită nimic ci numai ascultă. Imediat după recitare, imamul efectuează ruku (înclinarea) și apoi prosternarea (sejde), după care se revine în poziție verticală.

3. La al doilea rekat, imamul spune în gând Besmele, apoi recită cu voce tare sura Fatiha și încă o sură sau câteva versete. Imediat după recitare, imamul cu voce tare, iar adunarea, încet, rostesc de trei ori Allahu akbar, de fiecare dată ridicând mâinile la urechi, apoi fiind lăsate pe lângă corp (a treia oară mâinile nu se împreunează dedesubtul ombilicului ca în prima rekat). În această poziție, după ce se spune a treia oară Allahu akbar, după care se efectuează direct ruku (înclinarea), apoi (sejde) prosternarea. Există o formulă care sintetizează foarte bine cele explicate puțin

mai înainte: „Ridică-le de trei ori și împreunează-le o dată (la prima unitate), ridică-le de trei ori și înclină-te o dată (la a doua unitate)!” Începând cu rugăciunea de dimineață al zilei care precedă (arafa = ajun) sărbătoarea jertfei și până la rugăciunea de după amiază al celei de a patra zi a acestei sărbători, bărbați și femei, toată lumea, după toate rugăciunile fard săvârșite în grup sau de unul singur, este uagib să rostească o dată tekbir-i teşrik. Acest tekbir nu se face după o rugăciune de înmormântare. Nu se rostește nici după ce se iese din moschee sau după ce oamenii discută între ei. În caz că imamul uită să facă acest tekbir, este de datoria celorlalți credincioși să facă acest tekbir. Bărbații spun cu voce tare, iar femeile îl spun mai încet. Iată și textul complet al acestui tekbir: „Allahu akbar, Allahu akbar. La ilahe illallahu uallahu akbar. Allahu akbar ue lillahilhamd”.

Pregătiri de moarte

Cea mai mare povăță pentru om este ca el să-și amintească că este muritor. Este bine ca fiecare credincios să nu uite nici o clipă că într-o zi va muri.

Fiecare suflet va gusta moartea, dar voi veți primi întreaga voastră răsplată în Ziua Învierii! Cel care va fi îndepărtat de Foc și adus în Rai va fi izbânditor. Viața aceasta nu este decât plăcere amăgitoare.

[Coran 3:185]

Cu cât credincioșii își aduc mai mult aminte de faptul că lumea aceasta este trecătoare, că într-o bună zi vom muri, cu atât ei se vor supune poruncilor lui Allah și se vor feri de săvârșirea păcatelor. Iubitul nostru Profet Mohammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus: „Să nu vă iasă nici o clipă din minte moartea care distruge toate plăcerile și pune capăt tuturor distracțiilor”. Unii din mai marii religiei noastre își făcuseră un obicei din a-și aminti, o dată pe zi, că sunt muritori. Un mare pios, pe nume Muhammed Baha-addin Buhari (Allah să-l aibă în mila Sa!), în fiecare zi, de douăzeci de ori, își imagina

moartea și așezarea sa în mormânt. A dori să ai o viață îndelungată, fără un scop anume, este o aspirație deșartă. Nu este o aspirație deșartă când se dorește o viață îndelungată pentru a se ruga și mai mult și pentru a fi și mai folositor religiei noastre. Doritorii unei vieți îndelungate care nu-și îndeplinesc rugăciunile la timp, iar pentru păcatele lor, au uitat să mai ceară iertare fața lui Allah Preaînaltul, au inimile împietrite. Nici gând să-și amintească de faptul că într-o zi vor muri și ei. Ei nu dau ascultare nici unui sfat, sau vreunui îndemn. Aceștia își irosesc viața în străduința de a dobândi cât mai multă bogăție și cât mai înalte poziții. Uită de Ziua Judecării de Apoi. Aceștia se gândesc numai la plăcerile și desfătărilor lor. Califul Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a spus: “Cereți-vă socoteală înainte de a da socoteală și cântăriți-vă faptele înainte de a fi cântărite.”

Unii, uitând că sunt muritori, sunt luați și duși de curentul plăcerilor acestei lumi, fiind amăgiți de faptul că sunt tineri și sănătoși. Pentru a se putea debarasa de această mare amăgeală, oamenii trebuie să se gândească că orice pe lumea aceasta are un sfârșit. Și omul are un sfârșit. Acest sfârșit al lui se numește moarte.

Ce este moartea?

Moartea nu înseamnă o dispariție. Moartea înseamnă întreruperea legăturii dintre suflet și trup. Este separarea sufletului de trup. Moartea înseamnă trecerea dintr-o stare în alta. Este ca și cum te-ai muta dintr-o locuință în alta.

Omer bin Abdul Aziz a spus: “Voi sunteți creați o dată pentru totdeauna, pe vecie. Desigur, în această existență veșnică există și momentul mutării dintr-o casă în alta”.

Moartea este un dar, o binefacere pentru un dreptmusulman. Pentru cei păcătoși este o mare nenorocire, o pacoste mare. Este normal ca nimeni să nu dorească moartea. Însă, trebuie știut că moartea este mai bună decât intriga, vrajba. Omul iubește viața. Dar trebuie știut că moartea este mai bună decât ea. Un om cu

mintea întreagă știe că moartea este singura cale de salvare de suferințele și osteneala vieții pe pământ. Moartea unui tiran este cel mai râvnit moment al eliberării de opresiune și de sclavie.

Separarea sufletului de trup e ca și eliberarea deținutului din închisoare. Un musulman, după moarte, nu mai dorește să revină pe pământ. Doar martirii, cei care au murit pentru o cauză dreaptă vor dori să revină pe pământ, ca să se sacrifice din nou. Moartea este un dar pentru fiecare musulman. Doar mormântul poate să protejeze credința cuiva iar viața de mormânt va fi, în funcție de fapte, ori grădinile raiului, cu o ședere în tihnă și pace, ori gropile iadului, locul unde se duc necredincioșii.

Moartea este predestinată

E cu putință să scapi de moarte? Desigur că nu. Atunci când i se împlinește sorocul, nimeni nu poate trăi, nici măcar o secundă mai mult. Acest soroc este cât o clipită, vine și trece. Într-un verset din Coranul cel Sfânt se spune: „Atunci când i se împlinește cuiva sorocul, nimeni nu are puterea să-i grăbească sau să-i amâne, măcar pentru un ceas, moartea.”

Și dacă Allah ar voi să-i apuce pe oameni pentru negliuirea lor, nu ar lăsa pe el nici o vietate, însă El îi amână până la un termen hotărât, iar dacă sorocul lor sosește, atunci El nu-i mai întârzie nici măcar cu un ceas și nici nu-i grăbește.

[Coran 16:61]

Cineva moare lăsând pe lumea aceasta tot ce are, avere, bogăție, copii, acolo unde îi este scris de Allah Preaînaltul. Allah Preaînaltul știe desigur, de câte ori respirăm noi oamenii, într-o zi.

El știe totul, nu există nimic neștiut, necunoscut de El. Cine își trăiește viața în credință și rugându-se, răsplata finală a aceluia va fi fericirea veșnică.

Într-o relatare se spune că Allah Preaînaltul îl îndeamnă pe Azrail (Îngerul morții) - Allah să-l aibă în mila Sa!-, spunându-i: „Supușii Mei credincioși să nu sufere când le iei viața, iar pe dușmanii Mei chinuie-i când le iei viața!”. Ce veste mare este

aceasta pentru cei credincioși și ce avertisment îngrozitor este pentru cei care nu vor să se întoarcă la credință!

Rugăciunea de înmormântare

Este fard kifaie (obligație compensatorie adică dacă într-o localitate nimeni nu face rugăciunea de înmormântare, atunci cu toții sunt păcătoși. Dar dacă măcar unul face această rugăciune, atunci responsabilitatea cade de pe umerii lor) pentru bărbați, în lipsa lor, pentru femei, ca în cazul decesului unui musulman să efectueze rugăciunea de înmormântare. Rugăciunea de înmormântare este o rugăciune pentru răposat și un rugăciune pentru Allah Preaînaltul. Neparticiparea la o rugăciune de înmormântare, fără motive întemeiate, este mekruh (condamnabil).

Condițiile îndeplinirii rugăciunii de înmormântare

1. Decedatul trebuie să fie musulman.
2. Trebuie să fie spălat. Dacă un trup neînsuflețit este pus în groapă, fără să fi fost în prealabil spălat, este scos din groapă (cu condiția ca să nu fi fost acoperit cu pământ) și înmormântat din nou, după spălarea sa. Locul unde este așezat mortul și, de asemenea, locul unde stă imamul trebuie să fie curate.
3. Trebuie să fie prezent în fața imamului cel puțin jumătatea trupului plus capul sau mai mult de jumătate a trupului, fără cap.
4. Decedatul trebuie așezat jos sau într-un loc mai ridicat, de pildă poate fi pus pe o lespede. Capul mortului să fie în dreapta și picioarele în stânga imamului. A așeza mortul invers este păcat.
5. Corpul neînsuflețit trebuie să fie prezent în fața imamului.

Fard-urile rugăciunii de înmormântare

- A face de patru ori tekbir (Allahu akbar).
- A efectua rugăciune în picioare.

Sunnet-urile rugăciunii de înmormântare

1. A sta în dreptul pieptului mortului, chiar dacă decedatul este bărbat sau femeie.
2. A recita **Subhaneke** după primul tekbir (Allahu akbar).
3. A recita **Allahume salli și barik** după al doilea tekbir.
4. A recita rugăciunile cunoscute pentru iertarea păcatelor sale, ale răposatului și a tuturor musulmanilor după al treilea tekbir.
5. În cazul înmormântării unui prunc care a murit după ce s-a născut viu, întâi i se pune un nume, apoi se spală, se învelește în giulgiu (kefen) și i se face rugăciunea de înmormântare
6. Sicriul este transportat de patru persoane, pe umeri, cel mult zece pași în fiecare loc, întâi se ridică pe umărul drept umărul drept al decedatului, apoi tot umărul drept partea dinspre picioare apoi pe umărul stâng partea dinspre cap al sicriului și tot pe umărul stâng partea dinspre picioare a sicriului. La sosirea la locul înmormântării, nimeni nu se așează jos până ce sicriul nu este pus lângă groapă.

Condițiile îndeplinirii rugăciunii de înmormântare

La rugăciunile de înmormântare fiecare takbir (Allahu akbar) are consistența unui rekat. Doar la primul tekbir (Allahu akbar) mâinile sunt ridicate la urechi, la celelalte trei tekbir-uri mâinile nu se ridică.

Imamul care conduce rugăciunea de înmormântare se plasează în dreptul pieptului răposatului. Cei prezenți la înmormântare stau în picioare, cu fata spre Qibla, imediat în spatele imamului și este foarte bine să fie mai multe rânduri. Este mustehab (potrivit) ca să se formeze trei rânduri. Atunci când se face intenția, se specifică dacă răposatul este bărbat, femeie, băiat sau fetiță.

Imamul, le va explica de fiecare dată cum se face rugăciunea de înmormântare apoi va începe rugăciunea.

După primul tekbir (ridicarea mâinilor la urechi însoțită de

rostirea cuvintelor (Allahu akbar), cu mâinile puse una peste alta deasupra abdomenului, se recită **Subhaneke**, la care se adaugă și cuvintele **ue gelle senauke**. Nu se recită **Fatiha**.

Imediat urmează al doilea tekbir după care se recită **Allahume salli și Allahume bârik**.

Urmează al treilea tekbir după care se recită rugă de înmormântare. (În locul rugii de înmormântare se poate recita Rabbena ati-na ...sau "Allahummagfir leh" sau chiar, cu proclamarea intenției se poate citi Fatiha).

După al patrulea tekbir se dă salutul în dreapta și în stânga. Imamul spune cu voce tare cele patru tekbiruri și salutul, pe celelalte le recită în gând.

Rugăciunea Teraiuh

Rugăciunea Teraiuh este sunnet pentru bărbați și pentru femei. Această rugăciune se efectuează în fiecare noapte a lunii Ramadan. Este cel mai bine ca această rugăciune să se facă în grup la moschee. Timpul acestei rugăciuni este după rugăciunea de noapte până la rugăciunea de dimineață. Rugăciunea uitr se face la sfârșit. Cine întârzie la rugăciunea teraiuh și apucă totuși uitr, atunci acesta recuperează restul nefectuat al rugăciunii teraiuh, după săvârșirea rugăciunii uitr, în grup, în moschee.

Rugăciunea teraiuh neefectuată în timpul arătat mai sus, nu se mai recuperează (nu se face kada). Chiar dacă se efectuează, are doar importanța unei rugăciuni nafile (benevole). Rugăciunea teraiuh este de douăzeci de rekat.

Cum se efectuează rugăciunea Teraiuh

Rugăciunea teraiuh se efectuează numai în luna Ramadan și preferabil în adunare (cu ceilalți credincioși). Este de dorit (mustehab) ca rugăciune teraiuh să se efectueze cu rostirea salutului (de încheiere) după fiecare două rekat de rugăciune. Desigur, această rugăciune se poate săvârși și cu salutul rostit o

Cartea rugăciunii

dată după patru rek'ât. De asemenea rugăciunea teraiih se poate efectua și de unul singur, acasă.

Trebuie știut că răsplata (seuap) pentru rugăciunea teraiih săvârșit în adunare, la moschee, este mai mare. Răsplata pentru rugăciunea săvârșită chiar și acasă, dar cel puțin două persoane împreună, este de douăzeci și șapte de ori mai mare decât rugăciunea împlinită de unul singur.

Cineva care nu a săvârșit rugăciunea de noapte împreună cu ceilalți credincioși, poate săvârși rugăciunea teraiih în grup doar dacă împlinește mai întâi fardul rugăciunii de noapte.

După modul cum se efectuează, rugăciunea teraiih nu se deosebește de celelalte rugăciuni.

După efectuarea celor două rekat de început, nu se ridică în picioare, ci se stă jos până ce se recită Ettehiiatu, Allahumme salli, Allahumme barik și Rabbena atina etc. și se salută în dreapta și în stânga. La un rugăciunea teraiih se salută în total de zece ori (20 de unități cu 10 saluturi).

CAPITOLUL V

Rugăciunea în timpul călătoriei și comasarea ei

Călătorul este acel care cineva care atunci când pleacă de acasă, intenționează (niet), în prealabil, că va lipsi de acasă mai mult de cincisprezece zile și că va merge într-un loc aflat la o distanță mai mare de 84 de kilometri de domiciliul său.

Musafir înseamnă călător, drumeț. Drumețul, musafirul efectuează rugăciunile fard de patru rekat în două rekat. Dar dacă efectuează acea rugăciune după un imam localnic (mukim), atunci săvârșește acea rugăciune completă, nu două rekat. Dacă rugăciunea în grup este condus de un imam musafir, acesta, după al doilea rekat încheie rugăciunea sa, iar adunarea (cei prezenți la rugăciune) își continuă rugăciunea, efectuând încă două rekat, fără imam dacă sunt localnici. Călătorii îl urmează pe imam iar localnicii mai fac două unități de rugăciune.

Un călător poate să facă mesh peste mest, trei zile și trei nopți. Poate să nu țină post. În cazul în care condițiile de călătorie sunt bune, atunci este de preferat să țină post. Pentru un călător nu este fard rugăciunea de vineri și de sărbători.

Într-o călătorie cu un mijloc de transport, dacă este posibil, rugăciunea se efectuează întorcând mijlocul de transport cu fața spre Qibla. În caz că nu este posibil acest lucru, atunci rugăciunea se efectuează cu fața îndreptată în direcția de mers a vehiculului.

În cazul când nu exista o situație de necesitate, o rugăciune fard sau uagib nu trebuie efectuată fiind într-un mijloc de transport. Dacă ele pot fi oprite pentru rugăciune, se împlinește așa cum se cuvine, în picioare și cu fața îndreptată spre Qibla. Tocmai de aceea trebuie luate unele măsuri de precauție, atunci când cineva planifică să călătorească cu un anumit mijloc de transport.

Dacă apar unele greutateți pe drum și nu pot face toată rugăciunile la timpul lor aceștia pot săvârși exact ca în școala Șafi, într-o formă comasată, unind rugăciunile a două timpuri diferite.

Astfel, se comasează numai rugăciunea de amiază cu cea de după amiază și rugăciunea de seară cu rugăciunea de noapte.

Este bine știut faptul că, în școala Șafi, în cazul unei călătorii mai lungi de 84 de kilometri se admite efectuarea rugăciunii de după amiază în timpul rugăciunii de amiază, comasată cu aceasta, iar rugăciunea de noapte în rugăciunii de seară, reunită cu aceasta din urmă (comasare timpurie). Această comasare a rugăciunilor se poate realiza și altfel: rugăciunea de amiază se amână până în timpul rugăciunii de după amiază și aceste două rugăciuni comasate în felul acesta sunt efectuate împreună, iar rugăciunea de seară, tot așa, este amânată până în timpul rugăciunii de noapte și astfel sunt săvârșite împreună (comasare târzie).

Tocmai de aceea credincioșii, atunci când se află într-o călătorie și sunt conștienți de faptul că în mijlocul de transport în care se urcă nu pot săvârși o rugăciune la timp efectuează două rugăciuni deodată.

Exemplu: Dacă pornește la drum după rugăciunea de dimineață, el nu are voie a-și face rugăciunile de amiază și de după amiază decât într-unul din acești timpi, adică face comasare timpurie săvârșind rugăciunea de după amiază în timpul rugăciunii de amiază sau comasare târzie amânând rugăciunea de amiază la timpul celei de după amiază.

Să presupunem că ajunge la destinație în timpul rugăciunii de noapte. În acest moment el trebuie să facă comasarea târzie adică trei rekaturi de la rugăciunea de seară și patru de la rugăciunea de noapte. Se fac patru și nu două deoarece el a ajuns la destinație în intervalul rugăciunii de noapte. Se ia în considerație ultimul timp al ultimei rugăciunii.

La început am spus că nu poate reduce rugăciunea de la patru la două rekaturi pe perioada șederii într-un loc dacă depășește mai mult de 15 zile. Acest lucru este valabil dacă știe de dinainte cât va șede. Dacă pleacă într-o călătorie de peste 84 de kilometri dar nu știe cât va sta acolo, această persoană poate reduce rugăciunea fard de la patru la două rekaturi, chiar dacă acest lucru ține luni sau ani întregi.

În momentul în care el s-a hotărât să rămână peste 15 zile, atunci el nu mai are voie să mai reducă. Mai trebuie reținut și faptul că rugăciunea redusă nu se poate face în localitatea de destinație sau de călătorie dacă este localitatea unde ne-am născut și trăim, învățăm, ne-am însurat, de muncă.

Rugăciunea săvârșită în timpul bolii

Dacă eliminarea de către corpul uman, într-un fel sau altul, a materiilor și a substanțelor care strică udu (abluțiunea) este permanentă, atunci apare situația de 'uzr, adică o situație de scuză întemeiată.

În cazul când, în decursul întregii perioade de timp a unei rugăciuni, există scăpări de urină, stare de diaree, sau de balonare, sângerarea nasului, supurarea unei răni, atunci se ivește situația de scuză întemeiată.

Cei care au o scuză întemeiată, cu o singură abluțiune pot săvârși în perioada de timp a unei rugăciuni, mai multe feluri de rugăciuni: fard, kada (de recuperare) sau nafiile (de bunăvoie). Pot pune mâna pe Coranul cel Sfânt. După epuizarea timpului acelei rugăciuni, abluțiunea își pierde valabilitatea. O scuză este o faptă care provoacă pierderea abluțiunii și trebuie să dureze în tot cursul perioadei de timp a unei rugăciuni. Cineva nu poate fi considerat scuzabil, dacă poate să păstreze abluțiunea atât timp cât să efectueze rugăciunea fard.

Dacă există temerea agravării bolii sau apariției unor complicații, nu se mai efectuează abluțiunea generală (gusl), ci se preferă teiemum-ul (abluțiunea cu pământ). În privința alegerii felului abluțiunii contează foarte mult recomandarea unui medic musulman, bine pregătit. Nu trebuie neglijată nici recomandarea unui medic care chiar dacă nu este musulman însă este drept și cinstit.

Dacă cineva are mai mult de jumătate a corpului acoperită de răni, atunci se aplică purificarea uscată, dar dacă aceste răni nu acoperă mai mult de jumătate a trupului, atunci se efectuează

spălarea generală a corpului (gusl = îmbăierea), ferind porțiunile respective de udare și, tot așa, se mângâie rana cu palmele, imitând spălarea. Dacă exista pericolul udării rănilor, atunci, în orice condiții, se recurge la purificarea uscată.

Dacă atingerea răni cu palmele este nocivă, atunci se mângâie pansamentul cu care este pansată acea rană. Se renunță totuși la mesh (atingere) dacă oricum este dăunător pentru bolnav. Cineva care nu are nici mâini nici picioare, efectuează rugăciunea fără să efectueze abluțiunea. Bolnavul care nu are pe nimeni ca să-l ajute să facă abluțiune, efectuează purificarea uscată. Copiii sunt obligați să-și ajute părinții să efectueze abluțiunea. Soții, din punct de vedere teologic nu sunt obligați să se ajute între ei în săvârșirea abluțiunii.

Bolnavul care nu poate sta în picioare efectuează rugăciunea stând jos și execută ruku înclinându-și ușor trunchiul. Apoi își îndreaptă trunchiul, după care efectuează de două ori prosternarea (sejde), și se așează așa cum îi este comod. Lui îi este îngăduit să stea în genunchi, cu picioarele încrucișate (turcește), pe fund sau să se țină cu mâinile de genunchi.

Durerile de cap, de genunchi, de ochi sunt considerate boli. Este uzr (o scuză întemeiată) și teama de a fi zărit de dușmani. Dacă cineva poate săvârși rugăciunea sprijinit de ceva, atunci îi este îngăduit să facă acest lucru.

Cineva care începe rugăciunea în picioare și după rostirea iftitah tekbir (Allahu akbar) nu mai poate sta în picioare din cauza durerilor, poate să continue rugăciunea stând jos. Cineva care nu poate efectua prosternarea (sejde) la început recită rugăciunile în picioare, după care efectuează stând jos înclinarea și prosternarea. Astfel, pentru ruku își înclină trunchiul ușor, iar pentru prosternare (sejde) îl înclină mai mult.

Cine nu poate să-și încline trunchiul, își înclină capul. În situația aceasta nu este nevoie ca la prosternare să-și sprijine capul pe ceva.

Profetul nostru Mohammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) se duse în vizită la un bolnav. I-a tras

acestuia perna de sub cap, văzându-l pe acesta că face prosternarea pe această pernă. Atunci, bolnavul a luat de jos un lemn de foc și a executat prosternarea pe acesta. Luându-i și lemnul de sub cap îi spuse: "Dacă ești în puteri atunci fă prosternarea pe podea! Dacă nu te poți apleca, atunci nu încerca să faci prosternare pe ceva ridicat pentru acest scop. Împlinește rugăciunea prin mimică și gesturi, înclinându-te mai puțin la ruku și mai mult la sejde".

Care îl pomenesc pe Allah, stând [în picioare], șezând [jos] sau pe o parte și cugetă la facerea cerurilor și a pământului, [zicând]: "Doamne, n-ai făcut acestea în deșert! Slavă Ție! Apără-ne pe noi de pedeapsa Focului!"

[Coran 3:191]

Atunci când Imran bin Husein s-a îmbolnăvit, Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a spus: "Săvârșește rugăciunea în picioare! Dacă ești prea epuizat, atunci săvârșește-l stând jos! Dacă nu poți nici așa, atunci săvârșește-l culcat într-o parte sau culcat pe spate!"

Din exemplele arătate mai sus se vede că cine nu poate săvârși nici stând în picioare, poate să-l săvârșească stând jos, iar dacă nu-l poate săvârși nici stând jos, atunci îl săvârșește culcat.

Există douăzeci de scuze (uzr) pentru ca cineva să nu săvârșească rugăciunea în grup (gemaat). Printre acestea cele mai importante sunt: ploaia, arșița sau gerul puternic, teama de a fi omorât sau de a fi prădat, teama de a putea fi părăsit, în drum, de către tovarășii săi de drum, întunericul beznă, teama datornicului nevoiaș de a fi prins și aruncat în închisoare, a fi nevăzător, paralizia din care cauză cineva nu poate să meargă, lipsa unui picior, boala, invaliditatea, mâzga și noroiul, a nu putea merge de bătrânețe, a nu găsi un înlocuitor pentru a îngriji bolnavul, vântul puternic.

Au scuze (uzr) de a nu merge la rugăciunea de vineri bolnavii care se tem de agravarea bolii, îngrijitorul unui bolnav care nu reușește să găsească un înlocuitor și cei de o vârstă foarte înaintată care merg foarte greu. Este de preferat mersul pe jos la

moschee, decât cu un mijloc de transport.

Este o erezie a face rugăciunile altfel decât cum ne îndrumă islamul. În lucrările de fiqh (jurisprudență) se menționează că săvârșirea unei erezii reprezintă un mare păcat ce poate chiar scoate omul din credință dacă este făcut intenționat.

Bolnavul care nu poate să stea sprijinit de ceva săvârșește rugăciunea lungit pe spate, în caz că nu poate sta nici lungit pe spate, atunci săvârșește rugăciunea prin mișcările capului. În caz că nu poate să se întoarcă cu fața spre Qibla, atunci săvârșește rugăciunea îndreptat în direcția dorită.

Bolnavului lungit pe spate i se pune o pernă mai groasă sub cap, ca să aibă fața îndreptată spre Qibla atunci când săvârșește rugăciunea prin mișcările capului.

Dacă un bolnav nu poate, pentru moment, să efectueze rugăciunea nici prin mișcările capului, atunci acea rugăciune se amână (se lasă pentru kada = recuperare). Cel care începe să se simtă din ce în ce mai rău în timpul rugăciunii, continuă efectuarea rugăciunii atât cât îi mai țin puterile. Dacă cineva care săvârșește namazul stând jos, începe să se simtă mai bine în timpul rugăciunii, atunci poate continua rugăciunea în picioare.

Cineva care pierde într-un fel sau altul deplinătatea facultăților mintale în momentul săvârșirii rugăciunii, acela întrerupe rugăciunea. Acesta recuperează acea rugăciune, în cazul însănătoșirii sale.

Este fard (obligatoriu) ca să se facă de urgență recuperarea tuturor rugăciunilor nesăvârșite la timpul lor.

Recuperarea rugăciunilor (kada)

Dat fiind faptul că rugăciunea este o acțiune, prin excelență, fizică, adică o rugăciune efectuată cu ajutorul corpului, de aceea nimeni nu poate să-l efectueze în locul altuia. Fiecare trebuie să-l efectueze de unul singur, personal.

Un musulman trebuie să-și planifice timpul în așa fel încât să efectueze toate cele cinci rugăciuni fard și uitr la timpul lor, fără ca

să le amâne.

Fardul rugăciunii de vineri trebuie efectuat în timpul rugăciunii de amiază. Cel care nu a putut să se trezească pentru rugăciunea de dimineață poate să facă kada, chiar și înainte de predică (hutbe). Nu este indicat să se efectueze rugăciunile celorlalte timpuri, până când nu s-a recuperat (kada) rugăciunea care nu a fost săvârșită la timpul său.

În legătură cu această chestiune într-un Hadis autentic se spune: "Dacă cineva care, în timp ce efectuează o rugăciune în grup (cu gemat), își aduce aminte că nu a împlinit rugăciunea anterioară din cauză că a adormit sau pur și simplu a uitat de el, atunci să facă kada această rugăciune după efectuarea rugăciunii în adunare cu imamul".

Este fard (obligatoriu) recuperarea unei rugăciuni fard și este uagib recuperarea unei rugăciuni uagib. Recuperarea rugăciunilor sunnet nu a fost poruncită. Efectuarea rugăciunilor sunnet este doar în granițele timpului afectat pentru acesta.

Sunnet-urile neefectuate în cadrul acestui timp, nu mai pot fi recuperate. Doar sunnet-ul rugăciunii de dimineață trebuie recuperat, înainte de rugăciunea de amiază, împreună cu fardul acestei rugăciuni și asta pentru că sunnet-ul rugăciunii de dimineață, ca importanță, se apropie de o rugăciune uagib. Celelalte rugăciuni sunnet nu vor fi recuperate niciodată.

Este un păcat foarte mare când se renunță în mod voit la împlinirea rugăciunilor fard. Rugăciunile fard care n-au fost împlinite la timpul lor, trebuiesc a fi recuperate. Există scuze întemeiate (uzr) pentru ca o rugăciune fard sau uagib să fie lăsat pentru kada (recuperare). Acestea sunt: existența unui pericol din partea unui inamic somnul și uitarea.

Acesta trebuie să facă această rugăciune, de îndată ce motivul pentru care nu a săvârșit acea rugăciune și-a pierdut valabilitatea. Cu cât cineva întârzie săvârșirea unor asemenea rugăciuni, cu atât amenințarea de a săvârși un păcat crește și mai mult. Astfel, iubitul nostru Profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a săvârșit în grup chiar în noaptea aceea, cele patru

rugăciuni pe care nu le-a putut împlini din cauza violenței bătăliei de la Handak, deși companionii săi (Allah să-i aibă în mila Sa!) erau epuizați de oboseală și mulți dintre ei răniți.

Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus: „A unii două rugăciuni fard este unul din păcatele cele mai mari”. Acest lucru înseamnă că este mare păcat a nu săvârși o rugăciune la timpul său.

Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) spune: „Rugăciunea este pilonul credinței. Cine împlinește rugăciunea, își desăvârșește credința, iar cine nu împlinește rugăciunea își ruinează credința”.

Într-un alt Hadis autentic se specifică: “În ziua Judecării de Apoi, a doua întrebare imediat după credință va fi în legătură cu rugăciunea. Allah Preaînaltul ne avertizează: “O, voi ce credeți! Izbăvirea pentru voi este atunci când vă veți prezenta cu bine când veți fi chemați să dați socoteală pentru rugăciunile voastre. În funcție de aceasta voi ține celelalte socoteli mai ușoare”.

Recită ceea ce ți s-a revelat din Carte și împlinește Rugăciunea [As-Salat]! Rugăciunea [As-Salat] împiedică de la ceea ce este rușinos și de la ceea ce este oprit. Iar pomenirea [voastră] de către Allah este lucru și mai mare, iar Allah știe ce faceți voi!

[Coran 29:45]

Profetul Mohammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) spune: “Momentul prosternării este și momentul când omul se apropie cel mai mult de Allah Preaînaltul”.

Este interzis și foarte mare păcat a amâna fără un motiv întemeiat o rugăciune fard (obligatorie) pentru kada. Atât timp cât o rugăciune nu este recuperată, pentru iertarea acestui păcat nu este de ajuns exprimarea părerii de rău, a regretului. Abia după recuperare și după exprimarea regretului acest păcat va fi iertat. Atunci când se face teube-istigfar (exprimarea regretului), trebuie să fi făcut kada toate rugăciunile restante. Este și mai mare păcatul atunci când cineva pur și simplu nu mai vrea să recupereze rugăciunile restante, deși are posibilitatea și capacitatea de a realiza acest lucru. Cei care nu acordă importanță

recuperării rugăciunilor neefectuate la timpul lor, vor da socoteală.

Păcatul pentru întârzierea recuperării rugăciunii este mai mare decât păcatul pentru nesăvârșirea ei la timpul său.

CAPITOLUL VI

Musulmanii care nu săvârșesc rugăciunea

Companionul Abu Bakr Siddik (Allah să-l aibă în mila Sa!) relatează că atunci când începe timpul unei rugăciuni, îngerii ne avertizează spunând: “O, voi fii lui Adam, sculați-vă! Stingeti focul pregătit pentru mistuirea voastră, săvârșind rugăciunea!” Într-un hadis autentic se menționează: “Rugăciunea este cea care diferențiază musulmanul de necredincios. Adevăratul musulman face rugăciune, în schimb, necredinciosul nu face, iar ipocriții, fățarnicii, cei cu două fețe uneori fac, alții nu fac rugăciunea. Pentru fățarnici osânda va fi cumplită în iad”.

Unul dintre cei mai de seamă învățați islamici Abdullah ibnu Abbas (Allah să-l aibă în mila Sa!) relatează: “L-am auzit pe Trimisul lui Allah spunând: Cei care nu săvârșesc rugăciunea, Îl vor vedea pe Allah Preaînaltul tare înfuriat în Ziua Judecării de Apoi”. Toți imamii Hadis-urilor, fără excepție, sunt de părere că este necredincios (kafir) cel care intenționat nu săvârșește rugăciunea și nu simte nici un pic de remușcare pentru faptul că timpul unei rugăciuni trece și el nu l-a efectuat. Dar care va fi soarta celor care nici nu se gândesc la rugăciunea, soarta celor care nici nu recunosc rugăciunea ca o îndatorire sfântă?

Toți învățații musulmani sunt în unanimitate de părere privind faptul că pomenirile și rugile (nu și rugăciunea) nu reprezintă o componentă obligatorie a credinței. Doar în privința rugăciunii, părerile sunt diferite. Imami ai legii canonice islamice (fikh) ca Imam Ahmed ibni Hanbel, Ishak ibni Reheveih, Abdullah ibnu Mubarak, Ibrahim Nehai, Hakem bin Uteibe, Eiiub Sahtiiani, Daud Tai, Abu Bakr ibnu Șeibe, Zubeir bin Harb și mulți alți învățați susțin că este necredincios (kafir) cel care cu bună-știință, intenționat nu săvârșește rugăciunea. Așa stând lucrurile, o, fratele meu de credință, nu neglija rugăciunea, tratează-o cu cea mai mare seriozitate! Împlinește-o cu dragă inimă! Allah Preaînaltul îi va osândi cumplit, în Ziua Judecării de Apoi, pe cei care nu se

achită de această obligație?

Binefacerile spirituale ale rugăciunii

Sunt foarte multe hadis-uri în care se menționează și se subliniază binefacerile efectuării rugăciunii și răsplata pe care o vor primi cei care săvârșesc rugăciunea.

1. Abu Hureira (Allah să-l aibă în mila Sa!) relatează: “Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a spus: Cele cinci rugăciuni împreună cu rugăciunea de vineri până în vinerea cealaltă, de asemenea și postul de Ramadan până la următorul post de Ramadan, șterg toate păcatele săvârșite în perioadele respective, atâta timp cât este evitată săvârșirea păcatelor mari”.

Sunt șterse toate păcatele mici, cu excepția păcatelor pentru încălcarea drepturilor individuale. Este un prilej pentru ușurarea păcatelor mari, în cazul că toate păcatele mici au fost șterse. Pentru iertarea păcatelor mari este nevoie și de mărturisirea căinței (tauba). În cazul când cineva nu are păcate mari care să fie șterse, atunci aceste fapte îl ajută să fie ridicat în rang.

2. Abdullah ibnu Mes'ud (Allah să-l aibă în mila Sa!) relatează: “L-am întrebat pe Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!): Ce faptă este cea mai prețioasă Atotputernicului Allah? El a răspuns: Rugăciunea împlinită la timpul stabilit”. Se menționează și varianta: “În primul rând rugăciunea împlinită la timpul stabilit. Eu l-am mai întrebat: Și în afară de acesta ce este prețios pentru El? El a răspuns: Să faci bine părinților. Și în afară de asta? El a zis: A te lupta pe calea lui Allah”.

Acest hadis autentic este menționat în două culegeri: în Bukhari și Muslim. Într-un alt Hadis se spune că fapta cea mai agreată de Allah Preaînaltul este să-i saturi pe alții, în altul să saluți, în altul să faci rugăciune când toată lumea doarme, în altul să nu jignești pe nimeni, nici cu vorba și nici cu fapta, în altul să săvârșești pelerinajul, fără să săvârșești vreun păcat.

Sunt hadisuri în care se specifică faptul că pomenirea lui Allah Preaînaltul este o îndatorire permanentă scumpă Lui. După cum se vede răspunsurile au fost formulate în funcție de cel care formula aceste întrebări. Se mai poate spune că aceste răspunsuri țin cont și de perioada când au fost puse și de către cine.

Versetele Sfântului Coran, hadisurile autentice arată că rugăciunea este mai importantă decât dania (zekat), decât milostenia (sadaka). Însă a salva, într-un fel sau altul, pe cineva de la moarte este mai important decât rugăciunea. Astfel că, în alte condiții, alte lucruri și fapte sunt mai importante.

3. Obada bin Samit (Allah să-I aibă în mila Sa!) relatează: "Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zis: Allah Preaînaltul a poruncit cinci rugăciuni în timpul zilei și nopții. Allah Preaînaltul a făgăduit că îi va ierta păcatele celui care își face abluțiunea cum se cuvine și le împlinește la timpul stabilit, efectuând înclinările și prosternările fără cusur. Nu a făgăduit nimic în ceea ce îi privește pe cei care nu săvârșesc rugăciunea. Pe aceștia, dacă voiește îi iartă, dacă nu le dă osânda grea. Acest hadis a fost consemnat de Imam Ahmed, Abu Daud și Nisaî. Este limpede că trebuie să acordăm atenția cuvenită modului de efectuare a rugăciunii și felului cum facem înclinările (ruku) și prosternările (sejde). Allah Preaînaltul se ține de cuvânt. Cu siguranță că îi va ierta pe cei care împlinesc rugăciunile.

4. Buraida Aslami, unul dintre cei mai de seamă companioni relatează: "Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zis: Legământul nostru cu voi este rugăciunea. Cel care părăsește rugăciunea este necredincios (kafir)". Se poate vedea că este musulman doar acela care face rugăciunea. Este un necredincios (kafir) cel care nu acordă importanța cuvenită rugăciunii, cel care nu efectuează rugăciunea pentru că nu are convingerea că efectuarea lui este prima obligație. Acest Hadis a fost consemnat de imamii Ahmed, Tirmidzi, Nisai și Ibni Mageh.

5. Abu Zar Ghifari relatează faptul că într-o zi de toamnă a ieșit împreună cu Trimisul lui Allah în stradă. Se scuturau frunzele. A rupt două crenguțe dintr-un copac. Atunci când a văzut că

acestora li s-au scuturat toate frunzele a zis: “O, Abu Zar! Așa cum s-au scuturat frunzele acestor crenguțe, tot așa se scutură și păcatele unui musulman care săvârșește rugăciunea întru Allah. Acest Hadis l-a consemnat imamul Ahmed.

6. Zeid bin Halid Giuhani relatează: Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zis: Toate păcatele din trecut îi vor fi iertate unui musulman care, împlinește o rugăciune de două rekat așa cum se cuvine, stăpânit de evlavie. Adică toate păcatele mai mici ale acestuia vor fi iertate”. Acest Hadis a fost consemnat de Imam Ahmed.

7. Abdullah bin Amr-ibni 'As relatează: Trimisul lui Allah (pacea și Binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zis: “Dacă cineva face rugăciune, această rugăciune împlinită de el reprezintă, în Ziua Învierii, dovada salvării sale de focul iadului. În caz că întrerupe rugăciunea, atunci nu mai are nici o dovadă pentru a fi iertat, fiind trimis lângă Karun, lângă Haman și lângă Ubei bin Halef”.

Se poate vedea și din relatarea aceasta că rugăciunile impuse (fard), indispensabile (uagib) și cele libere (sunnet) efectuate așa cum se cuvine, de către cineva, vor fi conul lui de lumină, cu care se va acoperi în ziua Învierii. În caz că încetează de a mai efectua rugăciunile, negreșit că va fi azvârlit în iad, alături de necredincioșii pomeniți mai sus. Acest Hadis a fost consemnat de către Imam Ahmed Dairimi și Baihaki.

8. Abuddarda (Allah să-l aibă în mila Sa!) relatează: “Cel pe care îl iubesc foarte mult mi-a zis: Chiar dacă ești tocat mărunț, chiar dacă ești mistuit de foc să nu pui nimic în rând cu Allah Preaînaltul! Nu părăsi rugăciunile impuse (fard)! Cine intenționat părăsește rugăciunea nu mai este musulman. “Nu consuma alcool! Alcool este cheia a tot ce este rău!” Acest Hadis a fost consemnat de Ibn Mageh. Se vede de aici că devine kafir (necredincios) cel care nu acordă importanța cuvenită rugăciunii și o abandonează. Cine părăsește rugăciunea pur și simplu din lenevie, dar nu recunoaște nu devine kafir, dar se încarcă cu un mare păcat. Nu este păcat atunci când rugăciunea nu este îndeplinită datorită unei

scuze motivate (uzr) prevăzute de islam.

9. Abdullah ibn Omer (Allah să-l aibă în mila Sa!) relatează: "Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zis: Fapta cea mai scumpă Atotputernicului Allah este rugăciunea împlinită la timpul stabilit. El îi iartă și pe aceia care săvârșesc rugăciunea spre sfârșitul timpului stabilit". Acest Hadis a fost consemnat de Tirmidhi.

Rugăciunea este superioară tuturor celorlalte pomeniri. Este și mai bună atunci când este săvârșită de îndată ce începe timpul stabilit. Aișa (Allah s-o aibă în mila sa!) relatează: "Nu l-am văzut nici măcar de două ori ca Trimisul lui Allah să fi amânat împlinirea rugăciunii spre sfârșitul timpului stabilit". Acest lucru înseamnă că o singură dată în viață a săvârșit rugăciunea spre sfârșitul timpului stabilit al acelei rugăciuni.

10. Aișa (Allah s-o aibă în mila Sa!) relatează că printre rugăciunile nafilie (de bunăvoie) pe care Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) le-a săvârșit, sunnetul rugăciunii de dimineață este, de departe, pe primul loc. Această informație este consemnată și în Bukhari și în Muslim. Se vede că Aișe (Allah s-o aibă în mila sa!) spune că sunt rugăciuni nafilie rugăciunile sunnet efectuate împreună cu rugăciunile fard.

Emir-ul muminin Omar Al-Faruk (Allah să-l aibă în mila Sa!) într-o zi, după ce a condus o rugăciune de dimineață, observând că lipsește un cunoscut, întrebă pe ceilalți motivul absenței acestuia. Cei prezenți spuseră că acesta are obiceiul să facă rugăciune nafilie toată noaptea și probabil că de aceea nu s-a mai putut trezi pentru rugăciunea de dimineață. Atunci Omar (Allah să-l aibă în mila Sa!) spuse că mai bine dormea toată noaptea și efectua rugăciunea de dimineață în grup, împreună cu toată lumea. Și din această pildă se vede că este de zeci de ori mai bine să ne concentrăm asupra acelor detalii care ne conduc să realizăm o rugăciune fard perfectă, decât să ne ocupăm de alte rugăciuni neimpuse (nafilie).

De aceea, de exemplu, achitarea daniei (zekat) de o liră este mult mai apreciată decât darea unei pomeni, milostenii (sadaka)

de o mie de lire. Contează foarte mult, nu numai împlinirea unui fard, ci și căile și modalitățile cum se efectuează acesta. Astfel, când se dă zekat o liră se are în vedere și cui trebuie să-l dai primul. Chiar și simplul fapt că-l dai unei rude apropiate, este mult mai bine decât să dai cuiva necunoscut o pomană.

Adevărurile rugăciunii

Rugăciunea reprezintă o chintesență a tuturor modalităților de închinare, de rugăciune. Sunt concentrate într-o rugăciune recitarea unor versete și sure din Coranul cel Sfânt, rostirea tesbihului (adică a spune **subhanallah**), ruga pentru binecuvântarea lui Allah asupra Trimisului Allah, rugă pentru iertarea păcatelor și chemarea binecuvântării lui Allah asupra sa și a celorlalți musulmani.

Copacii, ierburile, toate plantele stau drept, în poziție verticală, ca și cum ar sta gata să înceapă o rugăciune. Animalele stau ca și cum ar face ruku (înclinare), iar tot ce este neînsuflețit stă întins la pământ de parcă ar efectua prosternarea (sejde). Un musulman, prin tot ceea ce face într-o rugăciune, simbolizează ceea ce se petrece în mediul său înconjurător.

Împlinirea rugăciunii a fost poruncită în noaptea de mi'ragi (înălțare).

Cei care săvârșesc rugăciunea cu evlavie față de Allah Preaînaltul și precum Trimisul Lui, vor simți în sufletele lor o stare de înălțare. Allah Preaînaltul și Trimisul Lui i-au binecuvântat pe musulmani, dându-le rugăciunea. Pentru acest dar trebuie să-L venerăm și să ne arătăm neconținut recunoștința față de Allah Preaînaltul. Fie ca Allah să coboare binecuvântarea Sa asupra Profetului Său preferat, care ne-a călăuzit pe calea cea dreaptă și ne-a adunat la adevărata credință!

Cel care săvârșește o rugăciune simte o ușurare, o eliberare, o mulțumire incredibilă! (Un pios spunea: "Deși este imposibil să-L vezi pe Allah Preaînaltul, totuși atunci când împlinești rugăciunea trăiești sentimentul că ești față-n față cu El").

La începuturile islamului se efectua rugăciunea cu fața orientată spre Ierusalim. Atunci când s-a poruncit efectuarea rugăciunii cu fața orientată spre Qibla, locul unde se află lăcașul profetului Ibrahîm (Allah să-l aibă în mila Sa!), renunțându-se la săvârșirea rugăciunii cu fața îndreptată spre Beit-ul-makdis, evrei din orașul Medina s-au supărat, întrebând care va fi soarta tuturor rugăciunilor care fuseseră efectuate cu fața orientată spre Ierusalim. Atunci a fost pogorât versetul o sută patruzeci și trei al surei Al-Bakara (Vaca) care a rezolvat această dilemă:

Astfel Noi am făcut din voi o comunitate cumpătată, pentru ca să fiți martori în legătură cu oamenii și pentru ca Profetul să fie martor în legătură cu voi. Și nu am ales Qibla pe care ai avut-o decât pentru a-l ști pe cel care-l urmează pe Profet [când o vom schimba] și pe cel care se întoarce pe călcâiele sale. Și va fi lucru greu [acesta], mai puțin pentru cei pe care i-a călăuzit Allah. Și nu va lăsa Allah să fie în deșert Rugăciunea voastră, căci Allah este față de oameni Iertător și Îndurător [Ra'uf, Rahim].

[Coran 2:143]

Rugăciunea a fost înștiințată prin cuvântul credință (iman). De aici se poate trage concluzia că efectuarea rugăciunii neconform cu exigențele sunnei atrage după sine zdruncinarea credinței. Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zis: "Lumina și desfătarea ochilor mei este rugăciunea". Acest Hadis Sacru se poate interpreta în felul următor: Allah Preaînaltul îmi este martor atunci când împlinesc rugăciunea și acest lucru constituie o mare desfătare pentru privirea mea.

Într-un Hadis se relatează că Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) zice: "O, Bilal! Liniștește-mă!, Acesta înseamnă: "O, Bilal, liniștește-mă rostind ezanul și ikamet". Doar în rugăciune ne putem găsi liniștea. Cine își caută liniștea în altă parte, nu va reuși. Cine neglijează efectuarea rugăciunii, fără îndoială că va neglija și celelalte aspecte ale religiei.

Superioritatea Rugăciunii

Rugăciunea concentrează în ea toate celelalte rugăciuni. Deși reprezintă o cincime din islam, datorită capacității sale de cuprindere, datorită densității sale, chiar și singură poate reprezenta întreg islamul. Este cea mai importantă faptă prin care omul poate câștiga bunăvoința și binecuvântarea lui Allah Preaînaltul. Datorită faptului că practicarea rugăciunii a fost poruncită într-o noapte atât de importantă, așa cum este noaptea de mi'ragi, de aceea rugăciunea mai este caracterizată ca fiind **înălțarea musulmanilor**.

Într-un hadis se spune: „Prin rugăciune omul se apropie cel mai mult de Allah Preaînaltul”. Este imposibil ca trăind pe această lume să-L vedem pe El. Această lume nu este prielnică pentru realizarea acestui lucru. Sunt oameni pe care Allah Preaînaltul i-a înzestrat cu înțelepciune și cu harul de a călăuzi și pe ceilalți oameni pe calea cea dreaptă. Dacă rugăciunea nu ar fi fost poruncită ca o îndatorire obligatorie, atunci cine ar fi tras vălul de pe fața sublimă a năzuinței și a scopului suprem? Cum ar mai fi descoperit pioșii și cuvioșii pe adevăratul și singurul iubit al lor?

Rugăciunea aduce mângâiere sufletelor îndurerate. Tot rugăciunea alină durerile celor suferinzi. Hrana sufletului este rugăciunea. Rugăciunea este cel mai extraordinar leac al inimii. Mărturisiri ca: “O, Bilal! Liniștește-mă!” și “Lumina și desfătarea ochilor mei este rugăciunea!” consemnate de unele hadisuri, scot în evidență miracolul pe care-l reprezintă rugăciunea. Tot ce există în afara rugăciunii nu este altceva decât închipuiri și imaginații. Cineva care este pătruns, cuprins de adevărul transmis de rugăciune, trăiește sentimentul că părăsește această lume și pătrunde în Viața de Apoi și parcă are și el parte de binefacerile acelei Lumi.

Fără îndoială că aceasta este adevărata desfătare, fără a fi rodul unor închipuiri deșarte. Pentru că în lumea noastră, tot ce există, reprezintă o urmare a închipuirii noastre. Pentru a putea vedea care este de fapt realitatea, trebuie încercată înălțarea.

Pentru un musulman înălțarea reprezintă rugăciunea. De această binefacere se bucură doar musulmanii. Musulmanii urmând calea arătată de Profetul lor se bucură de această binefacere. Doar Profetul lor iubit (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), în noaptea Înălțării, părăsind lumea noastră a ajuns până la Allah. A intrat în rai și i s-a oferit cinstea și fericirea de a vedea splendorile raiului. O, Allah, coboară harul și binecuvântarea Ta asupra profetului Tău preferat, Pacea și mila Ta fie asupra lui! O, Allah! Coboară harul și binecuvântarea Ta asupra tuturor profetilor și tuturor urmașilor lor și de asemenea, asupra tuturor credincioșilor!

Adeptii ai misticismului islamic susțineau că rugăciunea este rodul unui ritualism mecanic, care nu ajută la cunoașterea realității religioase și de aceea căutau alinarea recurgând la calea descoperirii personale a tainelor divine și a descoperirii și înțelegerii propriei persoane. Aceștia pentru a-și atinge scopurile s-au îndreptat în altă direcție. Mai mulți dintre ei considerau că rugăciunea nu are nici o legătură cu năzuințele lor de a descoperi tainele divine prin eforturi personale. Considerau postul superior rugăciunii. O mare parte dintre aceștia care nu puteau sau nu vroiau să înțeleagă binefacerile rugăciunii, s-au străduit să-și găsească liniștea sufletească în dans și în muzică, prin care puteau să intre în transă, în felul acesta, spuneau ei că se contopesc cu divinitatea. Ei erau convinși că notele muzicale le conferă alinarea pe care o căutau, deși știau foarte bine semnificația unui Hadis autentic: "Allah Preaînaltul nu a poruncit vindecarea în haram".

Într-adevăr, un începător în ale înotului, atunci când este în pericol de a se îneca se agață și de foc.

O, frații mei întru credință! Distanța între rugăciune și muzică, este tot atât de mare ca distanța dintre binefacerile rugăciunii și alinarea pe care ți-o dă muzica!

Este un mare har al Atotputernicului Allah că săvârșim cu plăcere rugăciunile fără să simțim absolut nici un fel de greutate în săvârșirea lor. Nu oricui îi este dat să simtă acel gust miraculos al

rugăciunii. Plăcerea gustată prin săvârșirea rugăciunilor fard este de zeci de ori mai puternică decât plăcerea pe care o gustăm săvârșind rugăciunile nafile. (Rugăciunea nafile înseamnă toate celelalte rugăciuni în afară de rugăciunile fard și uagib). Sunneturile celor cinci rugăciuni și toate celelalte rugăciuni, în afara celor uagib, sunt nafile. Trupului nu-i revine nici măcar o părticică din plăcerea provocată de rugăciune. În timp ce omul simte acest gust în suflet, geme și plânge. O, Allah! Ce înaltă favoare este aceasta! Ce mare binecuvântare și fericire pentru cei ca noi cu sufletele bolnave, să auzim aceste vorbe!

Să nu se uite faptul că importanța, gradul rugăciunii săvârșit pe această lume este egal cu favoarea de a-l vedea pe Allah Preaînaltul, în Viața de Apoi. Pe pământ, toate rugăciunile sunt concentrate în vederea atragerii oamenilor spre rugăciune. Scopul primordial este de a săvârși rugăciunea, întrucât numai prin el se ajunge la fericirea veșnică.

Rugăciunea este mai importantă decât toate celelalte rugi și decât postul. Rugăciunea umple de bucurie inimile îndurerate. Rugăciunea șterge toate păcatele, îi apără pe oameni de săvârșirea unor fapte nedemne.

Într-un hadis se spune: "Rugăciunea umple inimile de bucurie și fericire". Rugăciunea aduce bucurie în sufletele întristate, ea este hrana sufletului și leacul tămăduitor al inimii.

Miracolul rugăciunii

Allah Preaînaltul, prin mai multe versete ale sale, ne face cunoscut faptul că musulmanii care săvârșesc fapte bune vor intra în rai. Ce se înțelege prin fapte bune (amel salih), toate faptele bune sau numai o parte din ele? Dacă ar fi vorba de toate faptele bune existente, atunci nimeni nu le-ar putea făptui absolut pe toate. Dacă însă ar fi vorba doar de unele dintre acestea, atunci se pune întrebarea privind: pe care dintre acestea trebuie să le efectuăm. În fața acestei dileme Allah Preaînaltul ne-a venit în ajutor, indicându-ne cele mai importante fapte pe care trebuie să le

săvârșească un musulman. Faptele cele mai scumpe Atotputernicului Allah sunt îndeplinirea, împlinirea celor cinci piloni pe care este clădit islamul.

Cine împlinește, în întregime, fără cusur, cei cinci piloni, are șanse mari de a se salva de focul iadului. Mărturisirea că nu este altă divinitate afară de Allah, că Mohammed este supusul și Trimisul Său, săvârșirea rugăciunii, achitarea zekat-ului (dania), pelerinajul la Kaaba și postul de Ramadan sunt chintesența tuturor celorlalte fapte bune existente. Acestea sunt fapte care feresc oamenii de a săvârși păcate și de a făptui lucruri urâte, lucruri rele.

Recită ceea ce ți s-a revelat din Carte și împlinește Rugăciunea [As-Salat]! Rugăciunea [As-Salat] împiedică de la ceea ce este rușinos și de la ceea ce este oprit. Iar pomenirea [voastră] de către Allah este lucru și mai mare, iar Allah știe ce faceți voi!

[Coran 29:45]

În Coranul cel Sfânt, sura Ankabut (Păianjenul), versetul patruzeci și cinci se spune: „Recită cartea ce ți s-a relevat și împlinește rugăciunea. Fără îndoială că rugăciunea te ține departe de necuviință și răutate, iar pomenirea lui Allah este cea mai mare rugăciune. Allah știe ceea ce faceți. Dacă un musulman împlinește întocmai toate obligațiile prevăzute de cei cinci piloni, atunci înseamnă că acesta a știut să-și arate recunoștința față de Allah Preaînaltul.

De ce să vă pedepsească Allah, dacă sunteți mulțumitori și credeți? Doar și Allah este Mulțumitor și Atoateștiutor.

[Coran 4:147]

Dintre acești cinci piloni cel mai important este rugăciunea, el este stâlpul credinței. Trebuie să ne străduim să împlinim rugăciunile respectând întru-totul cerințele, exigențele de înfăptuire a fiecărui rugăciuni, a fiecărei părți a rugăciunii. Dacă rugăciunea este împlinită temeinic, atunci înseamnă că s-a înălțat un pilon puternic al islamului. Procedând astfel reușim să apucăm frânghia salvării de iad. Fie ca Atotputernicul Allah să ne acorde favoarea, să ne învrednicească să împlinim rugăciunea!

Când rostim Allahu akbar la începutul rugăciunii noi de fapt mărturisim că Allah Preaînaltul nu are nevoie nu numai de rugăciunea oamenilor, El nu are, în general nevoie de absolut nimic. N-are nevoie de întreținere și nici nu voiește ca cineva să-L hrănească. Tekbir-urile pe care le facem în timpul rugăciunii ne arată că noi, de fapt, nu reușim să facem o rugăciune demnă de slava lui Allah Preaînaltul.

Datorită faptului că rugăciunea este înălțarea musulmanului, a fost poruncită recitarea, la sfârșitul rugăciunii, a cuvintelor pe care le-a rostit Profetul nostru (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) în noaptea de mi'ragi (în noaptea înălțării), adică recitarea rugăciunii **Ettehiiatu**. Tocmai de aceea este necesar ca cineva care săvârșește o rugăciune, trebuie s-o folosească ca un mijloc prin care realizează propria înălțare.

Profetul nostru (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zis: "Momentul săvârșirii prosternării este și momentul când un om este cel mai aproape de Allah Preaînaltul". În momentul săvârșirii rugăciunii credincioșii se află în strânsă legătură cu Atotputernicul Allah, atunci Îl imploră, Îl roagă. Tot atunci aceștia realizează și mai bine că El este Preaînaltul, Unicul, Cel Atotputernic și Iertător. Tocmai de aceea s-a poruncit salutul la sfârșitul rugăciunii pentru ca cel care a săvârșit rugăciunea să nu se ridice cu gânduri sumbre de la rugăciune.

Într-un hadis Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a poruncit ca după fiecare rugăciune fard să se recite de 33 de ori **tesbih**-ul (Subhanallah), de 33 de ori **tahmid**-ul (Elhamdulillah) și de 33 de ori **tekbir**-ul (Allahu akbar) și o dată **tehlil**-ul (la ilahe illa Allah, uahdehu la șerike leh, lehul-mulku ue lehul-hamdu ue hua 'ala kulli şeyi-in kadir).

După rugăciune, cu gândul curat că am săvârșit rugăciunea, străduindu-ne să fim cât mai aproape de perfecțiune și după pomenirile prin tesbih, tahmid și tekbir, ne rugăm ca Allah să coboare harul și binecuvântarea Sa, în primul rând asupra Profetului nostru iubit (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), asupra tuturor profeților, credincioșilor și urmașilor lor și, de

asemenea, asupra părinților, rudelor, prietenilor și fraților noștri întru credință. Amin.

Binefacerile fizice Rugăciunii

Un musulman săvârșește rugăciunea pentru că este o poruncă a Atotputernicului Allah. Poruncile lui Allah Preaînaltul sunt pline de foloase și avantaje, iar în prohibițiile Lui există foarte mult rău. Specialiștii în medicină cunosc astăzi cu precizie o mare parte din aceste foloase și inconveniente. Nici o altă ideologie nu a acordat și nu acordă importanța pe care o acordă islamul sănătății.

Religia noastră a poruncit efectuarea rugăciunii începând cu o vârstă fragedă și până la sfârșitul vieții. Fără îndoială că cel care săvârșește rugăciunea simte din plin binefacerile acesteia asupra sănătății sale.

Iată câteva din foloasele rugăciunii asupra sănătății:

1. Datorită faptului că mișcărilor executate în timpul rugăciunii nu sunt bruște, de aceea ele nu obolesc inima. Tot așa, faptul că aceste mișcări sunt executate în diferitele perioade ale zilei, reprezintă o împrejurare deosebit de favorabilă pentru ca organismul să fie tot timpul plin de energie.

2. Sângele irigă foarte bine creierul aceluia care în timpul celor cinci rugăciuni este nevoit să-și pună capul de optzeci de ori pe podea.

Tocmai de aceea, este comparativ redus numărul bolnavilor de amnezie sau alte boli ale creierului în rândul celor care efectuează rugăciunea, față de cei care nu efectuează. Acești oameni au o existență mult mai sănătoasă, trăiesc mai mult. Aceștia nu suferă de boala *demans senil*, boală a slăbirii facultăților intelectuale, cauzată de bătrânețe.

3. Ochii celui care efectuează rugăciunea beneficiază de o circulație mai bună a sângelui. De aceea sunt mai puține cazurile de presiune intraoculară. De asemenea, se asigură în permanență înlocuirea lichidului de pe ochi. Aceste exerciții executate cu o precizie de ceasornic, de cinci ori pe zi, apără ochii de cataractă și

de glaucom.

4. Mișcările uniforme din timpul rugăciunii ajută la digestia stomacului, asigură fluiditatea, curgerea normală a bilei, evitându-se astfel depunerile de calculi și, de asemenea, ajută la degajarea mai ușoară a enzimelor pancreasului, este deosebit de eficace în prevenirea constipației. Datorită faptului că rinichii și căile urinare sunt agitate în permanență, posibilitatea formării de calculi în rinichi este redusă, asigurându-se și o golire normală a vezicii urinare.

5. Mișcările ritmice efectuate în timpul rugăciunii, pune în funcțiune mușchii și articulațiile care sunt mai puțin solicitate în viața cotidiană, prevenind astfel apariția unor maladii ale articulațiilor și ale mușchilor, cum ar fi de pildă, artroza și calcifierea.

6. O bună sănătate corporală este asigurată printr-o igienă ireproșabilă. Abluțiunea simplă și cea generală sunt deopotrivă, o purificare spirituală și fizică. Fără o purificare corporală și spirituală nu este posibilă rugăciunea. Prin abluțiune și îmbăiere se asigură curățenia, purificarea corporală. Prin rugăciunea îndeplinită se asigură și purificarea sufletească, spirituală.

7. În medicina preventivă se acordă o mare importanță exercițiilor fizice executate în anumite perioade de timp ale zilei. Timpurile stabilite pentru efectuarea celor cinci rugăciuni sunt cele mai optime pentru reîmprospătarea circulației sanguine și pentru înviorarea respirației.

8. Rugăciunea are însușirea de a regla somnul. Chiar și electricitatea statică acumulată în corpul omenesc, prin efectuarea prosternării (punerea capului pe podea) se realizează contactul cu pământul, asigurându-se astfel scurgerea acestei electricități. În felul acesta, trupul își recapătă vigoarea anterioară.

Pentru a ne bucura de acestea foloase ale rugăciunii, trebuie să împlinim rugăciunea la timpul stabilit și, de asemenea, trebuie să acordăm o importanță deosebită curățeniei, să avem grijă să nu mâncăm prea mult și de aceea, ceea ce consumăm să fie halal din toate punctele de vedere.

CAPITOLUL VII

Surele și rugile pot fi scrise cu litere latine?

Deși m-am străduit să scriu surele și pomenirile cu litere latine totuși acest lucru nu a fost posibil. Indiferent de semnele diacritice folosite cu literele latine; pentru redarea corectă a sunetelor și implicit a cuvintelor acestor sure și pomeniri este imposibilă. Pentru recitarea corectă a acestor sure și pomeniri trebuie să învățăm de la cunoscătorii recitării Coranului cel Sfânt tainele textului coranic, tainele sunetelor și semnelor acestei cărți sfinte. Ce mare binefacere este ca un musulman să învețe să recite corect Coranul cel Sfânt! Foarte multe hadisuri și lucrări de fiqh subliniază binefacerile și foloasele, cunoașterii recitării cât mai corecte a Coranului cel Sfânt.

Tocmai de aceea fiecare musulman trebuie să-și învețe copilul într-un fel sau altul, recitarea corectă a Coranului cel Sfânt. Mijlocul cel mai eficient de îndeplinire a acestui scop este acela de a-l trimite la cursurile de învățare a recitării Coranului cel Sfânt organizate în cadrul moscheilor. Acest mod de învățare a recitării corecte a Coranului cel Sfânt, de către copiii musulmanilor, este foarte eficient peste tot în lume. Seuap-ul primit atât pentru cel care depune eforturi întru învățarea corectă a semnelor acestei cărți sfinte, cât și pentru cel care îi ajută pe alții să învețe corect recitarea Coranului cel Sfânt, este deosebit de mare.

Ruga pentru ruku

În timpul plecăciunii în rugăciune (rukūʿ)

سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ . (ثلاثاً)

Subhaane rabbiel-'aziim (de trei ori)

„Cât de măreț este Domnul meu Cel mai Mare!” (*de trei ori*).

Ruga de ezan

اللَّهُمَّ رَبَّ هَذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ وَالصَّلَاةِ الْقَائِمَةِ أَنْتَ مُحَمَّدٌ الْوَسِيلَةُ وَالْفَضِيلَةُ وَأَبْعَثْهُ
مَقَاماً مَحْمُوداً الَّذِي وَعَدْتَهُ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ.

Allahumme rabbe hadzihid-da'uetit-taammeti ues-salaatil-qaa-imeh, e'ati Muhammedanil-uasiilate uel-fadiilate ueb'athhu maqaamen mahmuuden elladzii ua'ad-tehu [innaka laa tukhliful-mi'aad].

„O, Allah, Stăpân al acestei chemări perfecte și Stăpân al săvârșirii acestei rugăciuni, acordă-i lui Muhammed al-uasila și al-fadila și trimite-l în locul binecuvântat pe care l-ai promis. Cu adevărat, Tu îți ții întotdeauna promisiunile.”

Ruga de deschidere (subhaneke)

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ وَتَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَى جَدُّكَ وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ.

Subhaneke Allahumme ue bi-hamdike ue tabaarekesmuke ue te'aalaa gedduke ue laa 'ilaha ghairuke.

„Cât de măreț ești Tu, O, Allah, și Ție ți se cuvine toată slava. Binecuvântat este numele Tău și măreț este rangul Tău și nu există altă divinitate în afară de Tine.”

La ridicare din plecăciune

سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمَدَهُ .

Sami'allahu-limen-hamideh.

„Fie ca Allah să-l audă pe cel care-l slăvește!”

Această rugă trebuie făcută chiar în momentul ridicării

Ruga după ridicarea din plecăciune

رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ .

Rabbena ue lekel-hamdu, hamden kethiraan taiiban

Cartea rugăciunii

mubaareken fihi.

„O, Doamne, Ție ții se cuvine toată slava, o slavă multă minunată binecuvântată.

Ruga la prosternare

سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى . (ثلاثاً)

Subhaane Rabbiel-e'ala. (de trei ori)

„Cât de măreț este Domnul meu, Cel Prea Înalt!” (de trei ori)

Ruga între două prosternări

رَبِّ اغْفِرْ لِي ، رَبِّ اغْفِرْ لِي .

Rabbighfir-lii, rabbighfir-lii.

„Domnul meu, iartă-mă! Domnul meu, iartă-mă!”

Ruga 'Et-tahiaatu'

الْتَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ ،
السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَىٰ عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ . أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ
وَرَسُولُهُ .

Et-tahiaatu lillahi ues-salauaatu uet-taiibaatu, ues-selamu 'aleike aiiuhen-nebiiu ue rahmetullahi ue berekeatuhu, es-selamu 'aleina ue 'alaa 'ibaadikes-salihiin. Eşhedu en laa ilahe illa Allah, ue eşhedu enne Muhammeden 'abduhu ue resuluhu.

Toate saluturile sunt pentru Allah. Toate actele de slăvire și faptele bune sunt pentru El. Pacea, mila și binecuvântarea lui Allah să fie asupra ta, O, Profetule. Pacea să fie asupra noastră și asupra tuturor servitorilor drept-credincioși ai lui Allah. Mărturisesc că nu există altă divinitate în afară de Allah și că Muhammed este robul și Trimisul Său!”

Salati Ibrahimiie

(Allahumme salli și Allahumme barik)

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَعَلَىٰ آلِ
إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ ، اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَىٰ
إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ .

Allahumme salli 'ala Muhammedin ue 'ala aali Muhammedin kema salleite 'ala Ibrahime ue 'ala aali Ibrahiime, inneke hamiidun megiid. Allahumme barik 'ala Muhammedin ue 'ala aali Muhammedin kema barekte 'ala Ibrahiime ue 'ala aali Ibrahime, 'inneke hamiidun megiid.

„O, Allah, trimite slava Ta asupra lui Muhammed și asupra urmașilor lui Muhammed, așa cum ai trimis slava Ta asupra lui Avraam și asupra urmașilor lui Avraam. Cu adevărat, Tu ești plin de slavă și măreție. O, Allah, trimite binecuvântarea Ta asupra lui Muhammed și asupra urmașilor lui Muhammed, așa cum ai trimis binecuvântări asupra lui Avraam și asupra urmașilor lui Avraam. Cu adevărat, Tu ești plin de slavă și măreție!”

Rugi dupa 'selam'

اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ ، وَمِنْكَ السَّلَامُ ، تَبَارَكْتَ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ .
(ثلاثا)

Estaghfirullah. [de trei ori]

Allahumme entes-selamu ue minkes-selamu tebarekte ya dzal-gelali uel-ikraam.

„Cer iertarea Ta!” (de trei ori).

„O, Allah, Tu ești As-Salaam (Pacea – Făcătorul de pace și sursa păcii) și de la Tine este toată pacea. Slăvit ești Tu, O, Posesor al Măreției și al Cinstei!”

لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد، وهو على كل شيء قدير، اللهم لا مانع لما أعطيت، ولا معطي لما منعت، ولا ينفع ذا الجد منك الجد .

Laa ilahe illa Allahu uahdehu laa șeriike leh, lehul-mulku ue lehul-hamdu ue hua 'ala kulli șei-in qadiir. Allahumme laa maani'a lima e'ataite, ue laa mu'tiia limaa mane'ata, ue laa ianfa'u dzal-geddi minkal-geddu.

„Nu există altă divinitate în afară de Allah, Unicul, care nu are pe nimeni egal, a Lui este Împărăția și Slava și El este mai presus de toate Atotputernic. O, Allah, nimeni nu poate interzice ceea ce Tu ai poruncit și nimeni nu poate porunci ceea ce Tu ai interzis și nimeni nu poate beneficia nici de bunăstare, nici de

Cartea rugăciunii

măreție, căci la Tine se află toată bunăstarea și măreția.” (Și nu-i folosește puterea celui puternic decât cu puterea Ta)

اللَّهُمَّ اعْنِي عَلَى ذِكْرِكَ وَتَشْكُرِكَ ، وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ .

Allahumme e'innii 'ala dzikrike, ue șukrike, ue husni 'ibadetike.

„O, Allah, ajută-mă să Te pomenesc, să-Ți mulțumesc și să Te slăvesc în cel mai frumos mod cu putință.”

سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ . (ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ)

لا إله إلا الله وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ .

Subhanallah—de trezeci și trei de ori

el-hamdulil-lah — de trezeci și trei de ori

allahu akbar—[de trezeci și trei de ori.

La ilahe illa Allahu uahdehu laa șeriike lehu, lehul-mulku ue lehul-hamdu ue huua 'ala kulli șei-in qadiir.

„Cât de măreț este Allah, toată slava se cuvine lui Allah și Allah este Cel mai Mare.” (de treizeci și trei de ori)

„Nu există altă divinitate în afară de Allah Unicul, care nu are pe nimeni egal, a Lui este Împărăția și Slava și El este mai presus de toate Atotputernic!”

Următoarele trei capitole trebuie recitate o singură dată după rugăciunea de prânz, de amiază și noapte și de trei ori după Fajr și Magreb (ruga de dimineață și de seară).

(قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ) [الإخلاص 112]

Bismillahir-rahmair-rahim

Qul huallahu ahad 1 Allahus-samed 2 lem ielid ue lem iuuled 3 Ue lem iekun-lehu kufu-uen ahad 4

În numele lui Allah, cel Milostiv, Îndurător

“El este Allah, Cel Unic.

Allah este Stăpânul.

El nu zămislește și nu este născut

Și El nu are pe nimeni egal.”

În numele lui Allah...

[Al-Ikhlâs]

(قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ) [الْفَلَقُ 113]

Bismillahir-rahmair-rahim

Qul e'udzu birabbil-felaq 1 Min şerri ma khalaq 2 Ue
min şerri ghasiqin idza ue qab 3 ue min şerrinneffathati fil-
'uqad 4 Ue min şerri hasidin idza hased 5

În numele lui Allah, cel Milostiv, Îndurător
„Eu caut adăpost la Stăpânul revărsatului zorilor
Împotriva răului [venind] de la ceea ce El a creat
Şi împotriva răului întunericului ce se aşterne
Şi împotriva răului vrăjitoarelor care suflă în noduri
Şi împotriva răului pizmuitorului când pizmuieşte.”

[Al-Falaq]

(قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ) [النَّاسِ]

Bismillahir-rahmair-rahim

Qul e'udzu birabbin-nas 1 Melikin-nas 2 Ilahin-nas
3 Min şerril- uesuasil-khannas 4 Elledzi iu-ues-uisu fi sudurin-
nas 5 Minel-ginneti uen-na 6

„Eu caut adăpost la Domnul oamenilor
Stăpânul oamenilor
Dumnezeul oamenilor
Împotriva răului ademenitorului fugar
Care şopteşte în piepturile oamenilor
Împotriva [şoptelor] djinilor şi oamenilor”.

[An-Nas]

- De asemenea, din Sunna se recită după fiecare rugăciune obligatorie „Versetul Tronului” [„Aayet-ul-Kursiyy”].

(اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ)

Allahu laa ilaahe illa huuel-haiiul-qaiuum. La te-khudzuhu sinetu-ue laa neum. Lehu maa fis-samauati ue ma fil-erd. Men dze-lledzii ieşfe'u 'indehu illa bi-idznih. l'alemu ma beine eidiihim ue ma khalfahum. Ue la iuhiitune bişei-im-min 'ilmihî illa bima şa-e uesi'a kursi-iuhus-semauati uel-erda ue la ie-uuduhu hizuhuma ue huel-'aliiul-'aziim. 255

„Allah! În afară de El nu este Dumnezeu, Cel Viu, Veşnicul! Nici aţipirea, nici somnul nu-L cuprind. Ale Lui sunt cele din ceruri şi cele de pe pământ! Cine este acela care ar putea mijloci la El fără de îngăduinţa Lui? El le ştie pe cele din faţa lor şi pe cele din urma lor. Şi ei nu pricep nimic din ştiinţa Sa în afară de ceea ce El voieşte. Tronul Lui se întinde peste ceruri şi peste pământ şi nu-l este grea păzirea lor. El este Preaînaltul, Măreţul!”

[Al-Bakara:255]

ءَامَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ...

E'uudzu billahi mineş-şeitaanir-raġiim

Aamener-resuulu bimaa unzile ileihi minr-rabbihi uel-mu-minune, kullun amene billahi ue mela-iketihî ue kutubihî ue rusulihî la nuferrîqu beine ahadim-mir-rusulihî ue qaaluu semi'naa ue ata'anaa ghufraneke rabbenaa ue ileikel-masiir 285 La iukellifullahu nefsen illa us'ahaa leha maa kesebet ue 'aleihaa maktesebet, rabbenaa la tu-akhidzna in nesiinaa eu akhta-na rabbenaa ue la tahmil 'aleina isren kamaa hamaltahu 'alelledziina min qablinaa rabbenaa ue la tuhammilna maa la taaqate lena bihi ua'fu 'anna uaghfirlena ue-rhamnaa ente meulaana fansurnaa 'alal-qaumil-keafiriin. 286

Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea şi drept-credincioşii. Fiecare [dintre ei] a crezut în Allah, în îngerii Lui, în scripturile Lui şi în trimişii Lui. [Ei zic]: „Noi nu facem nici o deosebire între vreunul dintre trimişii Săi [şi ceilalţi]”. Şi ei au zis: „Noi auzim şi ne supunem! Iertarea Ta [o

implorăm], Doamne, și la Tine este întoarcerea 285 Allah nu impune nici unui suflet decât ceea ce este în puțința lui. El are ca răsplată ceea ce și-a agonisit [din faptele bune] și ca pedeapsă ceea ce a dobândit [din faptele rele]. Doamne, nu ne pedepsi pe noi, dacă am uitat sau am greșit! Doamne, nu ne împovăra pe noi cu grea povară, așa cum i-ai împovărat pe cei dinaintea noastră. Doamne nu ne împovăra pe noi cu ceea ce nu putem îndura! Și șterge-ne nouă greșalele noastre și iartă-ne pe noi și fii milostiv cu noi! Tu ești Ocrotitorul nostru, ajută-ne pe noi să izbândim asupra celor necredincioși. 286

[Al-Baqara:285,286]

Rugile ‘Kunnut’

اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْتَعِينُكَ وَنَسْتَغْفِرُكَ وَنَسْتَهِدُكَ، وَنُؤْمِنُ بِكَ وَنَتُوبُ إِلَيْكَ وَنَتَوَكَّلُ عَلَيْكَ وَنُثْنِي عَلَيْكَ الْخَيْرَ كُلَّهُ نَشْكُرُكَ وَلَا نَكْفُرُكَ وَنَخْلَعُ وَنَتْرُكُ مَنْ يَفْجُرُكَ. اللَّهُمَّ إِنَّا نَعْبُدُكَ، وَلكَ نُصَلِّي وَنَسْجُدُ، وَإِلَيْكَ نَسْعَى وَنَخْشَى، وَنَرْجُو رَحْمَتَكَ، وَنَخْشَى عَذَابَكَ، إِنَّ عَذَابَكَ بِالْكَافِرِينَ مُلْحَقٌ.

Allahumme inna neste'inuke ue nesteghfiruke Aue nestehdike ue nu-minu bike ue netubu ileike ue neteuekkelu aleike ue nuthni aleikel-khaira kulluhu neşkuruke ue la nekfuruke ue nekhla'u ue netruku mei-iefgiuruk. Allahumme iiake ne'abudu, ue leke nusalli ue nesgiudu, ue ileike nes'a ue nehfidu, nergiu rahmeteke, ue nekhşa 'adzaabeke, inne 'adzaabeke bil-keafirine mulhiq. .

„O, Allah, pe Tine te slăvim, la Tine ne rugăm și ne prosternăm [în rugăciune], spre Tine ne întoarcem și pe Tine te slujim. Ne rugăm pentru mila Ta și ne temem de pedeapsa Ta, căci, cu adevărat, pedeapsa Ta va cădea asupra necredincioșilor. O, Allah, căutăm sprijinul Tău și cerem iertarea Ta. Te slăvim și nu ne pierdem credința în Tine. Credem în Tine și ne supunem Ție și îi respingem pe cei care nu cred în Tine!”

Rugile pentru rugăciunea de deces

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِحَيِّنَا وَمَيِّتِنَا وَشَاهِدِنَا ، وَغَائِبِنَا ، وَصَغِيرِنَا وَكَبِيرِنَا ، وَذَكَرْنَا وَأُنْثَانَا .
اللَّهُمَّ مَنْ أَحْيَيْتَهُ مِنَّا فَأَحْيِهِ عَلَى الْإِسْلَامِ ، وَمَنْ تَوَفَّيْتَهُ مِنَّا فَتَوَفَّهُ عَلَى الْإِيمَانِ ، اللَّهُمَّ لَا
تُحْرِمْنَا أَجْرَهُ ، وَلَا تُضِلَّنَا بَعْدَهُ .

Allahumme igfir lihai-ina ue mei-itina ue şahidina ue ghaibina ue saghirina ue kabirina ue dzekerina ue unthana. Allahumme men ehieitehu minna fe-ehihi 'alel-islami ue men teueffeitehu minna feteuefehu 'alel-imani. Allahumme la tahrimna egirahu ue la tudillena be'adehu.

„O, Allah, iartă-i pe cei vii și pe cei morți, pe cei prezenți și pe cei absenți, pe cei mici dintre noi și pe bătrânii noștri, pe bărbații noștri și pe femeile noastre. O, Allah, pentru cei pe care îi ții în viață, fie ca viața lor să fie întru islam, pentru cei pe care i-ai luat la Tine, fie ca moartea lor să fie întru credință. O, Allah, nu ne lipsi de răsplată și nu ne abate de la calea cea dreaptă după el.”

اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ قَرِطًا وَتُخْرًا لَوَالِدَيْهِ، وَشَفِيعًا مُجَابًا، اللَّهُمَّ ثَقُلْ بِهِ مَوَازِينَهُمَا، وَأَعْظِمْ
بِهِ أَجُورَهُمَا، وَالْحَقُّهُ بِصَالِحِ الْمُؤْمِنِينَ، وَاجْعَلْهُ فِي كِفَالَةِ إِبْرَاهِيمَ، وَقِهِ بِرَحْمَتِكَ عَذَابَ
الْجَحِيمِ .

Allahumme igi'alhu faratan ue dzukhran liualideihi, ue şefiian mugeaban. Allahumme theq-qil bihi mauazinehuma ue e'azim bihi ugiurehuma, uel-hiqhu bi-salihil-mu'minine uegi'alhu fi kefaleti Ibrahime ue qihi bi-rahmatike 'adzabel-gehim.

„O, Allah, fă-l să fie o răsplată și o comoară pentru părinții lui. O, Allah, prin el, îngreunează talerele lor și mărește-le răsplata. Primește-l alături de drept-credincioși, pune-l sub protecția lui Avraam și protejează-l prin mila Ta de chinurile ladului.

Ruga de intrare în cimitir

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ، وَإِنَّا إِِنْ شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاجِقُونَ،
نَسْأَلُ اللَّهَ لَنَا وَلَكُمْ الْعَافِيَةَ.

Es-selamu 'aleikum ehled-diari minel-mu-uminine uel-muslimine ue inna inşa-Allahu bikum lahiqune [ue ierhamullahul-musteqdimine minna uel-muste-khirine] nes-elu Allaha lena ue

lekumul-'afie.

„Pacea să fie asupra voastră, O, voi cei din morminte, asupra credincioșilor și asupra tuturor musulmanilor. Și, noi, cu voia lui Allah, vă vom urma, Allah să-i ierte pe înaintașii noștri și pe cei amânați și vom cere lui Allah bunăstare atât pentru noi, cât și pentru voi.”

(قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ ...)

Bismillahir-rahmanir-rahim

Qul iaa ei-iuhel keafirun 1 la e'abudu ma te'abudun 2
ue la entum 'abidune ma e'abud 3 ue la ene 'abidum-ma
abettum 4 ue la entum 'abidune ma e'abud 5 lekum dinekum
ue lie din 6

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător 1. Spune: „O, voi, necredincioși!

2. Eu nu ador ceea ce adorați

3. Și nici voi nu adorați ceea ce ador eu.

4. Nici adorarea mea nu este asemeni adorării voastre,

5. Și nici adorarea voastră nu este asemenea adorării mele!

6. Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea!”

[Capitolul Al-Kafirun 109]

Capitole și versete din Coran ce se recită în timpul rugăciunii

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ 1 أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضَلُّيلٍ 2 وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ 3 تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ 4 فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ 5

Bismillahir-rahmair-rahim

Elem tera keife fe'ale rabbuke bi-eshabil-fil 1 elem iegial
keidehum fi tedlil 2 ue ersele aleihim tairan ebabil 3 termihim
bihigearetim-min sigi-gil 4 fege'alehum ke'asfim-me-kul 5

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

1. Oare n-ai văzut tu ce a făcut Domnul tău cu oamenii elefantului?!
2. Oare nu a făcut El vicleșugul lor să fie în deșert?!
3. Și a trimis peste ei păsări în stoluri,
4. Ca să arunce asupra lor cu pietre din lut ars!
5. Și i-a făcut pe ei ca un ogor mâncat.

Întâmplarea cu elefantul. Cârmuitorul Etiopiei Necâșînîn avea un dregător al provinciei Yemen pe nume Abraha. Cu scopul de a stopa pelerinajul oamenilor locului la Kaaba, oamenii acestuia au construit o biserică foarte mare în orașul Sana. Cu toate acestea, oamenii au continuat să meargă în număr mare la Mekka. Într-o noapte un tânăr pe nume Nūfeyl a profanat biserica. Pretextând această situație, Abraha a pornit cu oastea sa să dărâme Al-Ka'aba cea nobilă. Dar elefantul uriaș care mergea în fruntea oștii a refuzat să intre în Mekka și lăstunii (ebabil) trimiși în stoluri au aruncat cu pietre de lut ars asupra oștii etiopiene, distrugând-o în întregime.

Arabii denumesc anul când a avut acest eveniment „anul elefantului”. Aproximativ peste 50-55 de zile după acest eveniment a venit pe lume Profetul nostru (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لِيلَافِ قُرَيْشٍ 1 إِيْلَافِهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَاءِ وَالصَّيْفِ 2 فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ 3 الَّذِي
أَطْعَمَهُمْ مِّنْ جُوعٍ وَأَمَّنَّهُمْ مِّنْ خَوْفٍ 4

Bismillahir-rahmair-rahim

Li-ilafi qureiș 1 ilafihim rihleteș-șita-i ues-saif 2 fel-
ie'abudu rabbe hadzal-beit 3 elledzi et-amehum-min giu'iu-ue
amenehum-min khauf 4

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

1. Pentru obiceiul [neamului] Qurayș,
2. Obiceiul lor pentru călătoria de iarnă și cea de vară,
3. Să-L adore ei pe Stăpânul acestei Case,(2)
4. Care-i hrănește, păzindu-i de foame și-i ferește pe ei de spaimă!

Această sură a fost revelată atunci când reprezentanții de
frunte ai tribului Kureyș au fost de acord să se închine lui Allah,
doar cu condiția ca și Muhammed (pacea și binecuvântarea lui
Allah fie asupra lui!) să se închine idolilor și zeităților lor, ceea ce
ar fi însemnat perpetuarea idolatriei și a politeismului.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالذِّينِ 1 فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ 2 وَلَمَّا يَخْضُ عَلَى طَعَامِ
الْمِسْكِينِ 3 فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ 4 الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ 5 الَّذِينَ هُمْ يُرَاؤُونَ 6
وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ 7

Bismillahir-rahmair-rahim

Eraeitel-ledzi iukedz-dzibu biddin 1 fedzalikel-ledzi iedu'ul
ietim 2 ue la iehuddu ala ta'amil miskin 3 feueilun lilmusallin
4 elledzine hum 'an salatihim sahun 5 elledzine hum iura-une
6 ue iemna'unel-ma'un 7

Cartea rugăciunii

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكُوتِرَ 1 فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنْحِرْ 2 إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ 3

Bismillahir-rahmair-rahim

Inna e'atainakel-keuther 1 fesalli lirabbike uenhar 2
inne şani-eke huel-ebter 3

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ 1 لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ 2 وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ 3 وَلَا

أَنَا عَابِدٌ مَا عَبَدْتُمْ 4 وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ 5 لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينٌ 6

Bismillahir-rahmanir-rahim

Qul iaa ei-iuhel keafirun 1 la e'abudu ma te'abudun 2 ue la
entum 'abidune ma e'abud 3 ue la ene 'abidum-ma abettum 4
ue la entum 'abidune ma e'abud 5 lekum dinekum ue lie din 6

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

1. Spune: „O, voi, necredincioși!
2. Eu nu ador ceea ce adorați
3. Și nici voi nu adorați ceea ce ador eu.
4. Nici adorarea mea nu este asemeni adorării voastre,
5. Și nici adorarea voastră nu este asemenea adorării mele!
6. Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea!”

[Capitolul Al-Kafirun 109]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ 1 وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا 2 فَسَبِّحْ

بِحَمْدِ رَبِّكَ وَأَسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا 3

Bismillahir-rahmanir-rahim

Idza gea-e nasrullahi uel-feth 1 ue ra-eiten-nase iedkhalune fi
dinillahi efuagea 2 fesebbih bihamdi rabbike uestegfirhu innehu
keane teu-uaba 3

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

1. Când vine biruința lui Allah și cucerirea
2. Și-i vezi pe oameni intrând în religia lui Allah în cete,
3. Atunci slăvește-L cu laudă pe Domnul tău și roagă-L pe El de iertare, fiindcă El este Iertător [cu cel care se căiește] [*Tawwab*]!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ 1 مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ 2 سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ 3
وَأَمْرَأَتُهُ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ 4 فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ 5

Bismillahir-rahmanir-rahim

Tebbet ieda abi lehebiu-ue teb 1 ma agna 'anhu maluhu ue
ma keseb 2 seiesla naren dzate leheb 3 uemra-atuhu
hammaletel-hatab 4 fi gidiha hablum-mim-mesed 5

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

1. Să piară mâinile lui Abu Lahab(2) și să piară și el(3)!
 2. Averea lui să nu-i fie de nici un folos și nici ce a agonisit!
 3. Va arde în Focul cu flăcări,
 4. Împreună cu muierea lui,(4) aducătoarea de vreascuri,
 5. Care va avea la gâtul ei o funie de fire [de palmier].(5)
- Profetul (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) s-a urcat pe colina As-Safa și i-a chemat pe fii tuturor clanurilor tribului Kureyș la adunare. A venit și unchiul său Abu Lahab. Aceștia l-au întrebat motivul acestei adunări. Atunci Trimisul lui Allah i-a întrebat: „Dacă v-aș fi spus că o oaste de călăreți se află peste dealul acela, gata să năvălească, m-ați fi crezut voi oare?” Aceștia au răspuns că nu l-au învinuit niciodată de minciună. Atunci profetul le-a spus mesajul său de profeție și să creadă doar într-o singură divinitate. Atunci Abu Lahab l-a învinuit de minciună, și s-a supărat că doar pentru asta a fost chemat. Atunci Allah a revelat această sură. Se știe că unchiul său Abu Lahab, unul din cei mai aprigi adversari ai islamului, a murit păgân, după bătălia de la Badr. Abu Lahab și soția lui aruncau vreascuri cu spini dinaintea casei Trimisului lui Allah, când el se întorcea pe întuneric de la rugăciune.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ 1 اللَّهُ الصَّمَدُ 2 لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ 3 وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ 4

Bismillahir-rahmair-rahim

Qul huallahu ahad 1 Allahus-samed 2 Lem ielid ue lem
iuuled 3 Ue lem iekun-lehu kufu-uen ahad 4

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

1. Spune: "El este Allah, Cel Unic!
2. Allah este Stăpânul!
3. El nu zămisleşte și nu este născut
4. Și El nu are pe nimeni egal!"

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ 1 مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ 2 وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ 3 وَمِنْ شَرِّ

النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ 4 وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ 5

Bismillahir-rahmair-rahim

Qul e'udzu birabbil-felaq 1 Min șerri ma khalaq 2 Ue min
șerri ghasiqin idza ue qab 3 ue min șerrineffathati fil-'uqad 4
Ue min șerri hasidin idza hased 5

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

1. Spune: "Eu caut adăpost la Stăpânul revărsatului zorilor
2. Împotriva răului [venind] de la ceea ce El a creat
3. Și împotriva răului întunericii care se așterne
4. Și împotriva răului vrăjitoarelor care suflă în nodur
5. Și împotriva răului pizmuitorului, când pizmuiește."

Un evreu cu numele Lebid bin Asam a făcut farmece Trimisului lui Allah, provocând îmbolnăvirea lui. Cibril-i Emin l-a înștiințat pe trimisul lui Allah despre această vrăjitorie a evreului, care lăsase în fântână, făcând nod, unsprezece fire de păr ale profetului. În urma intervenției lui Ali (Allah să-l aibă în mila sa!) cele unsprezece fire de păr au fost scoase din fântână, iar Trimisul

lui Allah și-a recăpătat sănătatea. Faptul că această sura are unsprezece versete se datorează acestei întâmplări.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ 1 مَلِكِ النَّاسِ 2 إِلَهِ النَّاسِ 3 مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ 4
الَّذِي يُوسَسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ 5 مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ 6

Bismillahir-rahmair-rahim

Qul e'udzu birabbin-nas 1 Melikin-nas 2 Ilahin-nas 3 Min
şerril- uesuasil-khannas 4 Elledzi iu-ues-uisu fi sudurin-nas) 5
Minel-ginneti uen-nas 6

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

1. Spune: "Eu caut adăpost la Domnul oamenilor,
2. Stăpânul oamenilor,
3. Dumnezeuul oamenilor,
4. Împotriva răului ademenitorului fugar(2)
5. Care șoptește în piepturile oamenilor,(3)
6. Împotriva [șoaptelor] djinnilor și oamenilor".

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ 1 الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ 2 الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ 3
مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ 4 إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ 5 اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ 6 صِرَاطَ الَّذِينَ
أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ 7

Elhamdulillah rabbi-'alemin 1 errahmanir-rahim 2
maliki ieumiddin 3 i-iake ne'abudu ue i-iake neste'in 4 ihdines-
siratal- musteqim 5 siratal-ledzine en'amte 'aleihim 6 gairil-
magdubi 'aleihim ueled-dalin. 7

Bismillahir-rahmair-rahim

1. În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător [Ar-Rahman, Ar-Rahim],
2. Laudă lui Allah, al lumilor Stăpânitor,
3. Cel Milostiv, Îndurător,
4. În Ziua de Apoi Stăpânul Cărmuitor,
5. Pe Tine Te

adorăm, la Tine cerem ajutor,**6**. Pe drumul drept Tu fii-ne Călăuzitor,**7**. Drumul celor cu care fost-ai Tu dăruitor, nu al celor pe care Tu Te-ai mâniat, nici al rătăciților.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ

Bismillahir-rahmair-rahim

Allahu laa ilaahe illa huuel-haiiul-qaiuum. La te-khudzuhu sinetu-ue laa neum. Lehu maa fis-samauati ue ma fil-erd. Men dze-lledzii ieşfe'u 'indehu illa bi-idznih. l'alemu ma beine eidiihim ue ma khalfahum. Ue la iuhiitune bişei-im-min 'ilmihi illa bima şa-e uesi'a kursi-iuhus-semauati uel-erda ue la ie-uuduhu hizuhuma ue huel-'aliiul-'aziim.

„Allah! În afară de El nu este Dumnezeu, Cel Viu, Veşnicul! Nici aţipirea, nici somnul nu-L cuprind. Ale Lui sunt cele din ceruri şi cele de pe pământ! Cine este acela care ar putea mijloci la El fără de îngăduinţa Lui? El le ştie pe cele din faţa lor şi pe cele din urma lor. Şi ei nu pricep nimic din ştiinţa Sa în afară de ceea ce El voieşte. Tronul Lui se întinde peste ceruri şi peste pământ şi nu-l este grea păzirea lor. El este Preaînaltul, Măreţul!”

[Al-Bakara:255]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْ رُّسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ 285 لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

Bismillahir-rahmair-rahim

Aamener-resuulu bimaa unzile ileihi minr-rabbihi uel-mu-minune, kullun amene billahi ue mela-iketihi ue kutubihi ue rusulihii la

nuferriqu beine ahadim-mir-rusulihî ue qaalu semi'naa ue ata'anaa ghufraneke rabbenaa ue ileikel-masiir 285 La iukellifullahu nefsen illa us'ahaa leha maa kesebet ue 'aleihaa maktesebet, rabbenaa la tu-akhidzna in nesiinaa eu akhta-na rabbenaa ue la tahmil 'aleina isren kamaa hamaltahu 'alelledziina min qablinaa rabbenaa ue la tuhammilna maa la taaqate lena bihi ua'fu 'anna uaghfirlena ue-rhamnaa ente meulaana fansurnaa 'alal-qaumil-keafiriin. 286

Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea și drept-credincioșii. Fiecare [dintre ei] a crezut în Allah, în îngerii Lui, în scripturile Lui și în trimișii Lui. [Ei zic]: „Noi nu facem nici o deosebire între vreunul dintre trimișii Săi [și ceilalți]”. Și ei au zis: „Noi auzim și ne supunem! Iertarea Ta [o implorăm], Doamne, și la Tine este întoarcerea 285 Allah nu impune nici unui suflet decât ceea ce este în puțința lui. El are ca răsplată ceea ce și-a agonisit [din faptele bune] și ca pedeapsă ceea ce a dobândit [din faptele rele]. Doamne, nu ne pedepsi pe noi, dacă am uitat sau am greșit! Doamne, nu ne împovăra pe noi cu grea povară, așa cum i-ai împovărat pe cei dinaintea noastră. Doamne nu ne împovăra pe noi cu ceea ce nu putem îndura! Și șterge-ne nouă greșalele noastre și iartă-ne pe noi și fii milostiv cu noi! Tu ești Ocrotitorul nostru, ajută-ne pe noi să izbândim asupra celor necredincioși. 286

[Al-Baqara:285,286]

Bibliografie

- Coranul cel Sfânt - Traducere în română de Liga Islamică și Culturală din România, Editura Islam, ediția a II-a 1999.
- Namaz Kitabı - Hasan Yavaş (turcă), Editura Hakikat Kitabevi nr. 11, ediția a XXX-a, 2002, Istanbul.
- Nurul-İzah - Şernebalali (arabă), Editura Dar Al-Beiruti, ediția I, 1990, Damasc.
- Raddul-Mukhtar alad-darril-muhtar, Vol. 3 – Ibn Abidin (arabă), Editura Dar Al-Kutub Al-İlmieh, ediția I, 1994, Beirut.
- Muhtasar İlmihal - Hasan Arıkan (turcă), Editura Fazilet Neşriyat ve Ticaret A.Ş., ediția a 63-a, 1999, Istanbul
- İslam Dîni - A. Hamdi Akseki (turcă), Editura Başbakanlık Basımevi, ediția XXIX, 1980, Ankara.

Cuprins

Cuvânt înainte	7
Capitolul I - Credință și rugăciune	11
Primordială este credința	11
Credința trebuie să fie sinceră	12
Orientările marilor teologi musulmani	15
Principiile fundamentale ale credinței islamice	16
Eshab Kiram - Companionii Profetului	28
Imamii celor patru școli și alți învățați	30
Capitolul II	34
Adorațiile noastre și Rugăciunea. Ce este adorația?	34
Cine este o persoană responsabilă (mukellef)?	35
Clasificarea faptelor în islam	36
Obligațiile și în îndatoririle fundamentale ale Islamului (principii de bază ale islamului)	41
Capitolul III	45
Efectuarea rugăciunii	45
Pentru cine este obligatorie rugăciunea	47
Unele pilde din viața celor care săvârșesc rugăciunea	48
Capitolul IV	52
Felurile rugăciunii	52
Rugăciunea de cinci ori pe zi	52
Fardurile obligatorii rugăciunii	55
Condițiile pentru rugăciune	58
Obligațiile abluțiunii	59
Cum se efectuează abluțiunea	60
Sunneturile abluțiunii (ce este preferabil la o abluțiune)	60
Norme de etică (de comportament) privind săvârșirea abluțiunii	61
Fapte nedorite la abluțiune	62
Obligativitatea abluțiunii	63
Preferabilitatea abluțiunii	63
Ce strică abluțiunea	63
Folosirea misuak-ului	64

Cartea rugăciunii

Facilități privind spălarea rituală	64
Condițiile Mest-ului	64
Abluțiunea generală.....	66
Fardurile (obligațiile impuse) ale abluțiunii generale	67
Sunneturile abluțiunii corporale	68
Cum se efectuează abluțiunea generală (gusl)	68
Ciclul menstrual și lăuzia (Haid ue Nifas)	69
Abluțiunea cu pământ (Teiemun).....	70
Obligațiile abluțiunii cu pământ	71
Sunneturile abluțiunii cu pământ.....	71
Situații de care se ține seama atunci când se efectuează abluțiunea cu pământ	71
Cum se efectuează abluțiunea cu pământ (Teiemun)	73
Anularea valabilității purificării uscate	73
Foloasele abluțiunii, abluțiunii generale și a abluțiunii cu pământ.....	74
Îndepărtarea murdărilor	75
Îmbrăcămintea adecvată	76
Orientarea spre Qibla	79
Timpurile rugăciunii	80
Chemarea la rugăciune (Ezan și Ikamet).....	82
Cum se face Ezan-ul și Ikamet-ul	82
Rostirea Ezanului	83
Rugile de ezan.....	83
Sensurile cuvintelor ezanului	83
Intenția.....	84
Rostirea sintagmei Allahu akbar la începutul rugăciunii	84
Stâlpii rugăciunii	84
Cum se efectuează rugăciunea	88
Cum efectuează femeia rugăciunea de una singură	93
Uagib-urile (necesitățile) rugăciunii.....	94
Situații care determină efectuarea Sejde-i Sehu.....	96
Sunnet-urile rugăciunii	97
Fapte care contribuie la perfecționarea rugăciunii	99
Fapte condamnabile (mekruh) din timpul rugăciunii	99

Situații când este obligatoriu întreruperea rugăciunii	100
Fapte ce strică rugăciunea	100
Situații scuzabile (mubah) de părăsire a rugăciunii	101
Rugăciunea în grup	102
Însușirile unui imam (conducătorul de rugăciuni).....	103
Condițiile ce trebuie îndeplinite pentru a putea săvârși rugăciunea după imam.....	105
Rugăciunea unuia care se alătură imamului.....	106
Lucruri pe care dacă nu le execută imamul, nu le face nici grupul	107
Lucruri pe care, chiar dacă le face imamul, grupul (gema'at) nu le îndeplinește	108
Rugăciunea de vineri.....	108
Pentru ca rugăciune de vineri să fie valabilă trebuie să fie respectate șapte condiții de efectuare a acestei rugăciuni	109
Pentru cine este obligatoriu	110
Cum se efectuează rugăciunea de vineri.....	110
Sunnet-urile rugăciunii de vineri	111
Rugăciunile de sărbători	112
Pomana Fitra	112
Cum se efectuează rugăciunea de sărbători	113
Pregătiri de moarte	114
Ce este moartea?	115
Moartea este predestinată	116
Rugăciunea de înmormântare	117
Condițiile îndeplinirii rugăciunii de înmormântare	117
Fard-urile rugăciunii de înmormântare.....	117
Sunnet-urile rugăciunii de înmormântare.....	118
Condițiile îndeplinirii rugăciunii de înmormântare	118
Rugăciunea Tereuih	119
Cum se efectuează rugăciunea Teraiuh	119
Capitolul V	121
Rugăciunea în timpul călătoriei și comasarea ei.....	121
Rugăciunea săvârșită în timpul bolii	123
Recuperarea rugăciunilor (kada)	126

Capitolul VI	130
Musulmanii care nu săvârșesc rugăciunea.....	130
Binefacerile spirituale ale rugăciunii	131
Adevărurile rugăciunii	135
Superioritatea rugăciunii	137
Miracolul rugăciunii	139
Binefacerile fizice ale rugăciunii.....	142
Capitolul VII	144
Surele și rugile pot fi scrise cu litere latine?.....	144
Ruga pentru ruku.....	145
Ruga de ezan	145
Ruga de deschidere (Subhaneke)	145
La ridicarea din plecăciune	145
Ruga după ridicarea din rugăciune	145
Ruga la prosternare	146
Ruga între două prosternări.....	146
Ruga ‘Et-tahiaatu’	146
Salatii Ibrahimiie (Allahumme salii și Allahume barik).....	146
Rugi după “selam”	147
Rugile “Kunnut”	151
Rugile pentru rugăciunea de deces	152
Rugă de intrare în cimitir.....	152
Capitole și versete din Coran ce se recită în timpul rugăciunii... ..	154
Bibliografie.....	162
Cuprins	163